

Copyrighted Material
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
SUMMER SISTERS AND WIFEY

JUDY BLUME

With a New Introduction by the Author

Smart Women

A NOVEL

Copyrighted Material

Người đàn bà cô đơn

Smart Women

Judy Blume

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

LỜI GIỚI THIỆU

PHẦN I

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

PHẦN II

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

CHƯƠNG 26

CHƯƠNG 27

CHƯƠNG 28

CHƯƠNG 29

PHẦN III

CHƯƠNG 30

CHƯƠNG 31

CHƯƠNG 32

CHƯƠNG 33

CHƯƠNG 34

CHƯƠNG 35

CHƯƠNG 36

CHƯƠNG 37

CHƯƠNG 38

CHƯƠNG 39

CHƯƠNG 40

CHƯƠNG 41

CHƯƠNG 42

CHƯƠNG 43

CHƯƠNG 44

CHƯƠNG 45

CHƯƠNG 46

CHƯƠNG 47

CHƯƠNG 48

LỜI GIỚI THIỆU

Hai người đàn bà cô đơn. Một người, sau ly hôn đã chọn cách sống lặng lẽ khắc khổ, dồn hết nghị lực vào nuôi dạy con và sự nghiệp. Cuối cùng, vẫn bế tắc. Người kia sống buông thả, luôn luôn tìm nguồn vui mới. Cũng tìm được. Có cảm giác hạn phúc, song vẫn là một cái gì nhất thời, không biết ngày mai rồi sẽ ra sao.

Phải chăng cô đơn đã trở thành định mệnh của những người đàn bà hiện đại?

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

PHẦN I

CHƯƠNG 1

Margo mở cửa kính phòng ngủ thông ra khoảng sân trời nhỏ, nơi đặt bồn tắm mát xa[1]. Cô đặt giờ hẹn tắt, nhón chân thử nước, vắt áo choàng lên bậc gỗ sơn đỏ rồi nhẹ nhàng thả người vào bồn tắm để sóng nước lăn tăn mơn trớn làn da.

Trời đêm tháng Tám khô và trong vắt. Cả một vùng núi hiện lên dưới ánh trăng rằm. Chỉ có tiếng hơi thở và tiếng nước lao xao. Margo hít căng lồng ngực hương thơm của nhựa thông hòa trong nước, mắt lim dim, bao phiền muộn trong ngày bỗng dung tan biến.

- Margo...

Tiếng gọi trong đêm khiến cô bừng tỉnh. Margo nhìn quanh, chỉ thấy những bụi cây thuốc lá dại lúp xúp vây quanh. Cô chẳng bao giờ nhớ tả những bông hoa tàn, nhưng hoa mới vẫn đua nhau nở.

- Đây cơ mà...

Anh ta đứng bên ngoài hàng rào, khó khăn lắm Margo mới nhận thấy.

- Anh làm cái gì thế? - Cô hỏi, giọng gay gắt.

- Đang tự hỏi liệu cô có muốn uống chút gì không. Tôi là Andrew. Sống ở nhà bên.

- Tôi biết anh là ai, - Margo nói. - Không ai nói cho anh biết rằng nhòm ngó hàng xóm là bất lịch sự sao...?

- Tôi đâu có nhòm ngó. - Anh ta đáp.

- ... và rằng mười một giờ đêm đâu phải là lúc nhậu nhẹt?

- Thật thế sao? - Anh ta hỏi lại.

- Chứ còn gì!

- Tôi là người chuyên làm việc ban đêm, với tôi mười một giờ vẫn còn sớm chán.

- Sớm? Có người còn phải dậy sớm để đi làm việc.

Margo đợi anh ta xin lỗi và bỏ đi. Cô ngoảnh mặt ra hướng khác. Cô cũng tò mò muốn tìm hiểu về con người này, nhưng không nhiều hơn như với bạn bè của anh chồng mà cô đã chia tay. Thứ bảy trước cô thấy anh ta đánh vật với những túi thực phẩm khi xách chúng từ xe vào nhà. Một túi hàng bị vỡ, thực phẩm văng tung toé, cả một vỉ trứng nữa. Margo quan sát anh khi cô đang đọc sách ở tầng trên. Anh đứng lặng lúc lắc đầu và lăm bầm điều gì đó rồi dọn sạch đồ bị rơi, lên xe và một giờ sau tái hiện cùng với vài túi thực phẩm khác.

Chủ nhật. Margo nghe tiếng anh đùa với cô gái, Sara. Ấm cúng biết hao khi người cha chơi với con như thế, cô không khỏi chạnh lòng bởi còn bao giờ cô được nghe tiếng con mình đùa giỡn với Freddy nữa. Cô tự hỏi liệu đã có lúc nào các con cô chơi đùa với cha như thế chưa?

- Này, - vẫn giọng anh ta. Margo hiểu rằng anh ta vẫn đó. - Francine nói rằng...

- Francine nào vậy?

- Chắc cô gọi cô ấy là B.B... Cô ấy bảo nếu cần đường thì tôi có thể hỏi xin cô.

- Có phải đó là thứ anh cần vào đêm hôm khuya khoắt thế này?

- Không, nói rồi mà. Tôi nghĩ chúng ta có thể uống với nhau một chút - vừa nói, anh ta vừa giơ cao chai rượu.

- Cái gì thế! Tốt quá, chẳng thấy gì hết.

- Rượu Cuorvoisier. Có cả ly nữa đây.

Margo cười:

- Anh có vẻ muốn uống lắm đấy nhỉ?

- Ừ, thì cũng thử xem.

- Cống không cài then đâu, - Margo nói.

Bỗng nhiên văng lên bên tai một giọng nói khác.

Margo... Margo... làm gì vậy?

Mình có làm gì đâu?

Dại dột quá,

Anh ta không phải là kẻ sát nhân, cũng không phải là kẻ hiếp dâm, mình biết như thế mà.

Cô còn biết hơn thế nữa. Cô biết vì sao không nên để anh ta vào,

Chẳng qua chỉ uống một chút thôi mà.

Trước đây cô ta đã từng nói như thế.

Chỉ là lảng giềng thôi.

Ai mà biết được.

Anh ta mở cổng và bước tới bồn tắm.

Ngồi ở thành bồn, anh rót rượu, nâng ly và nói:

- Chúc cho tình hàng xóm.

- Trong bồn mát-xa mà uống rượu là nguy hiểm lắm. Chết còn có thể gây chết người đấy.

Margo nói, nhấp môi, rồi đặt xuống. Thân thể cô ẩn hiện dưới lớp nước mỏng, hơi bốc mờ ảo, mái tóc xoăn đen mượt dính vào khuôn mặt dịu hiền.

- Cô nhìn gần hơi khác.

- Sao lại gần?

- Vài lần tôi thấy cô đi từ xe vào nhà.

- Thế à?

Hóa ra anh ta cũng theo dõi mình.

- Cô trông giống cô gái trên hộp nho khô hiệu “Sun Maid”.

- Tôi đâu còn là cô gái.

- Nếu không cũng chỉ là chị cô ta.

- Một lời khen chẳng?

- Tôi thích nho khô. - Anh ta nói.

Margo cố nhớ hình dáng cô gái trên hộp nho khô nom ra sao, nhưng chỉ nhớ được chiếc mũ đội lệch.

Anh ta nói:

- Tôi chưa một lần được tắm trong bồn kiểu này. Nó thế nào? - Anh hỏi.

- Nóng lắm. - Margo đáp. - Không phải ai cũng tắm được đâu.

- Tôi muốn thử một tý.

- Trong thành phố có một số câu lạc bộ có bồn tắm nóng, nhưng câu lạc bộ Bonlder Spring là tuyệt nhất. Muốn tắm phải gọi điện đăng ký trước.

- Tôi muốn thử ngay bây giờ.

- Bây giờ à? Trong bồn tắm của tôi sao?

- Tôi thấy chẳng làm sao cả, - vừa nói, anh ta vừa kéo áo lót qua đầu.

Anh ta bỏ giày, tháo dây lưng và cởi tuột chiếc quần Jean. Trên mình chỉ còn chiếc quần lót bó sát.

Margo rất nghi ngờ đàn ông mặc quần short kiểu võ sỹ đấm bốc. Freddy hay mặc quần đỏ này, và luôn nhắc cô phải là lượt chúng cẩn thận.

- Khoan đã nào...!

Cô nài nỉ khi anh ta đang cởi nốt quần lót. Tuy không nhìn thẳng cô cũng nhận thấy thân hình vạm vỡ gợi tình của anh. Cô đã thấy điều đó khi quan sát anh từ lâu nay. Cô nhận ra điều đó ngay cả khi anh có quần áo.

- Anh có biết mình đang làm gì không?

Andrew trườn vào bồn tắm, quay mặt nhìn cô.

- Tôi đã nghĩ là cô bảo “được”.

- Tôi không nói thế.

- Cô muốn tôi đi ra sao?

- Ban này tôi không muốn anh vào.

- Ồ, hóa ra tôi tưởng lầm.

- Đúng là thế.
- Nhưng bây giờ tôi đã vào đây, có thể thử vài phút được không?
- Vài phút chắc không sao.

Khi kim đồng hồ tắt, Andrew leo ra và vận thêm hai mươi phút nữa. Nhưng trước khi hết giờ, anh nói với cô rằng anh cảm thấy đầu nhẹ bẫng. Margo bảo anh phải ra ngoài ngay khi còn chưa ngất. Anh ngất thật, may mà Margo vừa kịp lấy một chiếc khăn mỏng quấn quanh người anh cho anh uống một ly Gatorade và dìu anh về nhà. Vất vả lắm cô mới vực anh qua được những bậc thang cao lên căn hộ của anh trên nóc gara.

- Tôi đã bảo rồi, - Margo nói khi anh đổ xuống chiếc ghế xô pha đặt trong phòng ngủ.
- Cũng bỏ, - Anh nói.
- Anh cần uống hai viên Aspirin và ngủ đi một giấc.
- Ngày mai tôi có thể thử lại được không?
- Không nên đâu. Nó không hợp với anh thì phải.
- Sẽ quen dần thôi.
- Tôi có hai cháu, anh biết đấy.
- Tôi cũng có một đứa.
- Các cháu nhà tôi lớn cả rồi.
- Con tôi cũng đã mười hai.
- Hai cháu nhà tôi cứ mùa hè chúng lại đi thăm bố. Ngày mai chúng sẽ về.
- Tôi muốn gặp mặt các con cô.
- Đừng quá tự tin.
- Cô có vẻ quá giữ gìn chúng nhỉ?
- Tôi? Giữ gìn các con quá?
- Cô có bộ ngực đẹp quá. - Anh ta tấm tắc.

Margo nhìn xuống bên lễn. Áo choàng của cô phanh ra tới thắt lưng. Cô vội khép lại.

- Một điều nữa, cũng là có ích đấy. - Cô nói. - Trong lúc tắm mát xa thì không được phép làm tình dẫu.

- Tôi sẽ cố nhớ điều này. - Anh đáp.

- Chúc anh ngủ ngon.

- Chúc cô ngủ ngon.

*

* *

Chiều hôm sau, Margo lái xe tới sân bay ở Denver đón con. Cô nhớ lại đêm trước và cuộc gặp tình cờ với Andrew Broder. Lẽ ra không nên cho anh ta vào bồn tắm. Cuộc sống lảng giềng với anh ta tháng tới sẽ phức tạp lắm đây. Dù thừa biết như thế, nhưng thói hành động theo cảm tính vẫn luôn gây phiền toái cho cô.

Có phải tôi đã đe trước rồi không?

Phải... phải, đã đe trước.

Margo biết B.B đã ly dị, nhưng không như những người cùng cảnh, B.B chưa bao giờ trách móc về người chồng cũ. Chưa một lần nói rằng anh ta “rẻ tiền” như thế nào hay là một người cha dốn mặt ra sao. Chưa bao giờ nói rằng anh bị mấy đứa đáng tuổi con xỏ mũi như thế nào, chưa một lần cười nhạo sự nhảm chán và nghèo nàn trong kiểu cách làm tình của anh ta. B.B chưa một lần thổ lộ với Margo rằng vì sao cuộc hôn nhân của cô với Andrew đổ vỡ hay họ chia tay nhau ra sao. Vả lại mối quan hệ giữa họ chưa gần gũi để có thể hỏi nhau về chuyện đó. Cho tới tháng năm vừa qua, tận cái ngày mà B.B gọi Andrew là thằng dâm dăng, lần đầu tiên Margo mới được nghe B.B nhắc tới anh ta.

Hẳn việc thu xếp cho Andrew thuê phòng trong nhà của Hathaway đã là một sai lầm. Lẽ ra B.B. đừng bắt cô tìm nhà cho anh ta thuê. Nhưng điều gì phải đến thì đã đến.

Margo đánh mắt ngẩng mình trong gương chiếu hậu và tự hỏi các con sẽ nghĩ sao về kiểu đầu mới của mình. Nhiều năm qua, cô đã để mái tóc đen xoã ngang vai, xẻ ngôi giữa, nhưng mùa hè này cô thấy cần có kiểu đầu mới.

Cô thợ uốn tóc đã nói với cô:

- Bà nhìn xem, mái tóc làm nổi những lợi thế của bà... làn da mịn màng, cặp mắt huyền ảo, tóc

lượn sóng...

“Thực thế sao?” Sau bốn mươi năm, điều này có vẻ như...

Cắt rồi, Margo thề sẽ để tóc dài trở lại và sẽ không bao giờ làm đầu nữa. Nhưng lúc này cô cũng thừa nhận rằng kiểu đầu ngắn đã tôn vẻ đẹp của cặp mắt mình.

Bố cô thường nói đùa:

- Lẽ ra phải đặt tên nó là con “Trố”.

- Ai biết được mắt nó to đến thế. - Mẹ thường hùa theo.

- Em có đôi mắt xấu xí đến khó tin. - James thường làm cô cười. James là người tình đầu tiên của cô và Andrew Broder có cái gì đó khiến cô nhớ tới James, có thể là cái nhìn thẳng, tiếng cười nồng nàn, thoải mái, không dứt của Andrew.

Mười bảy tuổi, Margo gặp James. - James cao, hơi gầy, vui tính, phóng khoáng nhưng ngọt ngào và tinh tế. Một sự hòa quyện tuyệt vời. Chính là vẻ hài hước pha chút gượng gạo của James đã giúp cho họ vượt qua những lúng túng trong lần đầu ái ân. Từ đó trở đi các cuộc ái ân của họ luôn hứng thú, đầy tiếng cười và sự say mê, để lại trong Margo nỗi nhớ mãi về sau. Giữa họ có bao điều đáng nhớ.

Hai năm rưỡi sau khi họ quen nhau, James qua đời vì ung thư tụy. Thậm chí Margo cũng không biết rằng James bị bệnh. Tình cờ mẹ cô đọc mục cáo phó:

“James Scoenfel, hai mươi tuổi, mất sau một thời gian lâm bệnh.” Mặc dầu cô và James không còn yêu nhau nữa, không gặp nhau suốt thời gian mười sáu tháng qua, nhưng cái chết của James đã làm cô bỏ hẳn chuyện làm tình cho mãi tới khi cô lấy Freddy.

Thời gian đó, hồi ức về cái đêm cô và James chia tay luôn dội về. Margo không thể không nhớ tới việc cô đã lừa dối với một chàng trai khác tại buổi liên hoan học sinh đại học và chuyển qua gầm bàn cho anh ta một tờ giấy có ghi số điện thoại của cô. James giải buồn bằng sáu ly Miller rồi lăn quay ra sàn. Margo không có cách nào khác là để Roger - anh chàng mới quen đưa về. Chiều hôm sau James tới, mặt nhợt nhạt ngập ngừng xin cô tha thứ cho mình.

Họ đã đi bên nhau tới hồ, nhưng Margo không cho James hôn mình.

- Hết rồi. - Margo nói. - Em không muốn gặp anh nữa.

- Vì sao? - James hỏi. - Anh chỉ muốn biết vì sao.

- Em không biết. Có điều em thấy... à em thấy không...

James quay lưng và bước tới mép hồ, hai tay ôm đầu. Margo đứng bên bờ cỏ, khóc, cười, cho tới khi mắt sưng mọng. Có thể cô đã yêu anh. Nhưng còn có biết bao chàng trai và cô không có ý định chỉ yêu một người.

Mẹ bảo cô đừng lẫn lộn giữa buồn với tội. Không phải James chết do lỗi của cô. Bố ôm cô vỗ về. Chị và em cô đứng im lặng bên cửa phòng cô.

Margo đi một mình tới đám tang James. Sau khi chào cha mẹ và em trai của James, Margo hỏi cô gái nhỏ nhắn, tóc dài đang nghẹn ngào kia là ai. Em trai James nói:

- Đó là Rasen. Chị ấy là người yêu của anh James.

Margo gật đầu, bậm môi. James đã tìm được người thế chân. Mà cô còn muốn gì nữa? Cô tới bên Rasen:

- Tôi là Margo, tôi chỉ muốn nói rằng tôi rất buồn.

Rasen ngừng khóc, nhìn cô:

- Anh ấy đã nói với tôi về chị, về chuyện chị là người bạn gái đầu tiên của anh ấy ra sao. Lâu lắm rồi, phải không?

- Cũng không lâu lắm, - Margo nghĩ.

- Chúng tôi đã đính hôn.

Margo cũng hiểu rằng hai người đã đính hôn nhờ chiếc cặp kim Phi-ép mà Rasen cài trên chiếc váy đen, chiếc cặp mà một thời cô đã mơ ước có nó. Hồi ức về James dồn dập đổ về trong những cơn ác mộng. James đang bước tới hồ. Cô gọi to "James, xin anh hãy trở lại. Chúng ta sẽ làm lại từ đầu..." nhưng không bao giờ kịp. Cô thường thức dậy trong đêm, đầm đìa nước mắt.

Freddy khác với James hay bất cứ chàng trai nào khác mà Margo đã gặp. Có lẽ đây là lý do để Margo lấy anh. Cô đã sống với Freddy suốt mười bốn năm và không một lần phản bội anh, mặc dầu cô cũng đã từng nghĩ đến nó. Sau Freddy cô có Leonard và sau Leonard là ông chủ của cô, Michelle Benson. Tiếp đó là chuỗi các cuộc tình chỉ một đêm. Qua tay cô đã có tới hàng chục người, từ giáo sư ngữ văn trường đại học tổng hợp Colorado tới Phật tử ở Naropa, và mùa hè này là Eric, một cuộc tình năm ngày.

Margo cất danh sách người tình của mình ở văn phòng. Cô giấu nó ở ngăn kéo trên cùng của bàn làm việc và khóa cẩn thận. Cô tự hỏi liệu những phụ nữ khác có làm như cô không, liệu các con sẽ nghĩ gì nếu cô đột ngột qua đời và chúng phải xem xét kỹ các giấy tờ của mẹ để lại. Danh sách của cô có mười bảy cái tên, mười bảy người đàn ông. Với một phụ nữ ly dị chồng thì ngần

ấy bạn tình đầu có nhiều. Margo biết có những người cứ cuối tuần là tạt vào các quán giải khát nhặt một người để vui vẻ qua đêm. Mỗi năm họ có thể tích góp tới năm mươi người tình. Margo đã ly dị được năm năm. Dem bằng ấy thời gian nhân với năm mươi... hẳn cô đã có tới hai trăm năm mươi người tình! Với cô, điều này vừa có vẻ buồn cười, vừa nhảm nhí, nhưng sau đó lại là cảm giác thảm thê đến mức cô phải cắn môi để khỏi bật khóc.

Margo bật đài và hạ cửa xe xuống. Một túm cỏ khô bay ngang, bám vào kính chắn gió rồi lại bay đi. Thế là mùa hè đã qua.

Một mùa hè bận rộn. Margo đã miệt mài với một số dự án mới cùng Michelle Benson dự định xây trong thành phố một tổ hợp nhà ở dùng năng lượng mặt trời. Cô chỉ có một dịp nghỉ tại Chaco Canyon, nơi cô định sống riêng một tuần. Lần đầu tiên cô được sống một mình như thế. Đó sẽ là một thử thách trong đời, để chứng minh một điều mà cô nung nấu rằng cô hoàn toàn có thể sống được một mình. Nhưng chỉ tới ngày thứ hai cô đã gặp Eric, đẹp trai, hai mươi mốt tuổi, hấp dẫn đến mức cô không thể cưỡng lại được. Sau đó, Margo tự nhủ, Eric sẽ là cơn tình ngẫu hứng cuối cùng của cô, bởi sau mỗi lần như thế luôn ngự trị trong cô cảm giác nhạt nhẽo trống rỗng cô đơn và sợ hãi.

Cô sẽ đợi một cơ hội khi cảm thấy khát khao và sẽ cố gắng tìm một bến đậu ổn định. Trong khi chờ đợi, cô sẽ dành tâm trí vào công việc đang phát đạt và chăm chút cho các con.

Sáng nay Margo dậy sớm chuẩn bị món ăn mà chúng ưa thích, gà hầm rượu rum. Cô mừng tượng ra một buổi sum họp ấm cúng và hy vọng năm học mới của chúng sẽ tốt đẹp hơn nhiều năm qua. Cô sẽ cố gắng. Cô sẽ dành nhiều thời gian hơn cho bọn trẻ, sẽ hiểu chúng hơn, sẽ luôn có mặt khi chúng cần sự tâm sự, sẽ bớt xét nét, sẽ làm một người mẹ tinh tế và đầy tình thương như cô luôn mong muốn, dẫu chưa bao giờ đạt được. Đây sẽ là dịp cuối cùng cô dành cho Streart. Chỉ mùa xuân tới nó sẽ tốt nghiệp phổ thông và học lên đại học.

Với Michelle thì cô chưa biết phải thế nào. Cô sẽ không làm gì để hai mẹ con xung khắc thêm một năm nữa. Có thể đến khi máy bay hạ cánh cô sẽ thấy Michelle không có trên đó, rằng nó đã ở lại New York với Freddy và Aliza. Nếu vậy cô sẽ làm gì? Nhảy lên máy bay tới New York và đòi nó về? Chẳng biết nữa. Giá như nó hiểu được rằng cô đã không vứt bỏ tất cả trong lúc gian nan, rằng đã lôi chúng vào cuộc sống để an ủi, giúp đỡ cô vượt qua những gian truân của đời cô chứ không thể giấu những người mà cô yêu thương nhất?

Ra đến đường cao tốc Valley, Margo chạy theo dấu chỉ đường tới sân bay. Còn hai mươi phút nữa. Tốt. Cô sẽ còn kịp nhấm nháp chút cà phê trước khi máy bay cất cánh, một khoảnh khắc thư thái trước lúc trở về với bận rộn làm mẹ.

*

* *

Đêm đó, sau bữa cơm đoàn tụ, Margo tắm tấp và choàng lên mình chiếc váy ngủ mà tuần trước Clare, bạn cô đã tặng cô tròn tuổi bốn mươi. Lạy chúa! Cái cảm giác mượt mà của lụa sát vào làn da trần. Thứ lụa nguyên chất, phớt hồng, màu thẹn thùng của cô gái trẻ.

Clare nói với cô:

- Cậu bán hàng nói với tớ rằng nếu mặc váy này vào buổi sáng mình sẽ có vẻ đẹp thẹn thùng, e lệ, quyến rũ... Cậu nghĩ sao?

- Thế thì đây không phải loại áo mặc vào buổi sáng, chỉ trừ hai cái buổi sáng...

Cả hai cùng cười ngất.

Ở thành phố, người ta đồn rằng Clare mang giọt máu của người Navajo[2], rằng cô ta đòi hỏi rất ghê gớm. Khi đến cực điểm thì cô ta khỏe như trâu mộng hoang dã.

Mớ tóc đen óng ánh cùng làn môi mọng đỏ càng làm tôn gò má cao, nước da sẫm nắng cùng những chuỗi dây chuyền bằng cẩm thạch và san hô. Nếu như Margo gặp Clare mười năm trước thì hẳn Margo không mất thời gian mới hiểu được cô. Hẳn Margo đã tin ngay rằng Clare là người thừa kế tài sản của vua dầu của bang Texas West, có giọng nói riu rít mà cô không thể hiểu được ngay từ câu đầu. Một lần Clare nói:

- Năm ngoái, kỷ niệm sinh nhật thứ bốn mươi, tớ đã tậu được một chiếc váy ngủ màu đen mỏng tang và một chiếc khăn quàng da.

Margo nhớ lại mình vẫn còn đầy một ngăn váy áo loại này, bỏ đấy từ thời cô gặp Leonard đến giờ. Nhưng cô không mặc thứ đó đi ngủ, thậm chí không nhớ là có chúng nữa. Thật tiếc.

Leonard chính là một trong những lý do khiến Margo phải rời New York ba năm về trước. Cô chạy trốn một mối tình không tiền khoáng hậu với Leonard, chạy trốn khỏi Freddy cùng nàng dâu mới của anh ta, và cuối cùng là chạy trốn chính mình, hy vọng tìm được một cái tôi mới ở vùng núi hẻo lánh này và nếu như không phải để tìm thì cũng là để tạo dựng một cái tôi mới.

Margo chọn Boulder bởi cô thích mẫu nhà tận dụng ánh sáng trời và cơ hội kiếm việc tại công ty kiến trúc nhỏ "Benson and Groler" nhờ vào số tiền cô sẽ đầu tư, nhờ bức thư tiến cử của ông chủ cũ tại New York và nhờ một cuộc phỏng vấn trôi chảy ngoài dự kiến. Sau đó, Margo hiểu rằng Goler dành quá nửa thời gian cho các kỳ nghỉ ở Bahamas, rằng Benson bị mắc chứng loạn thần kinh, sợ trách nhiệm và rằng cả hai đều hết sức mừng rỡ khi cô tới cộng tác với họ.

Giữa tháng tám, Margo chuyển tới Boulder. Với một nửa số tiền bán cửa hàng tại Central Parkwest, cô mua được một ngôi nhà nhỏ dựa lưng vào sườn núi, trông ra một con đường bụi bặm. Đây là một căn nhà đơn sơ, thiết kế theo kiểu "lộn ngược". Bếp và phòng khách bố trí trên tầng hai để từ đó có thể thưởng thức cảnh đẹp vùng núi, còn phòng ngủ lại ở tầng một, có bồn

tắm nóng mát-xa ngoài trời. Margo rất thích bồn tắm này. Cô mua căn nhà này một phần vì nó. Người bán nhà, một phụ nữ mà người ta gọi là B.B., quả quyết rằng ngôi nhà chỉ có thể lên giá thôi.

Dọn tới được hai tháng B.B. giới thiệu cô với Clare. Clare đang cần tìm một kiến trúc sư để giúp việc bố trí lại phòng triển lãm nghệ thuật.

Margo tới phòng các con chào chúng trước khi đi ngủ. Michelle đang ngồi trên giường, đọc cuốn “tiếng Anh”. Margo hỏi:

- Con thấy thế nào, được đấy chứ?
- Con đọc chỉ vì phải đọc... nó nằm trong danh sách những cuốn con định đọc trong mùa hè. - Michelle chống chế.
- Không phải cuốn sách, đây cơ mà.

Margo cười và quay tròn theo điệu nhạc phát ra từ chiếc máy hát của Michelle, khoe chiếc váy lụa.

- Ồi giờ, mẹ tôi! Mẹ có biết cái đồ mẹ đang mặc là gì không?
- Cái váy ngủ Clare tặng mẹ nhân sinh nhật. Tuyệt đấy chứ?
- Người phụ nữ đã ly dị chồng lại đem tặng một người cùng cảnh món quà này thì thật kỳ quặc. Lẽ ra cô ấy nên tặng mẹ một bức tranh ở phòng triển lãm thì hơn. Tường nhà mình còn trống lắm.
- Mẹ nghĩ cô ấy muốn tặng món quà riêng tư.
- Vây... đúng là món quà riêng tư.
- Thế con thấy nó thế nào?
- Con nghĩ là được, nếu mẹ thích chất lụa và sa tanh.
- Ý mẹ nói cuốn sách cơ.

Michelle ngược nhìn Margo, môi nó mím lại như sẵn sàng phản công.

- Còn đã nói là... chẳng qua là con phải đọc thôi.
- Mẹ biết. Nhưng con vẫn có thể thích hoặc không thích.

Margo muốn dừng lại. Cuộc đối thoại này không biết sẽ đi đến đâu.

Michelle gấp sách và áp vào lòng. Nó ném cho Margo cái nhìn khó chịu.

- Nói chung cũng thú vị... theo lối cổ.

“Theo lối cổ”. Thật khó mà hiểu được. Margo nhớ hồi cô đọc “Lady Chatterly”. Thời đó cô còn là sinh viên. Những cảnh tình dục trong truyện gây cho cô cảm giác rạo rực tới mức phải tự nhốt mình trong buồng tắm, xả nước lạnh vào người cả tiếng đồng hồ cho dịu cơn.

- Tác giả D.H. Loren sống ở miền Tây Nam... ở Taos. Con biết không?

- Tất nhiên con biết. Nhưng tác phẩm này lại được viết ở Anh.

- Ừ, mẹ biết.

Margo bước tới cạnh Michelle, muốn hôn lên má nó, nhưng nó quay đi, tỏ vẻ khó chịu.

- Chúc con ngủ ngon. - Margo cố gắng dịu dàng, không để Michelle thấy cô đang cố gắng tìm cách gần gũi với nó.

- Chúc mẹ ngủ ngon. - Michelle vừa đáp vừa mở sách, - và mẹ cần phải làm gì đó... có phải mẹ ăn Lavoris không?

- Bữa trưa mẹ có ăn ớt.

- Vâng, mẹ không phải quảng cáo.

Margo thở dài rồi bước khỏi phòng.

Cô không hiểu điều gì làm cho Michelle khó chịu đến thế. Có lẽ không có ai tự nguyện sống với một người bản tính đến thế. Không đời nào. Nhưng một khi đó là con mình thì người ta không có quyền lựa chọn. Vì thế Margo cố gắng chịu đựng, đợi chờ từng ngày cho điều tốt đẹp cho sự ngọt ngào lại đến.

Margo đi qua phòng tắm ngăn giữa hai phòng của hai con rồi dừng lại trước cánh cửa im ỉm của phòng Stuart. Cô gõ cửa.

- Gì thế? - Stuart nói vọng ra từ sau tập Album mới nhất của Sở cảnh sát.

- Mẹ chỉ muốn chúc con ngủ ngon thôi.

- À vâng... chào mẹ...

Chiều hôm đó, gặp Stuart tại sân bay, Margo đã không thể nói được lời nào. Không phải bởi cái đầu của nó, mà là quần áo. Nó mặc áo phông Polo, vắt hờ một chiếc áo nịt từ vai nọ sang vai kia, một tay cầm vợt Tennis, tay kia cầm chiếc áo len thô. Trông như nó vừa bước ra từ mục quảng cáo của Ranf Loren trên tờ “Sunday Times”

Margo đã phải nhịn cười. Cô không biết nên vui hay nên buồn khi mới một mùa hè mà con trai cô đã trở thành một chàng trai dự bị đại học.

Trên xe từ Denver về nhà. Margo hỏi Stuart:

- Con lấy quần áo này ở đâu thế?
- Bố đưa anh ấy đi mua... tận East Hampton đấy - Michelle nói.
- Tao cũng có mồm, con ranh. - Stuart nói, - và chẳng có gì phải ngượng nếu tao thấy tự hào với kiểu ăn mặc này. Ngay cả mẹ cũng có đầu mới đấy thôi.
- Em thấy rồi. - Michelle đáp.

Trước khi Margo kịp hỏi Michelle nghĩ gì về kiểu tóc mới của cô, Stuart nói luôn:

- Con muốn nộp sớm đơn xin vào đại học. Bố bảo bố sẽ dành một tuần trong tháng Mười để đưa con đi phỏng vấn.

Margo thấy nhói đau. Cô luôn nghĩ mình sẽ là người duy nhất đưa Stuart tới dự các buổi phỏng vấn vào đại học. Cô đã rút ngắn một tuần trong kỳ nghỉ cho việc này.

- Con đang nghĩ tới việc vào ở hẵn trường Amherst.
- Sao lại Amherst? - Margo hỏi.
- Mẹ biết ông bạn Wally Lewis của bố không?
- Có.
- Ông ấy bảo ông ấy đã ký hợp đồng với trường này, mình có thể ở hẵn đó.

Margo cảm thấy nôn nao. Thật là quá quắt.

- Stuart, con bắt đầu giống hệt bố con rồi đấy.
- Có gì sai đâu nhỉ? - Stuart đáp. - Bố chính là mẫu đàn ông của con, mẹ không biết sao? Hơn nữa đã tới lúc con phải lo cho tương lai của mình. Mẹ thấy không, mùa hè này con đã lớn lên

nhiều.

*

* *

Margo đi lên bếp và tự rót cho mình một ly rượu mạnh. Ước sao mình thoát khỏi cảm giác cô đơn, ước sao có được một người bạn để chia sẻ trong mái nhà này.

CHƯƠNG 2

Michelle thắc mắc không hiểu sao mẹ thích trưng diện chiếc váy ngủ, trông cứ như váy của ngôi sao điện ảnh thời xa xưa. Lại còn muốn mình khen nữa chứ.

Lạy chúa! Nó không hiểu mẹ gặp chuyện gì, nhưng từ mùa đông năm ngoái mẹ nó trở thành người mà nó không chịu nổi. Bất cứ điều gì mà nó nói ra đều ngược lại. Làm sao nó nói được với mẹ nó nghĩ gì về chiếc váy ngủ gợi tình.

Lúc còn trên máy bay Michelle hy vọng năm học tới sẽ tốt đẹp hơn. Nó tự hứa chấm dứt thói bỏ khăn tắm trên sàn, chấm dứt thói quẳng bát rếch trong bếp, chấm dứt thói chế nhạo mẹ. Nó hy vọng năm nay mẹ sẽ yêu nó hơn và xử sự với nó như một con người và hiểu rằng nó cũng có tình cảm. Nhưng chỉ sau vài giờ đoàn tụ, hai mẹ con đã quay về đúng điểm mà họ đã chia tay nhau trước mùa hè.

Michelle cố gắng nhớ lại chính xác thời điểm mẹ nó đổi tính nhưng không thể. Không giống như khi mẹ kết thúc một mối tình. Khi đó một bầu không khí ảm đạm sẽ trùm lên căn nhà này, còn mẹ thì bạ chỗ nào khóc, rồi thỉnh thoảng lại nặn ra một nụ cười gượng gạo để lấy lòng chúng. Cứ sau một mối tình, mẹ dường như lại thấy con gái trở nên quý giá với mẹ hơn và chiều chuộng hơn.

Xem như hồi kết của mối tình với Leonard.

Leonard là bạn tình đầu tiên của mẹ sau khi bố mẹ ly dị. Phiền toái duy nhất là ông ta đã có vợ và ba con, hai gái - Anya và Deyge, và một trai - Stephan. Đặt toàn tên quê kệch. Bọn chúng rất hay gọi điện đến. Vợ ông ta - Gabriele - đã dựng cái trò này. Chúng thường khóc trong máy và nói "xin trả cha cho chúng tôi". Chúng nói với Michelle câu đó khi nó mới mười một tuổi.

Làm sao nó hiểu được chuyện đang xảy ra thế nào. Bọn trẻ nhà Leonard thậm chí còn bé hơn nó. Tuần nào cũng gọi, có khi tới hai lần. "Xin trả cha cho chúng tôi. Chúng tôi nhớ cha lắm. Chúng tôi cần có cha". Michelle cũng muốn trả cha cho chúng nhưng ông ấy không sống ở nhà nó. Ông ta ở công viên Croamerey. "Cha các em có ở đây đâu. Gọi đến cơ quan ông ấy xem".

Một rần Gabriele tới nhà nó, rút khẩu súng ngắn từ trong xách, hươ hươ dọa giết chết mẹ nó. Hóa ra là súng giả, nhưng giống như thật, làm chúng chết khiếp. Hôm sau, Margo quyết định chia tay New York để tới ở Boulder.

Có một dịp Leonard tới Colorado, ông ta nói là "trên đường đi San Francisco, tạt vào xem cả nhà sống thế nào". Cảm ơn, chúng tôi vẫn sống nhàn, Michelle nghĩ lần cuối cùng họ gặp

Leonard là như vậy.

Không! Chắc chắn đây không phải là chương cuối của một mối tình. Thêm nữa Michelle thường để ý xem có người đàn ông nào ngủ với mẹ sẵn sàng ứng phó khi tai họa xảy ra. Nhưng cả năm qua không thấy có người nào đặc biệt. Không có ai đưa mình đi ăn tối vào chủ nhật, không có những cuộc nói chuyện hàng giờ trên điện thoại, không thấy xuất hiện người lạ trong bếp vào sáng sớm. Theo như nó nhớ thì năm nay chỉ có vài lần mẹ không ngủ nhà, thế thôi. Rõ ràng không phải chuyện yêu đương cũng chẳng phải chuyện tiền nong. Đã có một thời sau khi chia tay với bố, tiền và việc làm là những quan tâm hàng đầu của mẹ, nhưng bây giờ thì không.

Nằm trên giường Michelle trần mình, thảng thốt với ý nghĩ không thể hòa thuận được với mẹ và mẹ sẽ đưa nó về New York ở với bố Freddy và dì Aliza. Ừ, mẹ cứ thử xem, nó sẽ bỏ đi, rồi mẹ sẽ phải ân hận vì hành động xuẩn ngốc của mình.

Michelle rất ghét mỗi khi nghe ai đó bảo nó giống mẹ. Người ta lúc nào cũng bảo bọn trẻ giống bố hoặc giống mẹ. Đúng là trò khỉ! Nếu Michelle có giống ai đó thì nó không muốn giống mẹ, mà giống cô B.B nhà kinh doanh bất động sản đang phát như điên ở Boulder. Mỗi khi B.B xuất hiện ở đâu đó thì ai cũng nhìn cô. Biết bao lần - Michelle cảm thấy nhỏ nhoi làm sao khi không được mọi người chú ý.

Hồi mới chuyển tới đây, Michelle thường trông con ngốc Sara, con gái cô B. B mỗi khi cô ấy đi xem phim. B.B thường đi với một nhà làm phim có tên là Mitch từ Los Angeles tới và họ thường cãi lộn luôn. Họ thường lao bổ vào nhà lúc nửa đêm, mắt B.B thường sưng mọng vì khóc. Đã hai lần B.B về nhà mắt thâm tím chạy vào phòng rồi đóng sầm cửa lại, còn ông Mitch thường trả tiền công cho Michelle rồi đưa nó về nhà. Ông ta không bao giờ nói chuyện với nó, trừ “Good night” và “Thank you very much”[3]. Thế rồi vài hôm sau B.B gọi điện tới cho nó, hẹn tuần sau lại tới trông con giúp cô ta.

Chẳng bao giờ Michelle kể với mẹ về B.B hay Mitch hay chuyện xích mích của họ. Cô sợ nếu biết mẹ sẽ không cho cô được đi trông trẻ cho họ nữa. Michelle cũng không hề mách B.B hay Mitch về chuyện Sara cắn vào vai nó bởi vì nó đã bắt Sara phải tắt TV đi ngủ. Ai mà không biết người cắn còn nguy hiểm bằng mấy thú vật cắn.

Hầu như lúc nào Michelle cũng thấy B.B dong xe trong phố. Cô ấy đi chiếc BMW 528i. Cô ấy có dáng người dong dỏng, nước da trắng như tuyết. Michelle tự hỏi liệu B.B có mắc chứng biếng ăn giống như Katie Adiriano hay nôn ở lớp cô hay không. Chắc là không, vì cô ấy thường đi ăn tiệm, mà những người mắc chứng biếng ăn chẳng mấy khi đi nhà hàng.

B.B hơi bị móm, nhưng trông lại cũng có duyên. Michelle biết đôi chút về răng bởi cha nó là bác sỹ nha khoa. Frederic Sampson, D.D.S - một công ty chuyên nghiệp. Michelle thích ý nghĩ rằng cha cô là một “công ty chuyên nghiệp”, điều đó khiến nó cảm thấy như cha nó là chủ hãng General Motors vậy.

Nhưng nó không thích chuyện bố cứ khẳng khẳng đòi nó phải nghỉ thêm một mùa nữa tại trại hè Mindowaskin.

- Con cần duy trì tiếp xúc với những người khác. Con không thể nghĩ rằng cũng giống như...
- Giống như cái gì? - Michelle hỏi lại.
- Giống như người Boulder.
- Người Boulder thì đã làm sao?
- Chẳng làm sao cả, đúng thế... nhưng còn có nhiều điều dành cho cuộc sống hơn là...
- Hơn cái gì?

Bố nó thở dài nặng nề.

Đối với Michelle, cuộc sống ở trại hè quả là một tai họa. Dù thế nào đây cũng là mùa hè cuối cùng nó ở đó. Nó sắp tròn mười bảy, đã đủ lớn để tự quyết định nghỉ hè như thế nào. Nó cũng đã chán ngấy việc bị chúng bạn gọi là “Tắm” chỉ vì nó sống ở Colorado. Nếu cha mẹ không bỏ nhau và mẹ không chuyển đến đây thì hẳn nó cũng chẳng kém gì bọn chúng.

Ở trại hè về, mọi chuyện cũng không khá hơn. Cô tới Bridgehampton ở với bố và dì Aliza. Hai tuần được sống bên bố và tất cả những gì Michelle muốn là được bố yêu chiều cái riêng của nó. Bữa tối, câu chuyện xoay quanh chủ đề quần vợt và tại sao sau chín năm ở trại hè này mà Michelle vẫn không biết giao bóng. *“Ôi bố, hãy yêu con... hãy yêu con... đừng giận con chỉ vì quả giao bóng. Hãy nói là bố tự hào vì con là con gái của bố, là con đúng... là bất cứ thế nào bố cũng sẽ luôn yêu con”*.

Nhưng mọi việc diễn ra không như thế. Giờ đây bố yêu Aliza. Bố quan tâm tới Stuart với chuyện học hành của anh ấy chứ không phải là nó. Đối với bố, nó chẳng có nghĩa gì. Nó là cái gai. Nó gọi cho bố hình ảnh mẹ. Michelle đã nghe thấy bố nói như thế với một người bạn, bác sĩ Phrit.

- Bất cứ lúc nào nhìn thấy con bé, tôi lại thấy Margo.
- Ông phải quên nó đi. - Bác sĩ Phrit nói.
- Tôi đang cố gắng quên, nhưng không dễ.

Khi bố mẹ ly dị, Michelle mười một tuổi. Khi đó nó chỉ muốn chết, nhưng nó đã vượt qua được ý nghĩ đó. Sau đó chưa đầy hai năm, mẹ bảo ba mẹ con sẽ tới sống ở một nơi khác.

- Đi đâu? - Michelle hỏi mẹ.

- Tới Colorado.

- Colorado sao?

- Phải... tới Boulder.

- Boulder... mẹ muốn nói là nơi Mork và Mindy sống?

- Mork với Mindy nào thế?

Michelle cười. Mẹ nó chẳng hiểu gì hết.

Bạn bè nó ở New York đều cho rằng nó gặp may được tới xứ sở của Mork và Mindy. Bọn chúng bảo không biết chừng nó lại được nhận vào đóng cảnh. Chúng bảo có khi nó trở nên nổi tiếng, hàng tuần chúng sẽ được thấy nó xuất hiện trên T.V. Nó hứa sẽ gửi cho mỗi đứa chữ ký riêng của Mork và Mindy.

Nhưng khi tới Boulder, giấc mộng của Michelle tan như bọt xà phòng khi nó phát hiện ra rằng Mork và Mindy hầu như không xuất hiện ở đây. Hầu hết các chương trình họ đều quay ở Clare. Nó không trách họ. Boulder chỉ là con số “0”, chỉ là một thị trấn bé nhỏ, vô danh. Không thể sánh với New York. Michelle giận mẹ vì đã làm tàn lụi đời nó, nhưng rồi lại quên ngay. Giờ đây thậm chí nó còn thích ở đây, nhất là về mùa đông khi các đỉnh núi được đội những chiếc mũ tuyết trắng.

*

* *

Cái váy ngủ mà mẹ mặc bữa nay quả là một chuyện nực cười. Ý nghĩ đó khiến Michelle úp mặt vào gối mà cười mãi. Nhưng rồi nó lại thấy nghèn nghẹn và lần này cảm giác đó không mất đi cho dù có cố gắng nuốt thế nào đi nữa. Nó không được cái cảm giác đó cũng như không hiểu được mẹ mình. Nó cũng không hiểu được vì sao đêm nào nó cũng khóc mãi cho tới khi chìm vào giấc ngủ.

CHƯƠNG 3

Vừa chạy, B.B vừa để ý nhịp thở và nhịp chân, sáng sáng, trước bữa ăn cô lại chạy ba dặm, sau đó tắm rửa, mặc quần áo rồi tới văn phòng vào chín giờ. Không chỉ là tập thể dục, mà chạy còn là để giữ cho cái đầu được tỉnh táo. Giờ là lúc cô phải giải quyết nhiều việc, phải quyết định nhiều vấn đề. Cơ thể cô chắc và khỏe khoắn như hồi hai mươi, thậm chí còn sung sức hơn xưa. Ngày nào đó cô sẽ phải đối mặt với tuổi già, như mẹ cô giờ đây, nhưng điều đó hẳn còn xa lắm.

Trước đây, người ta không gọi cô là B.B. Ở Miami, mẹ đặt tên cho cô là Francine Eloise Brady. Cha cô người xứ Ailen, còn mẹ cô người gốc Do Thái. Gia đình và bạn bè đều gọi cô là Francine. Thế rồi cô cưới Andrew và gọi theo chồng - Broder. B.B tưởng sẽ sống trọn đời với anh, nhưng ước vọng đó chỉ kéo dài được mười hai năm.

Cô rời Miami một tháng trước khi tòa tuyên bố cho hai người ly dị, mang theo bé Sara sáu tuổi và hai chiếc vali cùng ba mươi hai nghìn đôla tiền mặt kiếm được từ buôn bán bất động sản. Bốn giờ sáng cô lên chiếc xe Buick, hướng về phía Tây, trốn khỏi Florida, trốn khỏi biển, trốn khỏi những gì gọi cho cô cuộc đời đã qua, cuộc đời mà cô không thể trở lại.

B.B đi tới Colorado bởi một năm trước cô đã được xem những ngôi nhà thời Victoria ở Boulder trong một bài viết trên tờ “Architectural Digest”.

Cô nhớ tới màu xanh của trời, và những đỉnh núi tuyết phủ những hình ảnh chỉ có trong trí tưởng tượng của cô. Tới nơi, cô nghỉ ở khách sạn Boulderade và hai ngày sau cô mua một căn nhà nhỏ thời Victoria trên một vùng đất cao. Một tuần sau cô kiếm được việc làm tại trung tâm buôn bán bất động sản nơi đã chỉ cho cô mua nhà. Một năm sau cô lập công ty riêng, lấy tên là “Francine Brady Broder - Elegant Homes”. Dân thị trấn gọi cô là B.B. từ hai chữ Broder. B.B. chẳng phật lòng về điều đó. Cái tên nghe có vẻ mạnh mẽ đấy chứ.

*

* *

B.B chạy lên lối vào nhà, dừng lại bên ô tô và đếm mạch. Lucy chạy tới bên và dúi vào chân cô. Cô vỗ nhẹ con chó nhỏ rồi đi vào bếp.

- Chào mẹ... bữa sáng đã sẵn sàng. - Sara nói. - Mẹ chạy tốt chứ?

- Ừ còn muốn chạy nữa. Mẹ không thấy mệt.

- Thế mẹ có biết vận động viên nữ đôi khi bị trục trặc về chuyện sinh nở không?

- Thật à? - B.B. vừa rửa tay trong bếp vừa hỏi.

- Vâng. Con xem sách thấy nói thế. Họ sẽ bị gầy quá mức và bị hết kinh. Các động tác thể dục có hại cho cơ quan sinh sản.

Sara uống cạn ly nước cam, rót một cốc khác rồi nói tiếp:

- Vì thế, mẹ cần phải cẩn thận.

- Cẩn thận gì?

- Nếu như mẹ muốn đẻ nữa.

- Mẹ đã bốn mươi rồi, con ơi. Mẹ không đẻ được nữa đâu.

- Mẹ chẳng biết. Mẹ của Jennifer bốn mươi mốt mà bác ấy vừa đẻ một đứa đấy.

- Phải, nhưng mẹ không định đẻ nữa.

-Vâng... Con chỉ muốn mẹ biết thôi.

- Cảm ơn con đã đề trước. Con muốn ăn trứng chưng hay trứng rán?

- Rán... trứng rán sẽ không bị mất lòng đỏ.

- Đưa mẹ cái chảo... - B.B nói, tay treo ấm nước lên.

- Mẹ có nhớ ngày đầu đi học đại học không?

- Có... Hồi ấy mẹ sợ lắm. Bữa sáng không ăn được miếng nào. Bà bắt mẹ phải mang một khoanh bánh mì bơ trong cặp sách. Đến trường mẹ quẳng nó vào toa lét.

Sara cười.

- Con sẽ chẳng sợ như mẹ. Các bạn con ở Mapleton sẽ cùng đi với con và bạn Jennifer sẽ ở cùng buồng với con.

- Con can đảm hơn mẹ.

Ăn sáng xong, B.B chải đầu cho Sara. Tóc nó dày và có màu mật ong, giống tóc của Andrew.

- Tết một bím hay cặp kiểu đuôi ngựa?

- Tết bím mẹ ạ.

Buộc tóc xong, Sara sắp sách vở vào cặp. Hai mẹ con cùng bước ra cửa.

- Tạm biệt con. Mẹ yêu con. - B.B. trều mển nói.

- Con yêu mẹ.

- Yêu như thế nào.

- Luôn yêu và yêu mãi mãi.

- Mẹ cũng yêu con nhường ấy.

B.B. ôm chặt lấy Sara, rồi trở lại bếp bỏ đĩa vào bồn rửa.

*

* *

Nếu không kể tới Mitch thì cho tới mùa xuân vừa rồi, cuộc sống của B.B ở Boulder thật bình lặng và dễ chịu. Rồi tới tháng Năm, bỗng Andrew gửi cho cô một lá thư. Hôm đó B.B tới văn phòng muộn hơn thường lệ vài phút bởi cô đã tới ăn trưa tại nhà hàng “The James” để thảo luận một vụ làm ăn khá bở. Một mảnh đất rộng hai mươi héc ta ở ngoại ô thị trấn đang được rao bán. Nếu thuyết phục được Clare ứng một nửa số tiền cần thiết thì cô có thể đặt được giá cho miếng đất đó. Thật là một địa điểm lý tưởng để dựng một khu nhà có thể dùng năng lượng ánh sáng mặt trời, một ý tưởng mà B.B đã chuẩn bị dành cho Margo một khoản thù lao rất hậu, đổi lại việc Margo sẽ giúp cô về kiến trúc. Cô yêu thích công việc của Margo. Nó luôn chứa đựng một tình cảm thanh tao, dù chỉ đơn giản là cải tiến lại một chỗ để xe cho hợp mốt.

Gần trưa, thư ký của B.B, Miranda mang tới cho cô một bức thư của Andrew. Cô lật đi lật lại bức thư có ghi dấu thư riêng, lòng đầy nghi hoặc. Họ không bao giờ viết thư cho nhau. Mọi liên hệ giữa họ liên quan tới Sara đều thông qua luật sư của anh ở Miami và luật sư của cô tại Boulder. Vậy thư này là gì?

Cô phân vân mở thư bằng chiếc kéo bạc dát ngọc lam mà một khách hàng đã tặng rồi đọc lướt qua. Sau đó đọc lại cẩn thận.

“Francine yêu quý.

Anh dự định năm học tới sẽ đến Boulder viết một cuốn sách mới. Như thế thì Sara và anh sẽ có

thêm thời gian gần gũi hơn mà cả anh và con đều mong muốn.

Anh sẽ ở đây tới trung tuần tháng tám rồi đi ô tô sang đó, sẽ tới Boulder vào khoảng ngày hai mươi. Hy vọng chúng ta sẽ dễ dàng thu xếp mọi việc khi anh tới nơi.

Anh sẽ cần một căn nhà hoặc một khu nhà nhỏ, có phòng riêng cho Sara. Nếu em có dự định gì thì anh sẽ rất muốn được biết.

Anh Andrew.

B.B cảm thấy ngọt ngào, người nóng hầm hập rồi lạnh toát, hai thái dương giãn giãn. Mồ hôi đổ ướt hai cánh tay, mặc dù hiện tượng này rất hiếm khi xảy ra.

B.B đứng lặng rồi đi tới lui trong phòng, lấy nước, tưới cho mấy cành hoa violet châu Phi, vuốt thẳng mấy cái áp phích Fritz Scholder dán trên tường. Lại ngồi xuống và đọc thư. Cô nhắc máy định gọi cho luật sư riêng, nhưng lại thôi. Cô gấp lá thư lại rồi nhét vào xắc, không khỏi hoài nghi về tính nghiêm túc của nó.

B.B thở sâu vài lượt và làm động tác “Lonon”, một trong những bài luyện Yoga mà cô đã học năm ngoái. Sau đó cô cầm chiếc xắc đi tới nơi hẹn gặp Margo và Clare.

CHƯƠNG 4

Margo rất ngạc nhiên trước lời mời của B.B.

Hai người vốn không thân thiết gì cho lắm. Margo chưa bao giờ đồng cảm được với tâm hồn, tình cảm trong B.B, vì thế cô đã giữ mối quan hệ thân mật chứ không phải một tình bạn thực sự. Clare thực sự là sợi dây nối giữ Margo và B.B. Thỉnh thoảng cả ba người có cùng ăn trưa ở đâu đó thì chỉ là ngẫu hứng và mọi sự hẹn hò đều được thực hiện vào phút cuối cùng. Đó là một ngày tháng Năm đẹp trời, dịp tuyệt vời để đi ăn tiệm, khi cả ba đã ngồi xuống, Margo cảm nhận được mùi hương thoang thoang của hoa tử đinh hương.

Hầu bàn là một nữ tiếp viên thạo nghề và dịu dàng chứ không phải đám nhóc mặt mày sung xĩa mà nhà hàng “The Jame” thường mượn - một sự thay đổi đáng mừng.

Ngay khi món salad được đưa ra, B.B đã giải thích ngay lý do mời hai người đến ăn trưa, và nói rằng B.B. đã chọn Margo để vẽ mẫu thiết kế khu nhà. Cô rất mừng trước cơ hội được chung phần vào liên doanh này. Nếu hợp đồng được suôn sẻ thì cô sẽ có một khoản tiền lớn. Cô có thể vui với công việc và sống bằng thu nhập của mình, có khi còn dành dụm được đôi chút, nhưng có thể không nhờ thế mà giàu có. Tiền trách nhiệm với con của Freddy cũng đã được một phần, nhưng sẽ không còn khi các con trưởng thành. Vả lại cô cũng không muốn như thế.

Trong lúc ăn, thỉnh thoảng B.B lại ôm đầu nhắm mắt lại, nhưng Margo không cảm thấy điều gì không bình thường. B.B thường như thế ngay cả lúc đang nói chuyện với người khác hay khi bàn công chuyện làm ăn.

Ba người nhấm nháp cà phê tới khi B.B xem giờ và nói “tôi phải về văn phòng”. Thanh toán xong, cả ba rời nhà hàng. Nhưng mới được một quãng B.B lại đưa tay ôm đầu và lảo đảo như muốn ngã. Margo nghĩ “chắc B.B uống quá nhiều rượu vang”.

Clare ôm lấy B.B hỏi:

- Cậu có sao không đấy?

- Không sao.

Đột nhiên B.B vùng khỏi tay Clare ném mạnh cái xắc xuống đường và hét:

- Không! Thật khốn nạn. Có chuyện đấy.

Đồ trong xác vương vãi ra đường, một lọ Opium vỡ tan ngay cạnh chân Margo, mấy cây son môi lăn ra bị ô tô chẹt vỡ, chiếc lược, cuốn sổ, chiếc máy tính bỏ túi và một chiếc phong bì, tất cả đều bị vãi tung ra đường.

- Tôi cầu cho hắn chết đi - B.B rít lên.

- Ai thế? - Cả Margo và Clare đều hỏi.

- Thằng chồng cũ của tôi. Cái thằng khốn nạn!

Margo bàng hoàng. Cho tới tận hôm đó cô chưa từng được chứng kiến B.B phản ứng một cách cảm tính về bất cứ chuyện gì và cũng là lần đầu tiên cô được nghe về Andrew Broder.

*

* *

Năm ngày sau Clare gọi điện cho Margo hỏi có biết nấu xúp gà không vì từ buổi chiều sau bữa trưa đó, B.B. chỉ nằm trên giường chẳng chịu ăn mà chỉ uống trà và nhấm nháp Jell-O.

- Thứ duy nhất cậu ấy muốn ăn là xúp gà mà hồi bé mẹ cậu ấy thường nấu. Kiểu xúp gà của người Do Thái. Nó còn nói bố nó bảo xúp gà có thể chữa được mọi thứ bệnh tật, chỉ trừ mụn cóc. Cậu có biết nấu món này không Margo?

- Nhiều năm rồi mình không nấu. Nhưng mình có thể hỏi mẹ. Có lẽ bí quyết làm món này là dùng loại gà gì thôi.

- Bọn mình thử xem. Nếu không tốt sợ nó sẽ phải đi viện đấy.

Đêm đó Margo gọi điện đến New York. Mẹ cô đang sửa soạn đi xem ba lê tại Lincoln Centre, nhưng bà rất phấn khởi khi thấy con gái lại muốn nấu món xúp gà. Bà chỉ dẫn cho cô từng khâu, dặn cô chỉ được dùng gà mái tơ, cho vừa đủ thìa là và không được quên lá phòng phong.

Sáng thứ bảy, Margo đi chợ từ sớm. Về nhà cô bày mọi thứ ra bếp. Căn nhà vẫn còn chìm trong không khí tĩnh mịch. Stuart đã đi làm kem, Michelle thì vẫn ngủ. Margo xắn tay áo. Kỷ niệm thời niên thiếu trong cô bỗng ủa vào. Michelle dậy từ lúc nào, cô bé vào bếp, dụi mắt rũ cái ngái ngủ, khịt mũi rồi hỏi:

- Mẹ đang làm gì thế mẹ?

- Nấu xúp gà.

- Xúp gà cơ hả mẹ?

- Ừ. Cô B.B. bị mệt. Mẹ nấu cho cô ấy.

- Mẹ chẳng bao giờ nấu xúp gà cho con ngay cả khi con ốm.

- Mẹ nghĩ con không thích xúp gà mẹ nấu. Mẹ nhớ con nói rằng váng mỡ làm con buồn nôn. Chẳng thế mà khi ốm con toàn bảo mẹ nấu món Lipton.

- Xúp gà mà nấu với gạo thì con cũng thích. Bà thường nấu như thế.

- Bà nào? Bà ngoại hay bà nội?

- Bà nội. Bà ngoại thường làm xúp rau cho con và bà luôn lấy vải lọc bỏ rau để con không bị nghẹn.

- Ồ thế cơ à? - Margo cười to.

- Thế cô B.B bị làm sao?

- Cô bị suy sụp. Chồng cũ của cô ấy sắp tới đây, nhưng cô ấy không muốn.

- Có phải là bố của con “Ngốc” không?

- Michelle, Sara không phải là con ngốc.

- Mẹ không biết bởi vì mẹ chưa bao giờ phải trông nó.

- Con nói đúng, nhưng bây giờ nó lớn rồi.

- Con chẳng thấy có gì khác.

- Michelle, con quá cứng nhắc khi đánh giá người khác, con không thể nghĩ khác được sao?

- Con... cứng nhắc? Không có đâu mẹ ơi. - Michelle lấy một củ cà rốt trong tủ lạnh và bước ra ngoài.

- Có phải đó là tất cả bữa sáng của con không, Michelle?

- Cà rốt cực kỳ bổ đấy mẹ ạ.

Tối chiều, Margo nếm thử xúp. Cô không biết đã cho đủ thìa là chưa, nhưng có điều chắc chắn là tác phẩm của cô không tồi. Margo có vẻ hài lòng. Khi chia tay với Freddy, cô đã từng thề sẽ không nấu nướng gì hết, nhưng giờ đây Margo lại cảm thấy công việc bếp núc cũng khá lý thú nếu người ta tự nguyện làm. Các con cô cũng khá thạo bếp núc.

Tối hôm đó Margo và Clare mang đồ ăn đến nhà B.B. Margo mang món súp gà, còn Clare góp món salad, một ổ bánh mì Pháp và một chai rượu vang. B.B choàng chiếc váy trắng mắt thưa, ngồi trên giường, tóc được vấn gọn và cặp lại sau gáy, cô ấy đẹp và mỏng mảnh tựa Camille lúc sắp lìa trần. Vẻ đẹp đó khiến Margo thấy mình xềnh xoàng làm sao trong chiếc quần Jeans đã cũ và chiếc áo len sọc. Mọi thứ trong căn nhà của B.B. đều toát lên màu trắng và sang trọng như chính chủ nhân. Phòng nào cũng cắm hoa tươi, thậm chí trong cả nhà tắm. Khung cảnh đó khiến Margo muốn về để quét dọn và trang trí lại căn nhà của mình.

B.B thích thú nhấm nháp món xúp gà.

- Ngon ời là ngon, cứ như món xúp mẹ mình nấu đấy. - Hết một bát, cô lại đòi thêm bát nữa. - Ngày mai mình sẽ dậy được. Thứ hai mình sẽ đi làm được. Mình sẽ tới gặp Thorny Abrames... để xem anh ta khuyên thế nào.

Thorny Abrames là một trong nhiều tay bác sỹ tâm thần ở Boulder. Năm ngoái Margo đã thiết kế cho nhà ông ta thêm một khu tận dụng ánh sáng trời. Vợ ông ta, Marybeth là người không quyết đoán được bất cứ việc gì nên Margo phải vẽ đi vẽ lại tới bảy lần sơ đồ thiết kế. Thorny thường nói “xem ý Marybeth thế nào”. Còn Marybeth thường nhăn nhó mà đáp “Thorny, em biết đường nào mà định”.

B.B nói tiếp:

- Richard Haver sẽ xem lại các quy định về luật pháp cho mình. Có thể mình sẽ không phải cho Sara gặp Andrew. Mình và anh ta đã thỏa thuận rồi... Hắn chỉ được gặp Sara vào dịp lễ Giáng sinh, lễ Phục sinh và một tháng trong mùa hè. Vì vậy, dù hắn có tới đây nhưng không được phép gặp Sara thì chắc rồi sẽ phải chuẩn, - cô nhìn Margo, rồi lại nhìn Clare. - Ý mình nói là anh ta sẽ không thể ở đây trong bối cảnh như thế.

*

* *

Sau đó một tuần, B.B. gọi điện cho Margo và hẹn gặp cô ở Boulderado sau giờ làm việc.

Đồ uống chưa kịp đưa ra, B.B. đã nói ngay.

- Mình sẽ đi ngay vào việc. Cậu bảo có thể thuê phòng ở khu nhà Hathaway không?

- Lâu rồi mình không thấy có ai thuê nhà ở đó. Chủ nhà thường cho người từ các trường đại học tới thuê vào mùa hè.

- Mình muốn cậu tìm hiểu xem có thuê được không. Nếu được, nhờ cậu kiếm ngay một chỗ, lấy tên Andrew Broder, thuê trong ba tháng kể từ hạ tuần tháng tám, chi phí khoảng trên dưới

ba trăm năm mươi đô la một tháng.

- Cậu định kiếm chỗ cho anh ta ở à? - Margo hỏi.

- Mình cho đó là cách tốt nhất để đối phó với anh ta.

- Cậu nói thế nào ấy. Sao cậu phải dính với anh ta làm gì. Để anh ta tự tìm lấy không hơn à?

- Không, vì nếu Sara phải ở với anh ta một ngày thì mình cũng muốn ngày đó nó sống gần mình. Nếu để anh ta tự do thì anh ta sẽ xoay một chỗ tận phố Hai mươi tám.

- Nhưng cậu đang làm việc. Chắc chắn cậu có thể tự mình...

- Giúp mình đi Margo...

- Thôi được, nếu thực sự cậu muốn thế.

- Đúng... mình phải làm thế.

Margo biết rằng vào những thời điểm người ta cảm thấy tuyệt vọng thì phác thảo một dự định nào đó sẽ làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Nó tạo ra cảm giác tự chủ. Sau khi sống ly thân với Freddy, Margo đã trải qua nỗi tuyệt vọng như thế, cho tới khi cô phác ra một kế hoạch năm tiếp theo cho đời mình. Sau đó ngay cả khi cô thay đổi kế hoạch thì cái cảm giác tuyệt vọng đó cũng đã qua. Vì thế trước bữa tối, Margo đã gọi điện cho người hàng xóm, Martin Hathaway, để dàn xếp việc thuê nhà.

Ở bàn ăn, Michelle hỏi mẹ:

- Có việc gì mẹ phải gọi điện cho ông Hathaway thế?

- Mẹ có cần phải xin lỗi con vì đã gọi điện cho ông ta không?

Giọng nói của cô nghe đầy vẻ đối kháng. Nếu mà sống cùng với họ thì cũng chẳng mấy bạn sẽ bị lây ngay.

- Con tưởng mẹ vẫn nghĩ rằng ông ta là một lão già hồng van lỗ đít.

- Mẹ nói thật thế sao? - Margo hỏi và cố cười to.

- Thỉnh thoảng. Và đúng là thế thật, lão già ấy vãi rắm liên tục.

- Mẹ bàn với ông ta về việc thuê căn phòng trên ga ra.

- Thuê làm gì?

- À... chồng cũ của B.B sẽ tới đây... Mẹ đã nói với con về điều này rồi nhỉ?

- À thế thì sao?

- Cô ấy muốn tìm cho ông ta một chỗ ở.

- Mẹ nói tiếp đi...

- Cô ấy nhờ mẹ thuê giúp căn hộ của Hathaway cho ông ta.

- Thuê có lâu không?

- Khoảng ba tháng.

- Để con nói cho mẹ nghe. - Michelle nói, hươu chiếc đĩa lên trời, - mẹ nói rằng chồng cũ của cô B.B sẽ tới sống... cạnh nhà mình à?

- Phải.

- Trời ơi! - Michelle kêu lên và ném đĩa xuống bàn.

Cô đứng dậy cầm lấy một quả trứng nướng và hét toáng lên:

- Con không thể tin được.

Cô cho quả trứng vào miệng, bước ra khỏi phòng và lao rầm rầm xuống cầu thang. Margo đứng dậy và nói với Michelle:

- Tại sao con chẳng khi nào nó rõ con muốn gì? Tại sao con không chịu chia sẻ với người khác hả Michelle?

Nhưng Michelle không đáp lại. Margo nói xuống và cảm thấy rã rời.

- Sao nó không chịu chia sẻ với mẹ? - Cô hỏi Stuart. - Tại sao chẳng đứa nào trong các con chịu chia sẻ với mẹ?

- Để cho con yên đi mẹ. - Stuart nói. - Con phải ăn sáng kia mà.

CHƯƠNG 5

Lẽ ra Sara đã phải nói với mẹ về chuyện bố dự định tới Boulder. Như thế hẳn mẹ sẽ không phải bàng hoàng về lá thư của bố. Vào ngày lá thư tới, khi Sara đi học về thì Clare đã có mặt ở nhà.

- Mẹ cháu đâu rồi cô? - Sara hỏi.

- Mẹ cháu nằm trên giường ấy.

- Có chuyện gì thế ạ... mẹ cháu ốm à?

- Mẹ cháu đang bị mệt một chút. - Clare đáp.

Lúc đầu Sara không hiểu Clare nói gì vì cô ấy nói giọng Texas West, các từ cứ dính với nhau, tưởng như mẹ cô đang bị một căn bệnh hiểm nghèo nào đấy.

- Cô ơi mình phải làm gì bây giờ... Mình gọi bác sĩ nhé.

- Không cần, - Clare đáp - chắc chẳng làm gì được đâu. Có điều phải mất thời gian một chút, thế thôi.

- Không phải bệnh truyền nhiễm chứ.

- Không phải đâu.

- Thế mà cháu cứ tưởng bệnh truyền nhiễm. Thế theo cô bao lâu mẹ cháu mới khỏi?

- Phải từ từ cháu ạ. Nhưng đừng lo, mẹ cháu sẽ nhanh khỏi thôi.

Tối chiều. Sara nghe tiếng mẹ kêu khóc và nói những câu như *"hắn không có quyền... hắn không thể hành động như thế đối với tôi được"* và rồi là *"ta luôn biết rằng không thể tin được hắn và việc này chứng tỏ ta đúng!"* Thế là Sara biết cái "mệt" của mẹ cô dính với cha.

Sara gọi điện hỏi Jennifer, và Jennifer khuyên nó đừng nên dính vào. Nó bảo các bậc phụ huynh sẽ tự biết cách giải quyết việc riêng của họ. Rồi Jennifer nhắc Sara ăn ít vì sắp tới hội diễn nghệ thuật. Sara và Jennifer đều tham gia đội múa của trường.

Khi mẹ nói là không thể dậy được để đưa nó tới Hội diễn thì Sara rất lo lắng. Nó lại càng lo hơn khi Clare nói cô cũng không thể đưa nó đi vì mắc tiếp khách tại nhà hàng Denver. Cuối cùng Clare đã nhờ Margo đưa nó đi. Sara không muốn đi với Margo. Nó chẳng quen mấy với cô ấy. Thà nó đi cùng với nhà Jennifer còn hơn... Nhưng mọi chuyện đã được sắp đặt xong trước khi nó kịp nói một lời. Margo đưa cả Stuart và Michelle đi, và đưa Sara tới nhà hàng Beau Jo's ăn món Pizza. Stuart ăn sạch, còn cho thêm cả hạt tiêu và pho mát. Margo, Michelle và Sara chia nhau một đĩa to. Sara nhặt hành và nắm ra khỏi đĩa mình, còn Michelle thì bỏ ôliu đi. Margo nói “Gọi món này có lẽ không hợp rồi”.

Hồi còn trông Sara, Michelle không bao giờ cho Sara được thức chơi như những người giữ trẻ khác thường làm. Rồi sẽ tới lúc Sara được trông trẻ và nó sẽ tỏ ra thực sự dịu dàng và để đứa trẻ được thức chơi bao lâu tùy thích, kể cả tới khi nó ngủ quên dưới đất.

Sara không ăn hết món pizza của mình. Nó sợ bị đầy hơi.

Từ Hội diễn trở về, Sara nhón chân đi vào phòng mẹ. Mẹ nó đang ngủ. Chiếc dây chuyền mà Clare đã tặng mẹ vào dịp mẹ tròn bốn mươi tuổi để trên mặt bàn đầu giường. Trên mặt dây chuyền có đánh chữ vàng “Tình bạn”. Cái dây chuyền thật là đẹp.

Mẹ nó mở mắt và hỏi:

- Hội diễn nghệ thuật có vui không?

- Vui lắm mẹ ạ, - Nó đáp. Đôi mắt của mẹ nó mọng lên vì nước mắt và trên mặt có những chỗ đỏ tấy.

- Mẹ ơi, mẹ có thấy đỡ hơn không?

- Đỡ một chút con ạ, nhưng đầu mẹ vẫn đau lắm.

- Mẹ có đắp khăn ướt không?

- Có con ạ.

Sara bước tới phòng tắm của mẹ, lấy một chiếc khăn màu xanh và để dưới vòi nước. Tới khi thấy lạnh, nó vắt bớt rồi mang lại cho mẹ. Mẹ nó nằm dựa lưng vào gối. Sara đặt khăn lên trán mẹ rồi hỏi:

- Mẹ có đỡ không mẹ?

- Đỡ lắm con ạ.

Sara ngồi trên mép giường, nắm chặt bàn tay mẹ, nó thích cái hơi ấm từ tay mẹ.

Da mẹ mềm mại lắm, ngón tay thon và dài lắm, móng được đánh rất cẩn thận. Mẹ đeo hai chiếc nhẫn vàng mỏng, một chiếc ở ngón đeo nhẫn tay phải, một chiếc ở ngón giữa.

Khi rón rén bước ra khỏi phòng mẹ, Sara nhìn thấy lá thư của bố mở sẵn trên bàn trang điểm của mẹ. Nó đọc lướt lá thư trong khi giả vờ như xếp gọn nữ trang giúp mẹ. Đó là một lá thư thân mật, chẳng có gì là xấu Sau năm ngày mẹ lui bệnh, ra khỏi giường và trở lại với công việc. Mẹ nó trở nên bồn tính. Khi mẹ căng thẳng, mẹ thường quát mắng nó. Sara cắn móng tay thì mẹ lại càng quát mắng to hơn. Bốn tuần sau đó, Sara bắt đầu cảm thấy nôn nao trong bụng, vì ngày nào nó cũng phải uống thuốc Pepto - Bismol. Nó mừng tượng ra rằng tới tháng Tám, mẹ nó sẽ có thể quen với ý nghĩ có bố nó ở thị trấn này.

CHƯƠNG 6

Ngày hai mươi tháng Tám, Andrew gọi điện cho B.B và báo rằng anh đã tới Hays, bang Kansas và sẽ đến Boulder vào khoảng tám giờ tối. Sáu năm đã qua kể từ lần cuối cô nghe giọng nói của anh. Sáu năm chưa một lần gặp mặt. Cả ngày hôm đó lúc nào cô cũng như người mất hồn, đương đầu với ý nghĩ anh đang trên đường tới đây. Cô uống quá nhiều vitamin C với nước quả. Bụng cô thắt lại, gây nên những cơn đau đốn. Bữa tối cô chỉ ăn một lát bánh mì và vài tách trà. Cô tắm táp rồi mặc đồ, nhưng cứ lẩn bấn không biết nên mặc bộ nào.

Vì thế cô cứ mặc nguyên một chiếc áo choàng, ngồi ở mép giường và bặm môi cho từ khi nó tắt lên.

Cuối cùng cô cũng nhắc được người khỏi giường, khoác lên mình một chiếc áo trắng hơi nhàu, chiếc quần Jeans và đi một đôi xăng đan, xõa tóc, không son phấn. Dầu sao cũng chẳng việc gì cô phải làm đẹp trước anh.

Thế rồi cô lại quyết phải ăn mặc sao để toát lên vẻ tự hào của mình, và trái với thói quen, cô phun nước hoa Opium vào cổ tay và gáy. Cô muốn anh phải hối tiếc vì đã để mất cô. Muốn anh lại phải yêu cô, thèm khát cô và như thế cô sẽ có cơ hội từ chối anh, trừng phạt anh, làm cho anh đau đốn, hoàn trả nỗi đau mà anh đã gây cho cô. Cho anh ta chết! Cô chuẩn bị kỹ lưỡng cho dịp này. Cô đã tự bảo mình rằng cô sẽ không bao giờ phải nhìn lại mặt anh, ít nhất cho tới khi Sara tốt nghiệp trường cao học hoặc đại học hay đi lấy chồng. Để chờ đợi mỗi một dịp như thế, nhiều năm sẽ trôi qua và có thể một trong hai người sẽ chết.

Một lần, vào mùa xuân, B.B đã phát điên sau cuộc nói chuyện dài với luật sư, ông ta bảo rằng về pháp lý, cô không thể cấm Andrew tới thị trấn. Sau bữa tối, cô lao vào buồng mình mà gào thét, khiến cho không chỉ Sara mà chính cô cũng phải ngạc nhiên về sự điên khùng của mình.

Sara chạy vào buồng cô, mặt xám ngoét.

- Mẹ... mẹ làm sao thế?

- Đi ra. - B.B rít lên.

- Có phải chuyện bố sắp tới Boulder không?

- Hấn lại sắp làm hại đời tao đây. - B.B hét lên. Cô cầm một chiếc giày và ném đi, làm vỡ một tấm kính nhỏ ở cửa sổ phía trên bàn. - Thằng bố khốn kiếp của mày đang tìm cách làm hại đời tao đây!

- Không mẹ ời, không phải thế đâu... Đúng là không phải thế...

- Thế à! Sao mà biết? - B.B kêu lên. - Mà chỉ là đứa trẻ con.

Giờ đây Andrew đang trên đường tới thị trấn và B.B không thể làm được gì để ngăn anh. Cô lặng lẽ đi quanh quần trong phòng khách bên chiếc bàn gỗ sồi. Mọi thứ đều vào đấy tự cô đã làm lấy mọi việc, chẳng cần tới bất cứ sự giúp đỡ nào của anh.

Cô mở cửa và bước ra ngoài. Trời nhiều mây, bắt đầu có gió. Xa xa có tiếng sấm rền và trên đỉnh núi loé lên những tia chớp. Cô ngồi xuống bậc cửa với Lucy cảm thấy nghèn nghẹn mỗi khi có tiếng ô tô chạy qua.

Cuối cùng, một chiếc xe Datsun thùng bụi bặm không còn nhận được màu xe. Vả lại tính anh cũng chẳng thích cụ thể một màu nào. Anh phanh xe nhảy xuống.

Lucy chồm dậy và sửa vang. B.B gọi nó. Andrew để râu rậm tóc bù xù, lẫn bụi đất. Anh mặc chiếc quần bò, áo sơ mi màu ghi và đi đôi giày thể thao. Hồi còn sống bên nhau, cô thường chọn quần áo cho anh. Anh có cả chín cái áo khoác đi với mỗi màu áo sơ mi. Anh thuộc loại ăn mặc bảnh nhất tòa báo Herald ở Miami. Cô thường đứng trong buồng chứa đồ của anh, chìm ngấm trong những hàng giày dép, quần áo và cravat. Mọi thứ đều được sắp xếp ngăn nắp, cho cô cảm giác ấm áp, dễ chịu. Anh là của cô. Giờ đây trông anh như một kẻ hippie chán đời, loại người mà Margo thường hay giao du. Ở Boulder này đầy rẫy loại người như thế.

- Chào Francine. - Andrew lên tiếng.

Tiếng nói của Andrew khiến cô cảm giác được mùi trà và bánh mì. Chúng dâng từ dạ dày lên cổ họng. Phải cố lắm cô mới dồn được chúng xuống.

- Tôi muốn chỉ đường cho anh tới chỗ ở.

- Thế thì hay quá.

Cô đứng dậy. Lucy chạy xuống bậc tam cấp và hít hít tay anh.

Anh để Lucy ngửi tay mình rồi vỗ nhẹ nhẹ trên lưng nó.

- Con chó dễ thương quá.

- Tên nó là Lucy.

- Anh biết. Sara kể với anh.

- Tất nhiên là Sara rồi. - Cô thù ghét ý nghĩ rằng Sara nói chuyện với Andrew, kể cho anh nghe về con chó của cô về cuộc sống của cô ở Boulder. Anh ta còn biết gì nữa nhỉ? Sau lưng cô, hai bố con đã nói với nhau những gì?

- Anh đi theo tôi. Chỉ cách đây vài khu nhà thôi.

- Ừ.

Trên chiếc BMW của mình, B.B nắm chặt tay vào vô lăng, cố giữ cho tay khỏi run rẩy. Máy nổ, cô bắt đầu lẩm nhẩm đếm ngược từ một trăm xuống bằng tiếng Tây Ban Nha. Vào đêm, cô thường làm như thế mỗi khi trần trọc, và nó thường giúp cô bình tâm trở lại. Quan sát xe anh qua gương chiếu hậu, cô đi từ từ lên phố Thứ tư, rẽ trái đường Pearl, rẽ phải phố Thứ sáu, đi dọc đường Araphahoe, leo lên đồi tới Enclid, rẽ phải theo đường Aurora tới biển báo đường Dead End, rồi leo lên con đường bụi bặm tới lối đi chung của Margo và nhà Hathaway. Từ nhà tới đây khoảng gần hai cây số.

Anh dừng xe cạnh xe của cô.

- Tôi có chìa khóa đây, - cô nói và lấy chìa khóa ra khỏi túi. Anh theo cô tới cầu thang rồi dẫn lên căn nhà trên gara. Khi tới cửa, cô lóng ngóng không tra được chìa vào ổ, tay cứ run bắn lên.

- Nào... để anh... - Anh nói, tay anh chạm vào tay cô.

- Không, tôi làm được. Đợi tôi một phút.

- Được rồi, muốn giúp em thôi mà.

- Không cần anh giúp.

Cô cố gắng mở khóa, rồi bước vào bật đèn phòng khách. Anh đi sát bên cô.

- Đây. Phòng khách, phòng ngủ, phòng tắm, bếp.

- Đẹp lắm. Đúng là căn nhà anh mong muốn, cảm ơn em đã tìm nhà cho anh.

- Họ giữ căn nhà này rất ngăn nắp. Họ vừa sơn lại và bọc lại ghế sofa. Chúng tôi đã thỏa thuận thuê với giá ba trăm năm mươi đôla một tháng. Anh được thuê ba tháng. - Cô nói có vẻ sành sỏi, đúng là một nhà kinh doanh bất động sản.

- Kéo dài hợp đồng được chứ? - Andrew hỏi.

- Anh sẽ phải thương lượng với nhà Hathaway.

Tôi không tự mình làm hợp đồng. “Đồ trơ trẽn”, cô nghĩ, “Kéo dài hợp đồng”, phải chăng anh nghĩ rằng cô sẽ bỏ cuộc để anh có thể quanh quẩn ở đây sao? Ba tháng nữa cô muốn anh phải ra khỏi thị trấn này, ra khỏi cuộc đời của cô.

B.B đi tới lui trong phòng:

- Chìa khóa đây, - cô nói với anh và thả chùm chìa khóa lên bàn ăn. - Tôi chắc anh muốn thay đồ nên tôi đi đây. Nếu anh cần bất cứ cái gì ví như trà hay đường, thì có bạn tôi, Margo, sống ở phòng bên cạnh.

- Anh muốn em ở đây một lát. Chúng ta cần nói chuyện.

- Tôi không muốn nói chuyện, - cô đáp.

- Đây, Francine, anh muốn em hiểu rằng anh không định làm em đau khổ bằng việc anh tới đây.

Cô bậm môi quay đi.

- Anh tới đây chỉ vì một điều, anh muốn được gần gũi Sara. Đó là tất cả.

- Đây là đối với anh thôi. Có thể với anh lý do chỉ có vậy, nhưng để với tôi thì sao? Có phải anh đã không nghĩ đến tôi nữa?

- Có, anh có nghĩ tới em.

- Chắc chắn anh đang nói dối.

- Em chưa bao giờ đặt niềm tin vào anh phải không?

- Có lý do để không tin anh được.

Anh chụp lấy cô, xoay mạnh về mình.

- Sáu năm nay anh đã cầu Chúa tha cho những lỗi lầm của anh và có thể không phải của anh. Anh sẽ không bao giờ quên được chúng. Nhưng anh đã biết cách đối phó với chúng... với lỗi lầm của anh... với sự căm thù của em... với sự mất mát Bobby... và rồi em giết Sara đi. Sáu năm đã là quá đủ.

- Đủ đối với anh thôi! - Cô đáp.

- Đối với ai trong hai chúng ta cũng đủ lắm rồi. - Anh khẽ nói.

Anh ôm lấy cô như thời xưa và khi cô ngược nhìn anh, mắt cô đầm lệ. Anh hôn cô. Sợ mình có thể yếu đuối mà không kiềm chế được mình, cô vùng ra và lấy tay lau môi.

- Anh làm cái gì thế? - Giọng cô trở nên gay gắt - Anh muốn gì?

- Anh không biết. Gặp lại em... hồi tưởng... Anh không biết nữa.

Anh đi lại trong phòng, vuốt mớ tóc xòa trên mặt, còn cô dựa mình vào giá sách trống, sự im lặng trùm lên căn phòng.

- Cuối tuần này cho Sara đến với anh nhé.

Cuối cùng, Andrew phá vỡ sự tĩnh mịch đó.

- Nó sẽ đến với anh vào chủ nhật, từ mười giờ đến sáu giờ chiều.

- Nghỉ cuối tuần mà như thế thì ít quá.

- Hiện giờ thế là đủ.

Anh thở dài:

- Nay em... hoặc chúng ta tự giải quyết việc này một cách tế nhị, hoặc thông qua luật sư, và nếu cần thiết thì ra tòa.

- Tôi không tưởng tượng được rằng anh đứng đây và nói ra những lời đó. Sau sáu năm anh tưởng anh còn có thể tàn phá đời tôi và huỷ hoại mọi thứ mà tôi đã gây dựng được sao?

- Em không cho anh một sự lựa chọn nào khác.

- Anh vẫn không thay đổi gì. Anh vẫn ích kỷ và ngoan cố như xưa.

- Và em cũng vẫn bướng bỉnh như thế.

Cô bước nhanh tới cửa, dừng lại và quay về phía anh:

- Có một điều... đừng mong đợi bất cứ điều gì ở tôi khi anh còn ở đây. Đối với tôi, chẳng nào thì anh cũng đã chết.

- Phải... cứ chui đầu vào cát như kiểu em vẫn thường trốn...

B.B chạy ra xa. Một tia chớp loé trên bầu trời, báo trước tiếng sấm rền. Cô mở máy, rú ga. Tiếng lốp rít trên mặt đường và chiếc xe lao vọt đi. Trời bắt đầu mưa nặng hạt. Những hòn đá

nhỏ đập mạnh vào mũi xe, nhưng cô không nghe thấy bởi tiếng đập trong đầu cô còn to hơn.

*

* *

Đàn ông mà, B.B nghĩ. Mình phải biết sai khiến họ theo cách mà họ đã sai khiến mình hay cách mà họ đã được dạy để sai khiến mình. Từ lâu cô đã hiểu điều đó. Cô đã hiểu ngay từ tuổi mười bốn khi cha cô qua đời vì nhồi máu cơ tim ngay trên giường của cô thư ký. Hồi đó cô ta trẻ lắm, mái tóc cũng hoe đỏ như B.B, không chồng, có hai con. Tên cô ấy là Kathleen Dooley, người Ailen giống như cha cô vậy. Cha cô đã hành hạ Kathleen Dooley sáu tháng trời cho tới khi ông chết. Lúc đó B.B. không hề hay biết. Nhưng mẹ cô biết. Sau đám tang, mẹ cô đã thú nhận là bà biết hết ngay từ đầu.

- Đó là cái máu Ailen trong ông ấy. - Mẹ cô bảo, - ông ấy không thể tự kiềm chế được. Ông ấy yêu chúng ta Francine ạ, yêu hơn mọi thứ trên đời. Nhưng với một số người đàn ông, nhất là người Ailen thì cái máu đó nằm sẵn trong gien. Dù có muốn thì họ cũng không thể chống lại được. Họ giống như loài chó đực sẵn lòng chó cái vậy.

Francine cố gắng mừng tượng cha cô như một con chó, dồn Kathleen Dolley vào một phòng trong cửa hiệu Brady Army Surplus của ông chỗ mồm ra sữa và đóp vào chân cô ta.

- Francine, mẹ muốn con hiểu rằng mẹ đã tha thứ cho ông ấy. Lần đầu xảy ra chuyện đó ông ấy đã về nhà và khóc trong vòng tay mẹ. Mẹ nói với ông ấy rằng *"em không muốn biết về chuyện đó, Dennis. Mỗi tuần mấy buổi anh phải làm việc đến đêm... miễn là đừng kể với em chi tiết quá làm gì"* và rồi mẹ quên ngay chuyện đó. Con cũng phải làm như thế mỗi khi có chuyện khó chịu. Con phải quên nó đi, phải tập trung vào những việc khác và con sẽ không còn thấy bất hạnh hay giận dữ.

- Thế mẹ không tức giận khi bố làm những chuyện ngớ ngẩn thế sao? - Francine hỏi.

- Đáng ra ông ấy phải chết ở trên giường của mình. Đó là điều duy nhất khiến mẹ bực mình.

- Nhưng con thì sẽ không thể chịu được.

Mẹ cô nhún vai:

- Hãy cưới một người Do Thái. Mẹ chỉ khuyên thế thôi. Họ là những người chồng tốt nhất. Hãy xem dì Sylvie... hãy xem dì đã hạnh phúc biết bao vì có bác Morris. Một mái nhà xinh, có thể gọi là một tài sản lớn cũng không quá đáng... áo lông... đồ trang sức... năm nào cũng đi chơi bằng tàu biển... và các con họ sướng như tiên. Vì thế, con hãy nhớ khi thời cơ tới con hãy tỏ ra lịch thiệp. Rất dễ có tình yêu với một chàng Do thái đẹp trai, một người có tương lai, một người có thể chiều chuộng con.

- Có lẽ con sẽ không lấy chồng đâu.

- Vả vào mồm. Tất nhiên con sẽ lấy chồng. Hãy rút kinh nghiệm mẹ và rút kinh nghiệm cả Kathleen Dooley nữa. Không phải cô ta ngốc đâu. Hãy tận dụng cái mà Chúa đã ban cho để giành lấy cái con muốn, nhưng cố gắng đừng làm cho ai đau khổ.

Vì thế, Francine đã sử dụng vũ khí mà Chúa đã ban cho cô - sắc đẹp. Cô biết mình có thể hạ bất cứ chàng trai nào cô muốn. Đúng là thế, bởi bọn con trai đều ngốc nghếch, và tất cả những gì họ quan tâm là bạn đẹp hay xấu. Ở trường trung học đám con trai luôn vây lấy cô.

Cô nổi tiếng với cái tên P[4], và mẹ cô nói với dì Sylvie điều đó.

- Hửn rồi, sao lại không nhỉ? - Dì bảo. - Với cái mũi Ailen và mái tóc đỏ... trông nó cứ như một tiên nữ vậy. Có con như thế thì chết cũng sướng đời.

Tốt nghiệp trung học, Francine ghi tên vào trường đại học Miami. Hai năm đầu cô học ngoại trú để biết hương vị đời sinh viên đại học và thế là cô nghe theo. Năm đó, cô đã gặp Andrew Border người bang New Jersey. Cô yêu sự nghiêm túc, vẻ nhút nhát, tính khôi hài ở anh, và một điều đáng yêu nữa là anh cao hơn cô đúng một cái đầu. Trong vòng tay anh, môi cô vừa chạm cổ anh.

Anh thắng thốt trước sắc đẹp của cô, còn Francine thì tận dụng sắc đẹp trời cho để quyến rũ anh, bởi anh là người mà cô sẽ lấy làm chồng. Chẳng phải nhiều công, cô đã khiến anh phải cầu xin cô lấy anh.

Nhưng vào một đêm se lạnh, cô đã đến với anh để cho anh mơn trớn tấm thân loã lồ, ôm xiết nó trong vòng tay rắn chắc và để anh được thỏa nỗi thèm khát cho tới khi anh bỏ đi, để cô lại một tấm thân trần với cặp đùi nhày nhụa.

Cô tốt nghiệp được một tuần thì họ làm lễ cưới. Đám cưới họ diễn ra dưới một dàn kết toàn hoa hồng tại khu vườn của dì Sylvie và bác Morris. Cô mặc một chiếc váy phin trắng cổ vuông, thắt eo, đội mũ làm vườn rộng vành thay cho khăn voan và chỉ cầm một bông hoa hồng bạch.

Trước lễ cưới, bác Morris đưa cô vào phòng riêng của mình, luồn một phong bì vào ngực áo trong của cô.

- Hai nghìn năm trăm đôla, - ông bảo, nhưng ngón tay to và nóng của ông bóp nhẹ vào núm vú hồng trên ngực trái của cô.

- Cảm ơn bác Morris - Cô đáp khế.

- Cô là cô gái tuyệt trần, biết không Francine?

- Cảm ơn bác Morris.

- Tôi sẵn sàng quỳ gối trước cháu. Hiểu bác nói gì chứ?

- Cháu biết bác đang đùa cháu đấy thôi, bác Morris.

- Đùa ư?... Đừng nghĩ thế. Nếu hấn ta không hợp với cháu, là cái gã sắp làm chồng cháu ấy... hãy về đây với bác. Hiểu chứ?

- Cháu không biết... nhưng cảm ơn bác rất nhiều về món quà tuyệt vời này và việc bác tổ chức đám cưới cho chúng cháu. Cô hôn vội vào má ông rồi chạy khỏi phòng, tim đập thình thịch. Ông bác Morris đã khiến cô rạo rực ngay vào ngày cưới.

Khoái lạc. Đó là tất cả những gì sau đám cưới. Người vợ phải thỏa mãn nhục dục cho ông chồng. Thoạt đầu, chỉ cần đủ để họ cảm thấy thích thú. Tiếp theo, phải làm sao để họ nghĩ mình thực sự thích thú nó. Phải làm như thế, nếu không họ sẽ không lấy bạn. Và một khi đã lấy nhau, thì phải duy trì điều đó thường xuyên, ít nhất cũng là hai lần mỗi tuần. Nhưng cái chuyện tình dục này không hẳn đã làm cho người ta thích thú bằng đơn giản là biểu hiện âu yếm, và Francine đã phát hiện điều đó ngay trong tuần trăng mật.

Andrew dường như coi việc ôm hôn, vuốt ve điều đó là lãng phí, nên cô tuyệt nhiên không nói với anh những điều mình nghĩ. Xong việc anh thường ngáp dài và nằm thẳng cẳng ngay trên bụng cô, cứ như chết vậy. Lúc đầu cô sợ Andrew có thể chết giống cha cô, nhưng một tuần qua đi và cô chẳng thấy có gì đáng sợ, đơn giản chỉ là kiệt sức thôi. “Ôi, Francine... công chúa xinh đẹp của anh... em thật tuyệt vời...” anh thường thì thầm như thế.

Hai năm tiếp theo, họ sống tại Fort Benning ở bang Georgia. Cô kiếm được chân tiếp viên ở một văn phòng kinh doanh bất động sản. Công việc thật hợp với cô, và Francine bắt đầu tìm cách mở văn phòng riêng.

Họ tiếp tục làm tình hai lần mỗi tuần vào thứ tư và thứ bảy, việc đó chẳng tốn mấy thời giờ. Cô vẫn thích được anh ôm ấp, mơn trớn, nhưng phiền cái là mỗi khi cô bắt đầu hôn anh thì anh liền cho là cô đòi hỏi, là cô muốn nhiều hơn, và cô chẳng biết nói sao với anh. Vì thế cô không hôn anh nữa và mặc anh muốn làm gì thì làm, còn kết thúc thế nào thì cô đã biết rõ. Sau hai năm, họ trở lại Florida. Andrew kiếm được việc làm tại tòa báo Herald, còn cô thì qua được kỳ sát hạch nhập môn nghề kinh doanh bất động sản tại Florida rồi được nhận vào làm tại Pride Properties. Để Bobby cô nghỉ sáu tháng, để Sara cô nghỉ bốn tháng. Lần thứ hai trở lại văn phòng, cô đã là phó giám đốc thứ hai phụ trách nhà ở.

Hồi đó Andrew đã tạo dựng được một chi nhánh riêng và anh muốn cô nghỉ việc. Cô cố gắng thuyết phục anh từ bỏ ý định đó. Họ còn quá nhiều nghĩa vụ phải làm.

- Nghĩa vụ cái mẹ gì, vất bỏ hết và đi Fiji.

- Andrew, đôi khi anh làm em sợ với những dự định điên rồ.

- Vậy thì đi New York. Hãy tới đó nghỉ một năm.

- Ở New York lạnh lắm. Đây là nơi tốt nhất để các con trưởng thành. Chúng có thể ra ngoài trời quanh năm.

- Anh sắp phát điên với nơi này rồi, Francine. Anh cần phải thay đổi không khí.

- Bây giờ không phải là lúc thay đổi. Andrew. Anh hãy chơi quần vợt hoặc một cái gì khác. Anh sẽ thấy đỡ hơn.

Thay vì chơi quần vợt, Andrew mua một chiếc thuyền nhỏ. Hầu như cuối tuần nào anh ra vịnh dạy Bobby chèo thuyền. Đúng là mọi việc có tốt lên, trừ một điều là đòi hỏi tình dục cũng thường xuyên hơn, kiểu cách phong phú hơn, và còn bắt phải bật đèn. Cô cũng thích ứng với một vài tư thế mới. Không có cách nào khác. Cô không muốn bỏ anh, hay tệ hơn là để anh bỏ cô. Nhu cầu giải trí thường xuyên của anh ngày càng tăng lên. Anh không còn hồ hởi với một kỳ nghỉ thú vị ở Jamaica nữa. Anh muốn vượt sông trên những tấm mảng, muốn khám phá rừng già, muốn sống với những kỳ thú đầy nguy hiểm.

Cô kiên nhẫn chịu đựng.

Mẹ cô bảo chẳng qua đó chỉ là thay đổi chốc lát khi người ta vào tuổi giao thời.

- Nhưng anh ấy chỉ mới ba mươi tư. - Cô nói.

- Thế thì nó là một con ngựa. Hãy quên đi... rồi con sẽ thấy bớt buồn phiền.

Nhưng tại sao anh ấy cứ muốn làm những chuyện linh tinh thế? Sao anh ấy không muốn làm người chồng tử tế, không thể hài lòng với công việc, chơi đùa với con cái không thể để cho người khác được yên thân?

Năm Francine được chỉ định làm phó giám đốc thứ nhất của Pride Properties, dì Sylvie chết vì ung thư dạ dày và một năm sau, bác Morris cưới mẹ cô.

Mẹ cô nói:

- Bây giờ mẹ sướng như tiên, Francine ạ. Mẹ nghĩ dì Sylvie chắc cũng vui lòng, phải không? Và nếu dì không nghĩ thế thì biết làm sao được, cuộc sống mà.

Andrew nói chuyện tạm nghỉ việc để viết một cuốn sách.

- Sách gì thế anh? – Francine hỏi.

- Anh chưa biết.

- Khi anh biết thì hãy bàn với em.

Nhưng họ chẳng bao giờ quay lại chủ đề đó nữa vì chỉ hai tháng sau Bobby đã chết vì một tai nạn.

CHƯƠNG 7

Sara giúp bố quét dọn ô tô. Sau chuyến đi xuyên quốc gia trông nó như một đồng rác. Trên đường đi, bố cô nhai không biết bao nhiêu hộp kẹo cao su. Bố bảo nhai kẹo cho tỉnh ngủ. Vì thế xe của bố đầy giấy kẹo Juicy Fruit. Bố còn mở cửa sổ nên giấy kẹo bay khắp xe.

Mẹ vẫn không thể quen được với ý nghĩ bố có mặt ở Boulder. Nếu quen, mẹ đã chẳng coi việc nó gặp bố trầm trọng đến thế và nó đã không phải lén lút đến gặp bố như thế này. Nó có thể nói *"hôm nay con sẽ đến chỗ bố sau giờ học. Sáu giờ con sẽ về nhà"*. Và mẹ sẽ nói *"Được, con yêu... hẹn gặp lại"*.

Chỗ bố ở chẳng được rộng lắm - một căn nhà nhỏ trên nóc ga ra của ông Hathaway ở cuối một con đường bụi bặm, mấp mô đầy ổ gà do mưa xói. Khó khăn lắm nó mới đi được xe đạp, chỉ ngã có hai lần và xước sát vài chỗ ở đầu gối.

Nó giúp bố dọn dẹp nhà, cố gắng để nó như ở nhà vậy. Chủ nhật trước, hai bố con đã ra hiệu mua một chiếc chảo điện. Bố nói là thiếu nó khung thể rán trứng cho tử tế.

*

* *

Hai bố con còn mua mấy bồn hoa và ba bức tranh treo tường. Bố treo bức tranh mà Sara thích nhất ở phía trên ghế sofa trong phòng khách. Ba con chó sói mặc đồ trượt tuyết. Ghế sofa có thể kéo ra thành giường và là chỗ cho Sara ngủ lại buổi đêm. Bố hứa là nó sẽ sớm được ở với bố cả hai ngày nghỉ cuối tuần. Nhưng bây giờ nó phải kiên nhẫn và không bàn vấn đề này với mẹ.

Mẹ chỉ cho Sara đến với thăm bố vào ngày chủ nhật, từ mười giờ sáng đến sáu giờ tối. Nhưng điều mà không biết thì sẽ không buồn. Đây là lần đầu sau sáu năm bố mới được gần nó. Sang tuần, Sara mới phải đi học cả ngày, còn tuần này được nghỉ buổi chiều và bố cũng thế.

Vậy thì tại sao hai bố con lại không ở với nhau vào buổi chiều.

*

* *

Bố Sara quyết định về kế hoạch này vào tháng Tư năm ngoái khi nó có dịp nghỉ xuân gần bố.

Hôm đó hai bố con chèo thuyền ở vịnh Biscayne và hình như bố nó rất cô đơn. Bố bảo:

Bố mong ước được gặp con thường xuyên.

- Con cũng mong được gặp bố.

- Thế thì thích lắm bố nhỉ.

- Thật thế sao? - Bố hỏi. - Con nói thật chứ?

- Vâng, tất nhiên... nhưng con không thể.

- Sao lại không?

- Con không thể xa mẹ được... mẹ cần con.

Sara sợ bố sẽ nói là bố cũng cần nó, nó sẽ không biết nói sao.

Bố hiểu nó, và bố cũng nghĩ như thế. Nếu Sara không thể rời Boulder để đến với bố thì bố sẽ đến để được gần nó. Như thế Sara có thể gặp bố bất cứ lúc nào nó muốn. Lúc đó, ý nghĩ này dường như là tuyệt vời.

Sau đó, Sara thấy sự việc không đơn giản như nó nghĩ.

Bố mẹ nó không bao giờ gọi điện hay viết thư cho nhau như những cặp bố mẹ bạn bè nó đã chia tay.

Nhưng hai người không bao giờ cãi cọ nhau, điều mà Jennifer gọi là “địa ngục”. Cha mẹ Jennifer cãi nhau như cơm bữa về chuyện tiền nong, hai người còn đến thăm nhau và thăm cả nhân tình của nhau, nhất là khi mẹ nó có bạn trai mới.

Hiện giờ mẹ Sara không có bạn trai, nhưng trước có một người tên là Mitch. Ông ấy đã từng làm mẹ nó phải khóc lóc suốt ngày. Sara rất ghét ông ta.

Sara tưởng tượng khi gặp nhau, bố và mẹ sẽ nói rằng hai người vẫn yêu nhau và sẽ lại cưới nhau. Rồi bố mẹ sẽ không chỉ sống cùng một thị trấn, mà còn sống chung một nhà. Biết đâu đấy, Jennifer bảo có một nhà bố mẹ li dị tới bảy năm, rồi lại lấy nhau. Nhưng Jennifer không chắc như thế là tốt hay không vì nếu hai người không hợp nhau, họ lại bỏ nhau và lần này thì bỏ hẳn.

Khi bố mẹ li dị nhau, Sara mới lên sáu. Lúc trước, cả gia đình chung sống trong một ngôi nhà lớn ở Florida. Sara ở gian phòng có cửa thông ra sân, sáng sáng trở dậy nó có thể ra bể bơi. Có điều khi có người lớn trông nó mới được xuống nước, bơi ra trò. Nhưng nếu cho rằng có người

trông mà an toàn thì không phải. Anh Bobby bị tai nạn lúc đang ngồi trên xe với bố đầy thôi.

Ở trong nhà, không có bức ảnh nào của Bobby. Cứ như anh ấy chưa từng có trên đời vậy. Sara tự nhủ mình là con một. Mẹ thích thế mà. Đôi khi Sara thích nói *“Tôi có một người anh, nhưng anh ấy chết rồi”* nhưng không thể. Mẹ sẽ rất buồn. Hơn nữa việc đó đã qua lâu lắm rồi.

Sara có một tấm ảnh cả nhà, bố, mẹ, Bobby và nó. Nó giấu tận dưới đáy giả hộp đựng đồ trang sức. Lúc chết, Bobby lên mười, bé hơn nó bây giờ. Còn sống, anh ấy hẳn đã lớn lắm. Liệu nó với anh có chơi thân với nhau hay cãi cọ suốt ngày?

Khi truyện của bố ra, bố đã gửi cho Sara một cuốn. Bên trong bố viết: *“Tặng Sara thân yêu của bố. Bố hy vọng ngày nào đó con sẽ hiểu. Bố rất yêu con. Bố của con”*. Lúc đó Sara lên chín, nó chẳng hiểu rõ cuốn truyện, chỉ biết nó viết về một gia đình giống như nhà mình, nhưng không chắc. Trong truyện có một vụ tai nạn và một cậu bé chết. Bố gọi nó là David. Bìa sau cuốn sách có ảnh của bố hồi còn chưa để râu. Bố đang ngồi trên đê biển, mặc chiếc áo khoác bố thích bằng vải bông chéo, túi đã sờn.

Một lần mẹ bắt gặp nó đang đọc cuốn truyện và dọa thu sách, nhưng Sara đã khóc thét lên tới mức mẹ không dám làm. Mẹ nó nói rằng mẹ không muốn thấy nó nữa. Vì thế Sara đã giấu nó trong hộp đồ chơi cất kín tận đáy tủ.

*

* *

Sara đang nhồi nhét đồng giấy kẹo thu dọn ở xe vào túi rác thì một chiếc xe Subaru màu xanh xuất hiện trên con đường bụi bặm và rẽ vào nhà. Sara rất ngạc nhiên khi thấy Margo và hai con cô ấy bước ra xe. Nó tự hỏi không biết họ làm gì ở đây.

- Xin chào...

- À, chào anh, - Margo nói.

- Ai thế nhỉ? - Sara nghe Michelle hỏi mẹ.

- Andrew Broder. - Margo đáp.

Andrew bước ra xe của Margo. Sara trèo khỏi xe và đi theo sau.

- Khỏe chứ. - Anh hỏi Margo.

Sara rất ngạc nhiên thấy bố mình quen Margo.

- Tạm tạm, thế còn anh? - Margo hỏi lại.

- Khá hơn nhiều.

Bố định nói gì nhỉ? Sara tự hỏi. Bố bị ốm hay sao?

- Chú bị ốm à? - Michelle hỏi.

- Không, mấy hôm trước chú đã ngắt xỉu trong bồn tắm mát xa.

Bồn tắm mát xa? Sara tự hỏi. Bồn tắm nào nhỉ.

- Bồn tắm của nhà cháu ấy à? - Michelle hỏi lại.

- Phải. - Bố Sara đáp. - Có lẽ nhiệt độ quá cao đối với tôi.

Margo nói:

- Andrew. Tôi muốn anh làm quen với các con tôi. Stuart và Michelle. Các con, đây là chú Andrew.

Andrew chùi hai tay vào quần rồi bắt tay Stuart. Michelle vẫn đút tay trong túi.

Rồi anh quay lại với Sara.

- Đây là con gái tôi, Sara.

- Nhà cô ấy và con đã quen nhau rồi, bố ạ. - Sara bối rối nói.

- À, phải, - Bố nói. - ... Thị trấn này nhỏ lắm mà.

- Trước đây cháu thường trông Sara. - Michelle giải thích.

- Lâu rồi, hồi con còn bé. - Sara nói và cố làm cho sự việc rành mạch.

- Tức là hồi em là con bé ngốc nghếch? - Michelle châm chọc.

- Và chị cũng chẳng phải một người trông trẻ tốt bụng nhất thế gian.

Margo cười và nói:

- À này, Sara... mùa hè vừa qua của cháu thế nào?

- Thích lắm ạ. Cháu nghỉ ở trại hè gần San Diego.

- Cô biết. Mẹ cháu đã nói với cô.

- Và năm nay cháu sẽ lên lớp chín. - Sara nói có vẻ như muốn nói với Michelle và Stuart hơn là Margo.

- Trường nào thế?... Casey à? - Stuart hỏi.

- Vâng.

- Hãy coi chừng ông Loring. Anh nghe nói mỗi năm ông ấy cho đúp một nửa lớp chỉ vì học sinh cười trong giờ thôi đấy.

- Thật á? Chỉ vì cười sao? - Sara hỏi.

Michelle khịt khịt mũi rồi nói:

- Em vào đây.

- Cũng phải vào thôi, - Stuart đáp. - Rất vui được gặp ông, thưa ông Broder.

- Gọi chú là Andrew. - Bố Sara đáp.

- Andrew, - Stuart nhắc lại và bắt tay chào anh.

Margo nói với sau lưng hai đứa.

- Một lát nữa mẹ sẽ vào.

Rồi Margo và Andrew đứng đó, nhìn nhau. Cuối cùng, Margo lên tiếng:

- Đó... các con tôi đó.

Sara đứng im thín thít. Bố nó hỏi Margo:

- Tối nay đi xem phim được không?

- Tối nay thì không được. - Margo đáp.

- Thế tối mai vậy nhé?

- Tôi chưa biết. Cần xem đã. - Margo nói và quay sang nhìn Sara. Nó nói:

- Có thể con sẽ đi cùng với bố, bố ạ. Con sẽ hỏi mẹ...

- Thế thì hay lắm. - Bố nó nói. - Nào con có thể vào nhà lấy cho bố hộp phun tẩy để bố tẩy ghế ô tô được không?

- Bây giờ á?

- Ừ, bây giờ.

Sara biết bố đang tìm cách đuối khéo nó. Bố sẽ nói với Margo những gì mà không thể nói trước mặt nó?

- Đi con... - bố nói.

- Vâng... vâng... - Sara đáp và tất tưởi chạy vào nhà.

Chắc chắn bố nó muốn nói với Margo về việc Sara lẽ ra không được phép tới đây hôm nay để Margo sẽ không nói lại với mẹ nó. Nhìn thấy nó, hai người bỗng im lặng.

- Tôi phải vào đây, nhưng có thể hôm nào đó tôi sẽ đi xem phim với anh... nếu có phim hay.

- Cho tôi biết khi nào thì có phim hay. - Bố nó nói.

- Có phim “Frankenstein Returns”[5] ở rạp Fox. - Sara nói. Margo phá lên cười. Bố nó cũng cười.

Sara không hiểu có gì đáng cười, nhất là “Frankenstein Returns” lại là một bộ phim ma rất khủng khiếp.

CHƯƠNG 8

Văn phòng của B.B nằm trong một tại nhà lớn tại Spruce. Vài năm trước cô đã cải tạo tòa nhà này và cho Cục bảo hiểm nông nghiệp bang thuê tầng hai. Trong các cuốn sách hướng dẫn, nó được xếp hạng di tích lịch sử, có từ năm một nghìn tám trăm bảy mươi bảy. B.B rất tự hào vì cô là chủ nhân của nó.

Hiện giờ, cô đang cho sơn lại bên trong tòa nhà. Thợ sơn thuyết phục cô dùng loại sơn dầu thay cho sơn nước sẽ bền hơn và sang hơn. Cô nghe theo, nhưng hóa ra lại là sai lầm. Mùi sơn nồng nặc khiến mọi người trong văn phòng cảm thấy đau đầu, buồn nôn còn cô thư ký Miranda thì khò khè suốt.

B.B động viên mọi người và cả Cục bảo hiểm ở trên gác rằng tối thứ sáu công việc sẽ kết thúc và hứa sẽ thông khí cả hai ngày cuối tuần sao cho tới thứ hai, khi mọi người đến cơ quan, sẽ không phải hít hơi sơn nữa.

Việc sơn sửa lại được tiến hành vào đúng tuần đầu khai trương lại là một sự sai lầm nữa. Lẽ ra cô phải sắp xếp để buổi chiều được rỗi để đưa Sara từ Denver thăm bảo tàng hoặc đi cửa hàng hay làm bất cứ gì khác. Cô không thích cái ý nghĩ Sara đi lang thang sau giờ học. Khi nó vào lớp chín, cô phải để mắt tới nó hơn. Sara có thể sẽ va chạm tới ma túy, tình dục hay giao du với lũ trẻ hư hỏng. Sara sẽ thế nào, giờ đây điều đó phụ thuộc vào cô. Bao nhiêu việc ngổn ngang khiến B.B cảm thấy choáng váng.

Trên đường về, cô mua một con gà. Đang chuẩn bị ép hạt bơ thì Sara về. Cô liền hỏi:

- Con đi đâu? Hơn sáu giờ rồi.
- Con ở ngoài... đi xe đạp với vài đứa bạn. Bữa tối có gì đấy mẹ?
- Gà và nước hạt bơ ép.
- Hạt bơ cơ à?
- Ừ.
- Nấu lẫn à?
- Ừ... lần nào chẳng nấu như thế... cả quế nữa.

Vài phút sau hai mẹ con ngồi vào bàn ăn.

- Ừm... ngon quá. - Sara nói.

- Con thích thì mẹ rất vui.

Hai mẹ con lặng lẽ ăn. B.B vẫn vor nghĩ về công việc ở văn phòng.

Lẽ ra cô phải sử dụng màu mạnh ở phòng khách chứ không nên dùng màu trắng lớp như thế, bỗng nhiên Sara lên tiếng:

- Con không biết cô Margo lại ở ngay cạnh nhà bố. Con rất ngạc nhiên khi gặp cô ấy ở đây.

- Con gặp cô Margo à?

- Vâng.

- Lúc nào?

- Chiều nay.

B.B bỏ đĩa xuống, hỏi:

- Chiều nay con làm gì ở đấy?

- Chết... con... - Má Sara đỏ bừng, lúng túng.

Hết đường chối cãi nhé! B.B nghĩ bụng.

- Hôm chủ nhật, con để quên quyển sách con mượn ở thư viện... con sợ quá hạn trả nên con tới lấy, nhưng con không ở lại mà.

- Mẹ không muốn con lặp lại chuyện này. Con hiểu chưa? Con không bao giờ được tới đó nếu mẹ chưa cho phép.

- Nhưng mà mẹ... Con chỉ ở đó năm phút, có khi chưa tới.

- Sara, mẹ cảnh cáo con. Nếu còn thấy con không nghe lời thì mẹ sẽ nhốt con ở nhà. Con sẽ không được gặp bố nữa.

B.B không muốn phạt Sara vì sự ngu ngốc của Andrew, nhưng cô biết làm sao?

Nếu cô không kiểm soát chặt chẽ thì ai biết nó sẽ đi tới đâu.

- Và con không bao giờ được nói dối mẹ nghe chưa.
- Con xin lỗi. Vì tuần này con tan học vào buổi trưa, buổi chiều con được nghỉ và bố cũng thế.
- Thế thì dùng thời gian rồi dọn dẹp phòng con.
- Con dọn kỹ rồi.
- Dọn quần áo, vất bỏ những đồ cũ. Mẹ sẽ đưa con một cái hộp đồ mà đựng. - B.B gay gắt.
- Vâng.

B.B đứng dậy thu dọn đĩa bát.

- Thế là... con giới thiệu bố cho Margo à?
- Hai người quen nhau từ trước.
- Hả?
- Bố nói chuyện gì đó, hình như đã tắm trong bồn tắm mát xa của cô Margo rồi.
- Thật hả?
- Hình như thế.
- Có chắc không?
- Con không chắc lắm.

Hắn là Sara nhằm, B.B vừa rửa bát vừa nghĩ. Trẻ con thường hay liên hệ những chi tiết khác biệt để rồi phát minh ra một điều hết sức kỳ lạ, vô lý. Nhưng cô sẽ gọi điện cho Margo và nhờ cô ta để mắt tới mọi việc. Margo sẽ theo dõi Sara có lên lút tới Andrew không và nếu có thì nhờ cô ta để mắt tới Andrew nữa. Một công đôi việc.

Nhưng khi B.B gọi điện cho Margo và nhờ cô việc đó. Chỉ một việc đơn giản thế thôi, Margo bỗng trở lên lạnh lùng:

- Cậu bảo mình theo dõi anh ta sao?
- Không phải theo dõi. Chỉ là để mắt tới mọi thứ, nhất là Sara.
- Mình không thể. - Margo nói.

- Cậu bảo gì, không thể sao?

- Thế cũng không phải với cậu. Nhưng mình mong cậu đừng đẩy mình vào thế khó xử.

- Làm sao mà khó xử?

- Lúc đầu cậu đưa anh ấy đến ở cạnh nhà mình. Bây giờ cậu lại bảo mình theo dõi anh ấy. Mình không muốn làm thế. Mình không muốn biết thêm một điều gì về anh ấy ngoài những gì mình đã biết.

- Cậu biết gì?

- Chẳng biết gì hết. Rất ít. Có vẻ dễ thương, thế thôi.

- Mình nghe nói anh ta tắm trong bồn tắm nhà cậu... - B.B rụt rè nói, hy vọng Margo sẽ bực mình và hỏi cô lấy đâu ra cái ý nghĩ ngu ngốc thế.

- Chẳng có gì đâu. - Margo đáp.

- Té ra là thật. - B.B lặng thinh.

- Này... - Margo nói tiếp sau một lúc im lặng. - Mình xin lỗi vì không giúp cậu được. Hiểu cho mình.

- Tất nhiên rồi, - B.B lạnh lùng đáp. - Hẹn gặp lại tại câu lạc bộ Jazzercise[6].

Cô đặt ống nói xuống. Lạy Chúa, không thể tin ai được nữa sao? Và cô tự hỏi liệu khi tắm họ có mặc gì trên người không.

CHƯƠNG 9

Margo bỗng thấy mình đang nghĩ đến Andrew Broder, thấy mình đứng trên ban công trông ngóng bóng anh, hy vọng tình cờ gặp anh ở trung tâm thương mại Mall. Nếu thật thế, cô sẽ nói *“A, chào anh... anh uống một ly cà phê nhé?”* - Anh sẽ đáp *“Tuyệt quá”,* và họ sẽ đi tới nhà hàng Pearl's, ngồi bên quầy cà phê và gọi hai phin. Cô sẽ mặc chiếc áo Ponso[7] màu hồng và anh sẽ tấm tắc *“Anh thích nhìn em trong chiếc áo này. Nó làm đôi má em rục rũ”.*

“Vớ vẩn”, cô tự nhủ và nghĩ sang chuyện khác.

Giả như B.B đừng gọi điện nhờ cô để mắt đến anh ấy. Lúc cô nói B.B đừng đẩy cô vào chỗ khó xử, B.B đã bấu môi dè dặt. Cô nghe thấy nó trong máy.

Sáng thứ hai, ở văn phòng Margo đã phác thảo xong những nét chính cho đồ án nhà ở tập thể và nghĩ bụng trên đường đi ăn trưa sẽ đưa cho B.B tại văn phòng. Cô dặn Barbara, cô thường trực của công ty “Benson and Gould”, rằng một giờ rưỡi cô sẽ về, và nếu Michael từ Vail gọi điện tới thì báo cho anh ta biết về những khung cửa sổ kiểu Trocal. Đột nhiên như nhớ đến chuyện gì, cô nhắc máy trên bàn Barbara gọi về nhà. Chuông đổ hai hồi thì có tiếng bà Herrera đáp.

- Nhà Margo Sampson đây...

- Chào bà Herrera... tôi đây mà.

Bà Herrera đã giúp dọn dẹp nhà cửa cho Margo từ khi cô đến thị trấn này. Bà cũng làm cho B.B vào thứ ba và thứ sáu hàng tuần và cho một người khác vào thứ tư. Hôm nay bà phàn nàn với Stuart và Michelle rằng sân sau bẩn thỉu như một bãi rác và bà phải làm thêm hai giờ mới dọn xong, không biết Margo có trả thêm tiền công không?

Margo nói với Herrera rằng cô vui lòng trả thêm cho bà.

- Cô hiểu cho, tôi không chỉ làm lấy vui. - Bà nói.

- Tôi hiểu.

- Tuần trước tôi đã gửi cô danh sách những dụng cụ cần thiết, nhưng cô chưa mua thứ nào cả. Làm sao mà tôi giúp cô được nếu cô không cho tôi dụng cụ?

- Xin lỗi bà... tôi quên khuấy mất.

- Cái gì cô B.B cũng mua một đôi nên ở bên đó chẳng bao giờ thiếu.

- Tôi hiểu, sang tuần bà sẽ có đủ những thứ cần thiết.

Margo đặt máy và mỉm cười với Barbara. Tuần nào cũng cô ta chứng kiến Margo nói chuyện với bà Herrera.

- Lẽ ra tôi không nên gọi về nhà.

- Bà không gọi về thì bà ấy cũng sẽ gọi đến.

- Phải, - Margo quàng chiếc túi da qua vai, vẫy tay chào Barbara rồi đi ra.

Văn phòng của “Benson and Gould” nằm trong một tòa nhà gạch đỏ xinh xắn ở Chestnut, được cải tạo từ một nhà kho của Jeffrey Gould năm một nghìn chín trăm bảy ba trước khi ông ta chuyển tới Bahamas. Thời Michael Benson và Margo còn là nhân tình, họ thường nán lại văn phòng tới khi Barbara và Jeffrey về rồi khóa cửa lại, mây mưa ngay dưới đất. Sau đó Margo về nhà và làm cơm cho bọn trẻ. Thời đó mọi sự trôi đi thật dễ chịu. Cả hai đều đã có gia đình, đã ly hôn, và đều có hai con. Michael rất sợ trách nhiệm, một nét mà đôi khi có thể thấy rõ trong công việc của ông ta. Tới khi Margo giới thiệu Michael với các con mình thì tình cảm của cô dành cho ông dần sao cũng đã lắng dịu nên không cảm thấy đau đớn khi ông ta đề nghị hai người tìm nhân tình mới và họ sẽ chỉ là bạn.

Margo đi qua vài tòa nhà tới văn phòng của B.B. Miranda bảo:

- Bà ấy đi ăn rồi. Bà ấy tới nhà hàng “The James” với vài người khách, một giờ nữa sẽ về.

- Thế thì tôi để đây vậy. - Margo nói và đặt đồ án thiết kế lên bàn Miranda.

- Tôi chắc bà ấy sẽ vui lòng nếu bà ghé qua và đưa tận tay. Có có nghĩ một lát chắc bà ấy sẽ rất vui mừng. Đám khách ấy rất là nhạt nhẽo. - Miranda phẩy tay vào khoảng trống trước mặt mình. Hai năm trước khi vừa tốt nghiệp đại học Columbia cô ta tới làm cho B.B và bây giờ ăn mặc như B.B để tóc như B.B và ngay cả cách nói năng cũng giống như B.B vậy.

- Tôi đang vội. Khi nào cô ấy về thì chuyển giúp nhé.

- Vâng, xin bà yên tâm.

Rời văn phòng của B.B Margo tới trung tâm thương mại Mall. Chưa biết Mall, Margo nghĩ nó phải là một tòa nhà cao ngất, chật chội như ở New Jersey hay Long Island, chen chúc những người thạo hàng như chị Bethany của cô. Té ra ở Boulder, nơi từng là trung tâm cung cấp cho các thị trấn nhỏ vùng núi này, Mall chỉ gồm những tòa nhà cổ được cải tạo, một số ngôi nhà

được dựng cuối thế kỷ mười tám, mười chín, được dùng làm các cửa hiệu, nhà hàng và phòng triển lãm. Đường phố được lát bằng đá phiến, cấm xe cộ qua lại.

Tới khu vực New York Deli, cô gọi hai chiếc bánh lúa mạch đen kẹp nhân và hai túi cà phê ướp lạnh. Trong lúc chờ, cô ra cửa ngửa mặt ngắm trời. Sau đó cô tới phòng triển lãm của Clare. Phòng này chứng minh rõ nhất khả năng sáng tạo của Margo về lĩnh vực cải tạo nhà cũ tại Boulder. Cô tìm cách giữ lại được nhiều nhất kiến trúc cổ của tòa nhà ngân hàng, kể cả những khung cửa sổ ở phòng kế toán, cầu thang kiểu cuốn vòm và ban công mà đã được dùng làm nơi triển lãm điêu khắc.

Clare tới Boulder này cũng như Margo sau khi ly dị với Robin Carleton - Robin, một chủ nhà băng bang West Texas. Ông ta đã chạy trốn cùng một thủ quỹ tới Amazon hay một nơi nào đó, có thể là Nile. Clare không chắc lắm. Clare nói cô ta còn rất trẻ và người lúc nào cũng có mùi bánh rán. Clare tới Boulder cùng con gái Puffin, học cùng trường với các con của Margo, và cùng vài triệu đô la, dùng một phần để mở phòng triển lãm. Đây là một trong số ít phòng triển lãm trong thị trấn không dính tới buôn bán ma túy, Clare thường tự hào khoe cửa hàng của mình *“hoàn toàn sạch sẽ, tớ không rửa liềm cho ai hết”*. Cô không ăn bánh rán nữa và thề không bao giờ ăn lại.

Thoạt đầu, Margo thấy việc một người phụ nữ có chồng là chủ nhà băng bỏ trốn với thủ quỹ lại chọn một nhà băng làm phòng triển lãm của mình quả là kỳ quặc. Một hôm đang sang sửa lại tòa nhà Margo đã thổ lộ ý nghĩ này và Clare khiến cô phá lên cười và hỏi lại *“khó hiểu lắm, phải không?”*

Margo đẩy cánh cửa kính nặng nề và bước vào, đồng dục gọi:

- Ăn nào...

- Đúng lúc lắm. Để tớ rửa đĩa đã. Trong khi chờ đợi, hãy ngó qua cái ban công đi.

Triển lãm mùa thu của Clare đã mở đúng ngày lễ lao động vào cuối tuần. Nó tụ hợp những nghệ sĩ miền Tây Nam. Trên tường treo các tác phẩm của R.C. Gormans Doug Wests và Celia Ramseys. Margo đi qua phòng chính tới một phòng hẹp được dùng làm văn phòng. Cô bỏ chiếc túi đựng đồ ăn trên bàn rồi chạy lên gác nơi Joe, trợ lý của Clare, đang dựng một bộ trưng bày các con thú bằng gỗ tạc.

- Tuyệt quá! - Margo hỏi, mắt nhìn vào một con lợn nhỏ màu nâu đang nhe răng. - Con này giá bao nhiêu?

- Chín mươi lăm. - Joe nói nhưng nếu cậu thích thì...

- À phải... - Margo đáp.

Ngày kia Clare sẽ sang châu Âu. Cứ tới tháng chín cô ấy lại đi sau khi triển lãm mùa thu kết thúc. Đó luôn là những khoảng thời gian cô đơn trong đời của Margo. Lần cuối cùng cô và Clare được trò chuyện thoải mái là dịp sinh nhật lần thứ bốn mươi của Margo. Clare đã đưa cô tới ăn tối ở nhà hàng “John's French”, tặng cô chiếc váy ngủ bằng lụa và chiêu đãi rượu sâm banh. Trong chuẩn choáng men sâm banh, Margo đã thú nhận mong muốn nhất trong lễ sinh nhật cô đơn này là được một người đàn ông mà cô sẽ không phải nghĩ tới chuyện chia tay nữa.

- Một người mà tới sáng tỉnh dậy vẫn còn ở trên giường.
- Tớ cũng mong có một người như thế, nhưng không dễ tìm đâu, và nếu có thấy thì chúng mình lại chẳng được gần gũi nhau thế này nữa.
- Thật là ngớ ngẩn. - Margo uống hết ly rượu rồi nói. - Tại sao chúng mình lại phải chọn giữa một người đàn ông và một người bạn nhỉ?
- Không biết nữa. Mình nghĩ thế vì khó mà giữ được sự gần gũi với hai người cùng một lúc. Hồi mình còn ở với Robin, mình chẳng bao giờ có lấy một người bạn... một người bạn thực sự... cậu thì thế nào?
- Mình có nhiều bạn, nhưng chẳng bao giờ giải bày tâm sự với ai cho tới khi mình ly dị chồng.
- Thấy chưa?
- Nhưng không có nghĩa mình không thân với họ.

Margo rót thêm một ly rượu. Cô biết mình sắp ốm, nhưng chẳng để tâm đến điều đó.

*

* *

Clare tới văn phòng của mình và nằm dài trên ghế sofa. Margo đưa cho cô một chiếc bánh và nói:

- Mình rất thích con lợn... con lợn có răng ý.
- Của cậu đấy.
- Mình muốn mua.
- Coi như đã mua rồi.
- Giá đẹp đấy.

- Tất nhiên.

- Michelle luôn đòi mua một con vật đồ chơi. Có thể nó sẽ thích con này.

Clare cười.

- Mình sắp phải xa cậu rồi. Cậu đi rồi lấy ai nghe mình nói bây giờ. Lấy ai cười mỗi khi mình kể chuyện vui đây.

- Tớ đi ba tuần thôi mà.

- Ba tuần quả là dài...

- Tớ đã bảo cậu... đi với tớ đi.

- Một ngày nào đó mình sẽ đi.

- Hãy qua lại thường xuyên chỗ B.B. - Clare nói. - Tớ lo cho nó... Không biết nó giải quyết chuyện chồng cũ đến đây thế nào.

- Cô nàng sẽ quen dần thôi. Phải thế thôi.

Clare thở dài:

- Đòi là vậy, phải không... luôn luôn phải làm quen.

- Mình nói với cậu chưa nhỉ, chuyện gặp anh ấy?

- Chưa... hấn ra sao?

- Dễ gần... có vẻ dễ chịu...

- Ai mà biết được, có thể hấn với B.B sẽ quay về với nhau.

- Mình không tin. - Margo nói.

- Sao lại không? Chẳng lẽ cậu không bao giờ nghĩ tới chuyện quay lại với Freddy?

- Hồi đầu, có nghĩ... những khó khăn ban đầu. Cuộc sống sẽ dễ chịu biết bao nếu mình không phải chống chọi với sự cô đơn. Nhưng mình không dễ đầu hàng và chắc gì anh ta muốn mình quay lại.

- Bọn họ đều muốn... cuối cùng đều muốn.

- Mình không nghĩ thế. Dẫu sao mình cũng vui vì mọi việc cũng đã ổn thỏa. Mình sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu quay lại chỉ vì muốn tìm sự an tâm. Hơn nữa, anh ta đã lấy vợ, nên mình không phải bận tâm vì chuyện đó nữa. - Cô vo chiếc túi đựng bánh và ném vào thùng rác.

- Đôi khi tớ nghĩ đến chuyện đó. - Clare nói.

- Chuyện gì?

- Quay lại và Robin. Bọn mình đã ly thân bốn năm và bây giờ không còn muốn ly dị như hồi anh ta bỏ đi với cái con Bánh Rán.

- Người giàu thì khó ly dị lắm. - Clare vừa nói vừa cười. - Tiền phải chia nhé, tài sản cũng phải chia... có khi mất nhiều năm... chẳng bỏ công ly dị. Rồi cô hạ giọng. - Anh ta đã quay về.

- Robin á?

- Về... anh ta đang ở Dallas.

- Sao cậu không cho mình biết?

- Mãi tận hôm qua tớ mới biết. Anh ta gọi điện bảo muốn gặp mình.

- Thế còn mụ Bánh Rán?

- Hết rồi. Chỉ kéo được sáu tháng. Anh ta đang sống một mình ở Cuernavaca. Lão ta bảo đó là “cuộc khủng hoảng hồi xuân”.

- Chúa ơi, - Margo kêu lên. - Mình đã phát ốm vì đàn ông và những cuộc khủng hoảng của họ. Thế bọn mình thì sao? Khi nào bọn mình hồi xuân?

- Tớ nghĩ bọn mình đã qua rồi đấy.

- Cậu định gặp lão ta chứ?

- Chẳng biết. Tới Paris mình sẽ nghĩ đến chuyện ấy.

- Đừng có làm điều gì mà sau cậu phải hối tiếc. - Margo nói.

Clare cười:

- Nếu không làm gì cả thì mình sẽ phải hối tiếc là đã không làm gì... cậu biết rồi thôi.

- Mình muốn cậu hạnh phúc. Không muốn cậu lại đau khổ.

- Cậu nói cứ như mẹ vậy.

- Mình đã là mẹ.

- Phải. Nhưng không phải mẹ tớ.

Margo rời phòng triển lãm lúc một giờ mười lăm và đang vội vàng về phòng thì có ai đó gọi. Cô dừng lại. Hóa ra Andrew Broder. Anh ta đứng trước cửa hàng sách Boulder, khoác trên mình đủ loại túi đựng hàng.

- Chào! Cô khỏe chứ?

- Bình thường... thế anh sao?

- Tôi đã thành một người đi chợ thực thụ... như cô thấy đấy. Cô có rảnh uống ly cà phê không?

- Tôi đang vội về văn phòng, nhưng tôi rất sẵn lòng... một lúc nào đó.

- Thỏa thuận rồi nhé... Anh nói và xốc lại mấy chiếc túi trên tay.

“Tưởng tượng hóa thành thật rồi.” - Margo nghĩ. “Tiếc thật, giá trời đừng nóng quá thì mình đã mặc chiếc Ponso hồng rồi”. Cô bắt đầu cười, cười mãi, về tới văn phòng rồi mà vẫn còn cười.

CHƯƠNG 10

Sáng chủ nhật, B.B nằm li bì trong bộ quần áo nhả nhúm, bông bênh với những giấc mơ huyền ảo. Tự nhủ rằng cần ngủ lấy sức, nhưng cô hiểu mình không ra khỏi giường chính vì không có lý do gì để làm thế, vì Sara đã theo Andrew đi rồi. Từ phòng ngủ cô đã trông theo Sara chạy khỏi nhà lúc chín giờ. Cô nhìn hai bố con đi trong chiếc xe góm ghiếc của Andrew. Một sớm mùa thu nắng đẹp. Trong lúc mơ màng cô nghe thấy tiếng trẻ nô đùa. Nhưng chúng đâu còn là tiếng nô đùa của các con cô.

Năm giờ chiều, như có tiếng ai gọi từ trong tâm khảm, B.B. nhảy vội xuống đất, tắm tấp và ăn mặc tươm tất, chờ khi Sara về sẽ đưa nó đi ăn tối. Cô đang ngồi trong bếp, nhấm nháp nước cà chua và đọc tờ “Camera Sunday”⁽¹⁾ thì có tiếng ô tô của Andrew chạy vào nhà. Hai bố con xuống xe, sóng đôi bước tới cửa sau.

Làm như không nhìn thấy Andrew, B.B ôm chặt lấy Sara và nói:

- Chào con yêu... Mẹ nhớ con quá. Đi nhà hàng Rudi's nhé.
- Con ăn rồi. Bố làm món Hamburger và thịt rán kiểu Pháp cho con đấy.
- Con đã ăn rồi sao?
- Vâng, nên con không đói... có khi chốc nữa con ăn thêm ít kem, - nó kiễng chân lên và hôn Andrew. - Tạm biệt bố nhé... tuần sau con lại gặp bố.

B.B quay sang Andrew nói rành mạch, nhẹ nhàng, cố không cho anh thấy sự tức giận trong cô:

- Lý do tôi muốn nó về nhà lúc sáu giờ là để tôi có thể đưa nó đi ăn tối.
- Anh không biết ý định của em. - Andrew nói.
- Hử Sara đã phải nói với anh.
- Mẹ... nhưng mà mẹ không nói tối nay mẹ con mình đi ăn nhà hàng.
- Con phải biết chứ. Tối chủ nhật nào chúng ta chẳng đi ăn ở tiệm Rudi's, đúng không?
- Nhưng mà mẹ...
- Mẹ không muốn nghe thêm một lời nào nữa. - B.B sáng giọng. - Về phòng con đi.

Sara chỉ chực khóc. Nó quay lưng chạy vào nhà.

Andrew hỏi:

- Liệu em có quá nghiêm khắc với con không?

- Không phải dạy tôi đối xử với con gái tôi thế nào, - cô dẫn giọng và đóng sầm cửa trước mặt anh.

B.B lao vào phòng, rũ bỏ quần áo và lên giường nằm tới tận sáng sớm hôm sau, cô chỉ chạy được một dặm vì quá mệt mỏi và sức nhớ ra hôm qua cô không có đến một hạt cơm vào bụng.

Bê bối quá, mọi chuyện cứ rối tung B.B. cảm thấy cô đang mất dần khả năng tự chủ. Lúc tắm, tóc cô rụng nhiều. Cô cảm thấy sút cân hàng ngày.

Vào đầu hè B.B đã thấy mình bắt đầu sút cân. Có lẽ là vì quá lo nghĩ việc Andrew tới thị trấn. Cứ khi nào căng thẳng cô lại kém ăn. Nhiều tuần liền cô chỉ ăn bột và uống nước mơ. Mỗi sáng cô chạy tới bốn, năm, có khi sáu dặm để tìm sự thanh thản trong đầu. Khi Sara đi trại hè, cô vui đầu vào việc với các dự án nhà tập thể. Nhưng thay vì đưa ra những ý tưởng sáng suốt như mọi lần cô lại sa lầy vào các cuộc gặp gỡ thụ động. Người ta hỏi cô có bị ốm không.

Giữa tháng Bảy cô bứt ra một tuần đi thăm Sara ở trại hè ở San Diego. Ở khách sạn La Costa, B.B chắc mẩm một tuần lễ sẽ giúp cho cô hồi phục. Ngày đầu tiên, cô học được bài quần vợt của một gã phục vụ mặt già đanh nhưng còn phảng phất đôi chút hấp dẫn. Gã tán tỉnh rằng cô chính là món quà tuyệt vời nhất của gã trong suốt mùa hè. Gã cũng có vẻ thích các cú vọt của cô. Đêm đó họ ở bên nhau. Tuy nhiên về mặt làm tình, gã khiến cô thất vọng. Vội vã, thô bạo, chẳng thềm bện tâm tới khâu “khởi động”. Chán chê rồi nói “Bé con, tuyệt lắm...” đúng như trên sân quần vợt rồi lăn ra ngáy như sấm. Tới năm giờ sáng hân dậy và bỏ đi, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Đêm sau, sinh nhật lần thứ bốn mươi, cô khoác lên người chiếc váy the trắng, lặng lẽ tổ chức tiệc trong cô đơn ở phòng ăn lớn. Hồi bé, lễ sinh nhật đối với cô nghĩa là những đôi giày da đen, nơ cài đầu cùng bao món quà kỳ diệu khác và không bao giờ thiếu ảnh các ngôi sao điện ảnh được giấu dưới đáy hộp quà. Một lần cô còn được tặng cả ảnh của Lassie. Bọn trẻ con gạ đổi cho chúng lấy những thứ đồ thú vị khác, nhưng cô không chịu. Bọn chúng trêu chọc, gọi cô là “Que Củi”, “Mặt Gác” ... cô khóc, nhưng không lần nào rời khỏi tấm ảnh của Lassie.

Đến tối B.B về phòng ngồi lặng lẽ bên mép giường, khao khát được trò chuyện với ai đó, nhưng nào có ai? Cô nhắc máy gọi về nhà cho mẹ nhưng hiểu rằng khi nghe thấy giọng nói của mẹ cô sẽ khóc rồi sẽ phải trả lời bao nhiêu câu hỏi. Nghĩ vậy cô bỏ máy.

Cô quen với hàng triệu người, nhưng lại có rất ít bạn. Clare là một trong số hiếm hoi mà cô

thấy gần gũi. Với Clare, cô không cần nói mình suy nghĩ gì, vì Clare cảm nhận được ý nghĩ trong cô. B.B ước có nhiều người như Clare trên thế gian. Đêm nay cô muốn gọi cho Clare, nhưng Clare cũng đã đi xa thăm mẹ tận đảo Padre. Hay gọi cho Margo? Không, Margo đâu thực là bạn? Với cô Margo chỉ là người mà đôi khi cô ăn trưa cùng cho vui. Cô tới đây để chiêm ngưỡng bức họa Sara vẽ tặng cô ở trại hè có tựa đề “*Người đàn bà vĩ đại*” - Sara thực sự coi cô là người đàn bà vĩ đại? Nếu thật thế, sao cô lại cảm thấy mình nhỏ bé, vô nghĩa như lúc này?

Cô muốn gọi cho Mitch. Có thể cô vẫn muốn mời anh ta tới vào cuối tuần. Sao lại không, vì hôm nay là sinh nhật của cô cơ mà. Cô nhắc điện thoại và quay số máy của anh ta.

Chuông đổ tới hồi thứ ba thì Mitch cầm máy.

- B.B à? Thật tuyệt lại được nghe tiếng em.

- Em đang ở San Diego... khách sạn La Costa...

- Một nơi tuyệt vời, San Diego...

- Em nghĩ anh có thể tới đây để ăn tối vào cuối tuần... chúng ta sẽ điểm lại những gì đã qua...

- Hay đấy... nhưng anh bận lắm. Anh đang bù đầu với một bộ phim mới, em biết đấy.

- Em không biết.

- Một trong mười hai phim hay nhất.

- Thật tuyệt.

Im lặng hồi lâu.

- Anh đang sống với một người... nhưng chắc hẳn em cũng đã biết.

- Không, em không biết.

- Ừ. Cô ấy cũng là một nhà làm phim. Anh với cô ấy hợp nhau nhiều điểm. Có vẻ suôn sẻ lắm.

- Em mừng cho anh.

B.B đập máy và thấy bề mặt làm sao. Cô trở người nằm sấp, ôm chặt lấy gối và khóc nghẹn ngào, khóc chán cô vào bồn rửa mặt, khuôn mặt sưng tấy và lem luốc. “*Nhìn kìa,*” - Cô nói với hình mình trong gương. – “*Bốn mươi rồi đấy... đã nửa đời người, có khi hơn. Mi đang già đi đấy, Francine. Hẳn rồi, nếu nhìn từ xa có thể bất quá là hai năm, nhưng nhìn gần thì quên đi. Mi chẳng đánh lừa được ai đâu. Khom rồi*”.

Cô cởi bộ đồ the trắng. Trông nó như một đồng giẻ nhàu nát, biến dạng. Cô đã cất nó đi nhiều năm nay. Kỷ niệm mười năm lấy nhau. Nhưng suốt chuyến đi Andrew lúc nào cũng mặt nặng, chẳng mặn mà gì, nên cô đã chơi trò tán tỉnh tay thuyền trưởng, để gã thả vào tai cô trên sàn nhảy khiến cho Andrew hết sức tức tối.

Khi hai người về phòng Andrew đã vò xé chiếc váy, đè cô xuống giường và chỉ cho cô thấy cái đàn ông sưng xỉa và nói rằng anh sẽ làm gì với nó. Nhưng khi vừa nhét vào thì cái sự sưng xỉa đó biến mất và cái sưng xỉa đó chạy lên mặt anh, khiến anh tức giận chửi cô rồi vừa ra ngoài vừa xốc quần. Rạng sáng anh quay về xin lỗi cô rằng anh say quá và ốm cả đêm. “Hãy tha thứ cho anh, Francine. Chỉ tại cái chuyến đi khốn kiếp này... Anh không chịu được bị giam hãm như thế này”. Cô nói với anh rằng chẳng sao, rằng cô đã vá lại chiếc váy. Nhưng lúc anh tìm cách bò vào giường, tìm cách ôm cô, hôn cô thì cô quay đi làm như buồn ngủ lắm.

Cô đã quăng chiếc váy vào tủ và từ lâu cô đã quên mất nó.

Nằm trên giường, cô tự hỏi không biết làm sao Mitch và cái cô làm phim nọ lại có thể hợp được với nhau vì cô đã cố sức hòa hợp với Mitch mà không thành? Cô từng nghĩ Mitch và cô sẽ lấy nhau và chuyển tới Beverly Hills. Ở đó cô sẽ mua một ngôi nhà hoàn mỹ. Cô sẽ mở chi nhánh công ty Brady Broder. Sara sẽ tới trường học, chơi với con nhà tử tế. Cô và Mitch sẽ là một phần trong cái thế giới nhỏ bé những nhà làm phim, đạo diễn, nhà viết kịch và diễn viên. Họ sẽ nói với cô rằng với vẻ đẹp trời phú, cô sẽ xuất hiện trên màn bạc. Cô sẽ sủ mũi vào lời thỉnh cầu của họ, nắm lấy tay Mitch, mỉm cười với anh và sẽ cảm thấy vô cùng may mắn vì đã có cô.

Nhưng Mitch chẳng bao giờ hỏi cưới cô và cô cũng vậy. Thay vào đó, anh ngày càng khó tính. Cô không thể hình dung được thái độ nóng nảy trong anh. Nóng nảy ngay cả lúc làm tình, mắng cố làm chưa đủ mạnh hoặc quá mạnh. Cô đã gắng sức làm cho anh vừa lòng, làm mọi động tác anh muốn khi ân ái. Chẳng bao giờ đủ. Anh càng trở nên xét nét. Nhưng cô vẫn đinh ninh rằng nếu tỏ ra ngọt ngào, hiểu biết thì mọi việc sẽ êm thấm.

Anh bảo cô đã gây ra căng thẳng, đã biến anh thành người nóng tính, thô bạo, và chính cô đã gây cãi vã. Anh nói cô nói quá khắt khe, quá đòi hỏi. Nhưng cô đã đòi hỏi gì? Tâm trí đâu mà đòi hỏi? Phải, cô thích đề xướng ra những dự định và có rất nhiều kế hoạch cho hai người. Nhưng điều đó thì dính gì đến khắt khe với đòi hỏi?

Có gì đêm nay cô gọi điện cho anh? Hy vọng được nghe điều gì? Rằng anh nhớ cô? Rằng anh muốn có cô? Rằng anh đã thay đổi tính tình?

“Ngu xuẩn quá,” - cô tự bảo mình. Lẽ ra gọi cho mẹ mới phải.

Sớm hôm sau, B.B ra bể bơi làm vài vòng. Cô nghĩ tới công việc văn phòng và nghĩ sẽ rút ngắn tuần nghỉ và trở về vào ngày mai. Ở nhà với những đồ vật quen thuộc, với những thói quen hằng ngày có khi sẽ dễ chịu hơn. Ba tuần nữa Sara sẽ về và cô lại có lý do để kéo dài cuộc sống.

Tới giữa bể bơi, cô đụng phải một người khác. Ông ta đang lặn nên cô chẳng thể thấy được. Lão đạp chân đúng vào đầu cô.

- Ôi tôi xin lỗi. - Ông ta nhô lên mặt nước và nói. - Cô có làm sao không?

- Ồ, có lẽ không sao. Thế còn ông?

- Không hề gì.

Hai người bơi tới thành bể rồi trèo lên thang. Cô thấy hơi choáng. Ông ta đỡ cô ngồi xuống một chiếc ghế dài.

- Tôi là bác sĩ. Để tôi xem nào.

Lão bắt nhịp, quay đầu cô sang hai bên, gập lên gập xuống rồi bảo không làm sao. Rồi nói:

- Tôi phải theo dõi cô hôm nay... cho yên tâm. Lão kéo chiếc ghế của mình tới bên cô. Tên lão là Lewis Branscomb. Một bác sĩ tim mạch từ Minneapolis. Năm mươi bảy tuổi, góa vợ có hai con lớn và hai cháu. Đầu hói, không hấp dẫn lắm nhưng có vẻ vẫn sung sức. Tới lúc gọi bữa trưa thì cô quả quyết rằng lão cũng không đến nỗi nào. Vả lại cô luôn có cảm tình với bác sĩ. Cô thích cái tự tin ở họ. Nửa bữa B.B đã biết chắc lão có thể chết vì cô và cô cũng không đại tỏ ý gì, cứ để lão ta phải chết mệt.

Đêm đó, họ ở bên nhau và đêm sau lão quyết định ở lại thêm một tuần. Đối với thân phận đáng nguyên rủa của cô thì lão còn tốt chán. Hợp với cả ý thích của cô nữa. Lão có vẻ dễ thương và khi làm tình lão không đòi hỏi nhiều.

Lewis nói lão chưa từng có được khoái cảm như thế, chỉ cần ngắm cô cởi quần áo cũng đủ làm cho lão sung sức như chàng trai mười tám.

Đêm cuối ở bên nhau, lão nói:

- Anh không thể chịu đựng nổi ý nghĩ xa em. Hãy tới Minneapolis với anh đi.

- Em không thể.

- Vì sao?

- Ở đó lạnh lắm.

- Anh sẽ ủ ấm cho em.

- Anh rất dễ thương, Lewis... nhưng không thể.

- Vậy thì anh sẽ tới Boulder.

- Anh hãy chờ tới mùa thu, khi cây dương đổ lá vàng.

- Vậy từ giờ đến lúc đó anh biết làm gì?

Cô im lặng.

- Nếu em làm vợ anh, em sẽ là B.B.B chứ không phải là B.B nữa.⁽¹⁾

Cô cười:

- Lấy chồng vì lý do này nghe có vẻ không hợp lý lắm.

- Vậy thì anh sẽ nghĩ ra lý do khác hợp lý hơn.

Hôm sau, khi chia tay lão tặng cô một sợi dây chuyền vàng đắt tiền. Cô thấy thích người đàn ông này. Lão có tính cách riêng. Cô thích ý tưởng có nhân tình ở xa. Giờ đây cô không thể hợp được với người tình nào mới lại suốt ngày điều khiển cuộc sống của cô.

Cô không kể với lão về Andrew.

Mỗi tuần, Lewis gọi điện tới Boulder vài lần. Lão gửi cô những tấm bưu thiếp và sách truyện với những dòng tựa ngớ ngẩn, lại gửi cả băng cát sét và hoa nữa. Lão đã đăng ký phòng tại Boulderado vào tuần đầu tháng Mười. Lão mong mỗi được biết con gái B.B để xem nó sống ra sao và để lại được gần cô.

Cô không kể với lão về Bobby.

Lão bảo lão nhớ cô khủng khiếp. Lão chẳng còn ai, sẽ chẳng bao giờ có ai và tưởng như sẽ thuyết phục được cô bằng điều đó.

Khi lão gọi điện cho cô hôm thứ hai, cô không kể với lão rằng cô đã nằm ly bì trên giường suốt đêm qua chỉ nghĩ về cái chết, tưởng tượng mình đang lũng lẳng dưới một sợi dây, hay cổ tay bị đứt máu chảy đầm đìa, hay một nửa đầu nát bầy vì đạn.

CHƯƠNG 11

Từ hôm Clare đi Âu Châu, đã hai lần Margo gọi điện tới Puffin và lần nào Puffin nói về mọi chuyện đều ổn, hàng năm mỗi khi Clare vắng nhà có một người cháu của Clare từ đảo Padre thường tới ở với Puffin. Margo muốn Puffin tới ăn tối cùng, nên cô bảo Michelle và Stuart chọn một buổi thích hợp.

Michelle nói:

- Ôi mẹ... mình phải ăn chung với nó sao? Nó chỉ là một con oắt khai mù.
- Có thể qua mùa hè nó đã thay đổi rồi. - Margo nói - Con chẳng biết gì hết.
- Cô ấy bị sứt tới tám cân. - Stuart nói - Hôm qua đi họp con gặp cô ấy, trông thiếu não lắm.
- Phải. Mẹ nghĩ thứ năm hoặc thứ sáu là tiện nhất. Sáng mai cho mẹ biết. Tối nay mẹ đi xem phim.
- Mẹ xem phim gì? - Michelle hỏi.
- “Apocalypse Now.”⁽¹⁾
- Con nghe nói nó bậy bạ lắm.
- Khoảng mười một giờ mẹ sẽ về.

Margo xuống gác. Đánh răng xong, cô mặc áo sơ mi mới, choàng hờ hững chiếc áo khoác trên vai rồi nhấn máy gọi cho Andrew Broder.

Vừa đổ chuông Andrew đã cầm máy.

Margo tự nhủ có lẽ cô nên đặt máy xuống khi anh cầm máy. Andrew alô tới hai lần, cô mới đáp:

- Xin chào... Margo đây.
- Margo? - Anh nói, cứ như chưa từng nghe thấy cái tên đó.
- Margo... bên cạnh nhà đây mà.

- À, hóa ra là Margo.

“*Thật hài hước*”, cô nghĩ.

- Tôi sắp đi xem phim đây... phim “Apocalypse Now” ...

- Phim đó... tạp nham ấy mà.

- Dù sao tôi cũng đi. Tôi thích diễn viên Martin Sheen.

- Không thích Brando à?

- Cả Brando nữa. Mở màn lúc bảy rưỡi. Năm phút nữa tôi sẽ đi. Nếu anh định đi cùng thì tôi đợi anh ở cổng. Cô đập máy trước khi anh có thời gian kịp nói thêm điều gì. Lẽ ra không nên gọi thì phải. Cô chải đầu rồi tô môi.

Ra xe, cô đã thấy anh ngồi sẵn trong đó.

- Tôi quyết định đi cùng cô.

- Được. - Cô nói cứ như họ thỏa thuận với nhau một hợp đồng buôn bán.

Cô lấy kính trong túi xách đeo lên rồi lái xe tới rạp Fox.

- Cô đeo kính thế này trông rất hay.

- Tôi bị cận thị, - Margo giải thích. - Khi lái xe hay xem phim tôi đều phải đeo kính.

- Lúc làm tình thì không chứ?

Cô nhìn anh:

- Anh không nghĩ được điều gì khác sao?

- Hẳn là có chứ... Tôi không có ý muốn ám chỉ cô, chỉ là nói chung thôi.

- Từ trước tới nay tôi chưa từng đeo kính khi làm tình.

- Có người đeo đấy, cô biết không... nhưng tôi nghĩ là họ bị viễn thị.

- Tôi chưa bao giờ để ý tới điều đó.

- Tôi để ý bởi vì tôi làm báo. Một chủ đề kỳ dị như thế có thể trở thành một bài báo lý thú. Tôi có thể bán bài báo này cho tờ Glasses vào quý sau.

- Ô, có cái tạp chí đó thật à? - Cô hỏi.

- Tôi chẳng biết. Có thể lắm chứ. - Anh cười to.

Margo cười theo. Thật khó mà giận anh ta được.

Phim dài lê thê và tẻ nhạt. Sau một tiếng Andrew lôi trong túi ra hai hộp nho khô. Anh đưa cho cô. Đã nhiều năm, từ hồi mười sáu tuổi cô đã cạch không ăn nho khô. Nó có cái gì đó ghê ghê. “Hoặc uống thuốc, hoặc ăn mỗi ngày một hộp nho khô”. Mẹ cô nói “Muốn đăng nào”

- Nho khô, - Margo đáp. Nhưng một tuần sau, chỉ nhìn hộp nho khô màu đỏ đã khiến cô nôn nao. Một buổi sáng cô kêu lên với mẹ:

- Con uống thuốc. Con sẽ không bao giờ muốn thấy nho nữa.

Andrew lần tay cô. Những ngón tay ấm áp của anh quện lấy tay cô cứ như họ vẫn thường nắm tay nhau, cứ như họ thường cùng nhau đi xem phim vậy. Lúc sau, cô mơ màng ngủ và vô tình ngã đầu vào vai anh. Anh đặt nhẹ một nụ hôn vội vàng lên má cô và luồn tay vào tóc cô. Trong bóng tối, họ san sẻ nhau một nụ cười kín đáo.

Hết phim, cô đánh xe về nhà. Khi xe dừng trước cửa, Andrew nói:

- Em nên mời anh vào nhà uống cà phê.

- Thật à?

- Phải đấy. Cuốn sách “Cách ứng xử” viết như thế.

- Được thôi. Anh có sẵn lòng vào thăm nhà và uống một ly cà phê?

- Vâng. - Tôi rất vui lòng.

- Chắc hẳn các con tôi vẫn còn thức.

- Càng hay.

- Nói vậy để anh cẩn thận.

- Em sẽ không phải thanh minh với chúng chứ?

- Vâng, để thử xem.

Michelle đã ngủ, nhưng Stuart còn lục đục mò ăn trong bếp.

- Bánh mì kem mà kẹp rau diếp và nước sốt thì tuyệt. - Andrew nói.

- Giờ thì chú phải chơi trò phính phờ rồi. - Stuart nói.

- Không đâu. Cháu cứ ăn thử thì biết ngay.

- Cháu thích ăn kiểu này, bánh mì trắng với mứt nho.

- Chú Andrew đi xem phim với mẹ. - Margo cắt ngang, cảm thấy cần phải có lời giải thích.

- Vậy à? - Stuart nói như thể quan tâm lắm. - Thế phim ra làm sao?

- Dài. - Margo đáp.

- Mẹ cháu thấy phim hay lắm. - Andrew nói.

- Không phải chỗ nào cũng hay. - Margo giải thích rồi đặt ấm nước. - Một số chỗ mẹ thấy cảm động... nhưng phần đuôi thì...mẹ không hiểu lắm...

- Là vì em ngủ đấy, - Andrew nói.

- Ối mẹ ơi! - Stuart cười phá lên. - Mẹ cháu ngủ gật à?

Margo thấy ngượng ngượng. Cô làm như bận rộn lấy chén đĩa ra và cắt lát một chiếc bánh chuối.

- Chú thấy Boulder thế nào?

- Khó nói lắm... cho đến giờ thì có vẻ được, chú sẽ bắt đầu viết một cuốn sách mới. Ở đây hẳn là thích hợp.

- Tiểu thuyết sao? - Stuart hỏi.

- Không phải tiểu thuyết.

- Về chủ đề gì vậy?

- Một nghiên cứu sâu về hệ thống cải tạo ở Florida.

- Ý chú nói là nhà tù?

Sao Stuart không chịu im mà đi ngủ đi? Margo nghĩ.

- Phải nhưng không chỉ ở Florida. - Andrew đáp như thể muốn giải thích cho Stuart hiểu. Ở nước ta nơi nào cũng có những vấn đề như thế.

- Ôi, mẹ ơi! - Stuart kêu lên rồi quay sang Margo. - A mà mẹ này... Bố gọi điện đến. Michelle để quên một bộ đồ tắm ở nhà nghỉ bãi biển. Aliza tìm thấy áo ở gầm giường. Cô ấy bảo nó đã mọc nấm lên và đã vứt đi rồi.

- Ờ, ai gọi nữa không?

- À... một thằng cha nào đó tên là Eric, hẳn bảo gặp mẹ hồi hè ở Chaco Canyo và hẳn muốn chào mẹ. Không để lại số điện thoại, bảo lúc nào đó sẽ gọi lại tới đây.

“Eric”! Đó là tất cả những gì cô muốn lúc này.

- Á... được rồi! - Stuart cầm bánh và một cốc sữa rồi nói tiếp. - Thôi... con đi ngủ đây. Chúc ngủ ngon.

- Chúc con ngủ ngon. - Margo thở phào. - Hẹn gặp con vào sớm mai.

- Chúc cháu ngủ ngon. - Andrew nói.

Margo đặt ấm cà phê, tách và bánh chuối lên khay.

- Để anh cầm giúp em được không? - Andrew hỏi.

- Vâng...

Andrew mang khay vào phòng khách và đặt lên bàn. Margo bật máy hát sang nấc KBOD, rồi ngồi xuống bên Andrew trên ghế sofa kê trước lò sưởi. Trời này chẳng cần đến lò sưởi cũng đủ ấm, nhưng cả tháng nay đêm nào cô cũng dùng. Ôi, thật tuyệt vời khi lại được chia sẻ cuộc sống với một người đàn ông. Một người mà cũng có thể đêm nào mình cũng được ngủ trong vòng tay.

“*Thôi ngay*” - Cô nhủ thầm.

- Một cậu bé dễ thương, - Andrew lên tiếng, kéo cô về thực tại.

- Sao cơ?

- Stuart... một cậu bé dễ thương.

- Cũng thế này mà vào năm ngoái thì nó lằm bằm rửa anh rồi đó. Giờ đây nó làm em nhớ tới Freddy.

- Bố nó à?

- Vâng.

- Nỗi sợ hãi chung của các bà vợ bỏ chồng?

- Thế các ông chồng bỏ vợ?

- Với bọn anh lại khác.

Cô đợi được nghe tiếp, nửa muốn được nghe chuyện giữa anh và B.B, nửa không.

Thay vào đó, anh lại nói:

- Hãy nói cho anh về công việc của em.

- Chẳng có gì đáng nói. - Tối nay cô không muốn nói về công việc. Cô muốn có lại bóng tối kỳ diệu trong rạp chiếu phim. - Em là kiến trúc sư, đặc biệt thích các mẫu kiến trúc nhà tận dụng ánh sáng trời.

- Trước em làm ở đâu?

- Bắt đầu ở Đại học Boston... Khoa nghệ thuật tạo hình. Một thời gian làm giảng viên kỹ thuật ở Walden, New York.

- Thế rồi sao?

- Không biết. Sau mười năm với hai đứa con, em muốn thay đổi. Vì thế em bỏ thành phố tới Pratt. Lấy được bằng, em đi làm cho một công ty nhỏ tại thành phố. Sau khi Freddy và em chia tay, em quyết định tới Boulder thử xem. Và thế là em ở đây.

- Em ly dị đã bao lâu rồi?

- Năm năm. Thế còn anh?

- Sáu. Em không biết sao?

- Không. Tại sao em phải biết?

- Anh không biết. Anh đoán thế vì em và Francine là bạn...

- Nhìn bên ngoài, em và cô ấy có vẻ thân thiện, nhưng thực sự không phải thân. Giữa hai người có một khác biệt lớn.

Margo rót mỗi người thêm một ly cà phê. Cô muốn câu chuyện nhanh chóng kết thúc và chấm dứt luôn cái mạch này.

Gặp một người mới thì lần nào cũng vậy - “Nói cho tôi về công việc của em”. “Em học trường nào”. “Tình tiết ly hôn, chuyện con trẻ”. Lần nào cũng vậy. Đau hết cả người.

Cô nói tiếp:

- Nói đúng ra em chẳng biết gì về anh hết ngoài việc anh làm cái nghề viết lách.

- Thế em muốn biết điều gì? - Anh hỏi cô, chẳng để cô nói hết ý.

Cô định nói với anh rằng cô chẳng bận tâm, rằng anh có vẻ dễ thương và rằng trong một hoàn cảnh khác...

- Một thời gian dài anh là phóng viên tờ Herald ở Miami, sau đó anh bỏ tới sống ở Israel một năm, nhưng ở đó anh không thấy thoải mái. Thế rồi anh về nhà và viết một cuốn sách. Đó là hai năm về trước và từ đó tới nay anh viết bài lấy nhuận bút, hầu hết là phóng sự điều tra. Anh thích ngấm miệng em khi mím môi. Em rất xinh.

- Nào.

- Làm sao?

- Tốt hơn là chúng ta đừng dính vào chuyện riêng tư.

- Sao lại tốt hơn?

- Anh biết rồi.

- Anh chưa biết.

- Em sẽ viết thư cho anh về chuyện này, được chứ?

- Hửn rồi. - Em cần địa chỉ của anh chứ?

- Em biết anh sống ở đâu rồi.

- Nhưng cần nhớ hòm thư của anh. Số ba năm chín.
- Ba - năm - chín. Em sẽ nhớ. Em muốn đọc cuốn sách của anh.
- Anh sẽ mang cho em một cuốn.
- Được. Nhưng bây giờ em phải đi ngủ. Mai em phải dậy sớm.

Anh đừng dậy.

- Khi nào em định mời anh tới ăn tối thế? Đó là điều em cần làm khi có lán giềng mới.
- Điều đó cũng có trong sách dạy ứng xử sao?
- Hoàn toàn đúng. - Trang hai mươi tư.
- À, ra thế.
- Tất nhiên rồi. Anh cũng phải mời em sang nhà. Anh biết làm nhiều món lắm.
- Nghe hấp dẫn đấy.
- Vậy thì... khi nào?
- Khi nào gì?
- Khi nào chúng ta gặp nhau ăn tối?
- Em còn phải nghĩ đã.
- Chiều nào anh cũng đi bơi ở bể bơi trường đại học. Hôm nào em cũng đi bơi nhé?
- Em không thạo bơi lắm, hay bị nước chui vào mũi.
- Anh sẽ bịt mũi cho em.
- Thế thì em thành con ếch à?
- Ếch thì đã sao?
- Xanh xao, nhóp nhóp.
- Phải đấy.

Cô theo anh xuống gác và ra cửa trước.

- Anh đang đọc tác phẩm *The Captive* của Proust.
- Đọc cuốn *Swann's Way*, em không thể nhớ được những tình tiết lê thê.
- Thế thì em không phải người lãng mạn.
- Ai bảo thế?
- Nếu em lãng mạn, em đã thích đọc sách của Proust.
- Cứ gì phải thế. - Margo nói và mở cửa.

Họ hòa vào bóng tối bên ngoài. Margo lại quên thay chiếc bóng cháy ngoài cửa.

- Nhưng sao anh lại nói với em về tất cả những điều đó?
- Anh muốn em hiểu anh, muốn em thích anh.
- Em thích anh thật rồi đấy. Nào, bây giờ thì đi về nhà.
- Tắm một chút được không?
- Tối nay thì không.
- Thế khi nào?
- Em không biết. Có thể không bao giờ nữa.

"Ngượng chưa." - Andrew tự rửa mình.

- Margo này... tối nay anh muốn được hôn em.
- Không.
- Vậy cho anh bắt tay em nhé?

Cô chìa tay cho anh nắm. Cái chạm của anh khiến tay cô bỗng trở nên nặng trĩu, đôi chân bủn rủn và giữa họ như có một dòng điện mạnh chạy qua.

- Chào em, Margo.

- Chào anh, Andrew, - cô đáp lại. Thêm một giây nữa thôi, cô đã ở trong vòng tay anh, môi cô đã chạm môi anh rồi. Margo thu hết can đảm thu tay lại, quay lưng và bước vào nhà, đóng cửa và tựa lưng vào đó mà thở.

“Giống Leonard vậy”. - Tiếng nói ở đâu đó dội đến trong đầu khi cô đánh răng.

“Có điên không đấy?” - Cô tự hỏi - *“Anh ấy có gì giống Leonard đâu”.*

“Cũng cảm giác run rẩy ấy...”

“Đó chỉ là hấp dẫn về thể xác thôi”.

“Mi nói ta đấy à?”

“Phải ta thừa nhận, ta rất hấp dẫn với anh ấy. Nhưng anh ấy cũng rất tuyệt.”

“Thế mi bảo Leonard không tuyệt sao?”

“Có, đúng là thế... lúc đầu.. nhưng rồi té ra anh ta bị bệnh thần kinh”.

“Làm sao mi biết gã này thì không?”

“Không biết. Làm sao ta biết được?Ta và anh ấy chẳng biết gì về nhau cả.”

“A ha! Đó chính là điều ta muốn nói với mi đó”.

Margo đi ngủ. Cô tự hứa với mình “sẽ không có thêm mối tình lang thang nào nữa”. Từ giờ, cô chỉ quan tâm đến người đàn ông nào muốn ổn định. Đàn ông ly dị, hay góa vợ, hay trai tân, đều được, mặc dù cô thích loại người đã ly dị hơn. Như thế đêm đêm cô không sợ ma nữa, và anh ta thì đã có chút ít kinh nghiệm về chuyện gia đình, chuyện ái ân. Anh ta đã có con, lớn như con cô, có thể lớn hơn. Cô không thích hai gia đình sống chung. Chỉ một năm nữa thôi các con cô sẽ không sống cùng cô nữa. Rồi sẽ đến lượt cô. Cô sẽ không từ bỏ tự do cho bất cứ gã nào có con. Anh ta có nhiều kinh nghiệm đối với phụ nữ và cuộc sống nên sẽ cảm thấy nhẹ nhõm khi cập bến với cô. Tất nhiên là không phải người tẻ nhạt. Anh ta sẽ không cần phải chứng minh điều gì. Anh ta sẽ là một chính trị gia tự do, nhưng không còn hoạt động nữa. Anh ta đã rời bỏ chính trường trong những năm sáu mươi. Anh ta sẽ thích thú với một mái nhà thực sự, nhưng không phải vui sướng đến phát điên. Anh ta sẽ không phải một tay chơi đồ cổ như Leonard, không dám ly dị vì sợ mất mấy cái lọ gốm cổ lỗ, những chiếc thảm cổ hay những chiếc bình thời nhà Minh. Hai người sẽ san sẻ một cuộc sống giản dị với những tiếng nói cười, những đam mê, nhưng không có những ham muốn điên cuồng.

Đó là những hình mẫu một bến đỗ của cô.

Giờ đây, hẳn Andrew đã lên giường và suy tưởng về buổi tối về cô. Nếu hai người hôn nhau, nếu cô đưa anh sang tận nhà thì giờ đây họ đã nằm bên nhau, hai cơ thể trần trụi của họ đang quện vào nhau. Cô ước sao đã được hôn anh. Cái môi dưới của anh ấy ướt át và mời mọc làm sao. Hẳn là cô đã cắn nó, đã luồn bàn tay vào mái tóc mềm mại của anh ấy. Hôn lên gáy anh mới thích thú làm sao.

“Được rồi đấy, Margo. Ngủ đi”.

“Ngủ... làm sao ta ngủ cho được?”

“Nhắm mắt lại. Rồi đếm nhẩm. Đếm tình nhân. Đếm gì cũng được, nhưng hãy quên chàng Romeo hàng xóm trước khi mi bắt đầu tưởng mình là Juliet tuổi bốn mươi.”

CHƯƠNG 12

Michelle bị chứng phát ban ở chân. Bác sĩ nói có lẽ mùa hè vừa qua cô nàng đã bị bọ chét cắn nên sinh ra dị ứng. Ông ta kê một loại thuốc kem mỗi ngày phải bôi hai lần. Nhưng sáng nào nó cũng quên vì vội đến trường. Vì thế suốt cả ngày hai chân nó sưng tấy và nó gãi cho tới khi bật máu và bị viêm.

Năm nay cô học hành không đến nỗi nào. Cô thích giảng viên tiếng Anh, thích giảng viên môn hóa. Cô mến Gemini, bạn gái cùng lớp. Cô nghĩ bụng hai người sẽ làm bạn. Bạn thực sự. Thậm chí cô còn hòa thuận được với cả mẹ. Năm nay Margo đỡ xét nét hơn và hai mẹ con không có cuộc cãi vã nào lớn từ khi nó ở New York về.

Tối nay Puffin sẽ đến ăn, học cùng lớp với nhau nhưng chưa bao giờ hai đứa chơi với nhau. Nó là đứa con gái hư hỏng, lúc nào cũng ngồi trong xe Porsche lang thang khắp thị trấn. Công chúa Texas! Michelle không hiểu sao mẹ có thể kết bạn với Clare được. Một lần mẹ nói:

- Mẹ không đánh giá bạn bè qua con cái họ như con đánh giá bạn qua mẹ chúng.
- Nhưng mẹ ạ, nó là sản phẩm của cô ấy. Cô Clare hẳn đã bắt nó sống theo cách của mình.
- Cô ấy đã thay đổi nhiều và Puffin cũng sẽ vậy thôi. Cái việc cha mẹ nó có nhiều tiền và không biết tiêu vào việc gì cũng không phải lỗi của nó. Con nhớ rằng chợ búa đối với nó có nghĩa là ra chợ mua một chiếc xe hơi Georgia O'keeffe.
- Con vẫn không ưa nó. Con không ưa cái thói xử sự của nó với đời.
- Đây là quyền của con, - Margo nói.

Và Puffin được mời tới ăn cơm tối. Margo quyết định mời cả bố của “Con Ngốc” Sara nữa, bởi vì ông ta đang cô đơn ở thị trấn này. Khi Michelle nghe thấy thế, cô nàng liền hỏi Margo liệu có thể mời Gemini không. Gemini là một thổ dân da đỏ quê ở New Mexico. Cô ta sống trong một gia đình nhà nhân chủng học thuộc trường đại học Colorado. Một năm trước ông gặp Gemini khi ông đi nghiên cứu cộng đồng người da đỏ của cô. Ông đã khuyên gia đình cho cô tới Blouder vì cô sẽ được hưởng học bổng cũng như những điều kiện giáo dục tốt nhất. Mẹ và bốn chị của cô là những thợ gốm nổi tiếng.

Họ giàu có nhờ những chiếc bình gốm. Margo luôn hâm mộ những tác phẩm gốm của người da đỏ được trưng bày ở trung tâm thương mại Mall.

Hiển nhiên Gemini sẽ tới Trường đại học Hathaway tại Yale, hay trường M.I.T và cô sẽ tới được bất cứ nơi nào mình muốn, hưởng học bổng toàn phần vì cô ấy là người Mỹ thổ dân. Tất cả các trường đại học đều đua nhau tuyển học viên người Mỹ bản xứ, nhưng bây giờ chẳng có trường nào thiết đến họ nữa.

Tên thật cô ta không phải là Gemini. Cô ấy lấy tên đó cho hợp với cuộc sống ở đây. Hai đứa có nhiều điểm tương đồng. Cả hai đều là sinh viên khá. Cả hai đều trình tiết, và cả hai đều cho rằng Stuart và bọn bạn của anh ta chỉ là một lũ ngốc mà, như Gemini nói, không biết người biết của.

Như thế, bữa ăn sẽ có sáu người. Margo nướng một chiếc bánh bột trắng và làm bánh sôcôla hạnh nhân tráng miệng. Margo làm món gà hầm ở trường, còn Andrew mang tới món salat và rượu vang. Michelle chẳng thích tý nào cái kiểu Andrew và Margo nhìn nhau.

Puffin không nói gì, chỉ kêu lên:

- Ôi, cô Margo... món gà này tuyệt quá!

- Ôi, Stuart. Anh để tóc ngắn như vậy trông hợp lắm!

- Ôi, ông Broder. Hy vọng ông cũng yêu Blouder như chúng tôi!

Michelle cũng không thích cái kiểu Stuart nhìn Puffin. Nó chỉ là một đứa thích chơi bời. Kinh tởm. Gemini không nói câu nào. Cô ấy lặng lẽ ăn, không từ món nào, cơm dính cả lên tóc.

Margo uống quá nhiều rượu và trở nên ngốc nghếch. Trời ơi, Michelle căm ghét cái cảnh mẹ nó thành người ngốc nghếch. Sao mẹ không thấy điều đó? Một lần Andrew Broder đưa tay ra và nắm gọn bàn tay Margo.Ồ, rõ rồi đấy. Mẹ cô đã phải lòng cái gã này. Michelle nhớ lại cái đêm mà nó đã trách cứ mẹ về chuyện thuê căn hộ của Hathaway cho chồng cũ của cô B.B. Giá mà mẹ hiểu được nó chỉ muốn bảo vệ mẹ. Ngay lúc đó Michelle đã hiểu được điều gì sẽ đến. Nó cảm thấy mẹ lại sắp nhúng vào cuộc sống một người khác nữa. Trời ơi! Nó căm ghét cái chữ “nhúng” đến thế. Giá mà có thể làm cho mẹ hiểu rằng nó chỉ muốn điều tốt cho mẹ thôi. Lẽ ra mẹ đã phải rút ra bài học sau vụ với Leonard. Michelle chỉ định nói vậy. Nhưng không, mẹ đã tự chuốc họa vào thân.

Puffin và Stuart cũng uống rượu. Tới lúc Margo đưa món bánh sôcôla hạnh nhân và kem ra thì Puffin đã ngã vào lòng Stuart. Tất nhiên mẹ cô không để ý, vì mẹ cũng đã ngã vào lòng Andrew Broder. Gemini nhìn thấy hết, nhưng chẳng nói một lời. Kem dính cả lên mũi cô ta.

Mọi người đều góp sức thu dọn bát đĩa, nhưng rồi Margo đuổi hết lũ trẻ khỏi bếp với lý do bếp quá chật, chỉ cần Andrew Broder và mẹ là đủ. Ôi mẹ, Michelle nghĩ, mẹ định lừa ai thế?

Puffin và Gemini ngồi lại đến mười một giờ rồi Puffin lái xe đưa Gemini về nhà. Khoảng mười

lăm phút sau chuông điện thoại kêu. Michelle và Stuart cùng cầm máy. Puffin gọi Stuart. Hai người nói chuyện có lẽ tới một tiếng. Nó không chắc lắm vì đã ngủ quên khi đang đọc cuốn “Billy Budd”. Nó cũng không biết Andrew Broder về lúc mấy giờ, tuy nhiên nó muốn kiểm tra lại tình tiết này.

CHƯƠNG 13

Cuối cùng thì Sara cũng được ngủ đêm với bố. Nó không thể đợi tới lúc báo được tin vui này cho Jennifer, nhưng khi gặp thì Jennifer lại nói:

- Thật là kỳ cục, Sara... vì tuần trước lúc cậu xin mẹ cho ở lại đêm với bố thì mẹ cậu đã nổi cơn tam bành đúng không?

- Ừ - Nhưng tớ đoán tuần này trái tim của mẹ đã nguôi lại.

- Ờ... Phương châm của tớ là “Hãy nhận tất cả những gì có thể được” và cần nhớ rằng Omar nói “*Bây giờ bạn đã có can đảm nhận ra tội lỗi của mình và biết cách diễn đạt thế nào để đưa mọi người quanh bạn vào thế giới quan của mình*”.

Ngày nào Sara và Jennifer cũng đọc “Omar Reads the Stars” - Một mục trên tờ *Daily Camera*. Với chúng đây là lý do duy nhất để quan tâm đến tờ báo này, nếu không kể tới mục “Dear Abby” mà đôi khi chúng cũng thấy lý thú.

- Cậu có nghĩ rằng mẹ cho đi vì tớ đã có can đảm thú tội?

- Có thể lắm.

Sara định bụng sẽ không hỏi mẹ về điều đó, nó sẽ chỉ đơn giản là “nhận những gì có thể”.

Cuối tuần trước mẹ nó và Lewis đến thị trấn để ngắm cây dương. Cứ vào thượng tuần tháng Mười là chúng đổ vàng, biến vùng núi này thành một thảm rừng vàng. Lewis mang tới cho Sara một chiếc áo có dòng chữ “Minnesota is for lovers”. Sara không nói với ông ta rằng ở hiệu sách trường đại học Colorado cũng có bán khối áo loại này, chỉ khác chút là chúng có chữ “Colorado is for lovers”. Sara đã vẽ Minnesota trên đỉnh của bản đồ nước Mỹ mà nó nhớ như in ngay tuần đầu tới trường. Giảng viên lịch sử đã bảo chúng phải tô màu bản đồ và Sara đã tô màu bang Minnesota này.

Sara không biết có phải mẹ nó và Lewis chỉ là bạn, là chỗ làm ăn hay ông ta lại là nhân tình mới của mẹ. Nó lo rằng ông Lewis sẽ lại như chú Mitch vì mẹ nó cũng gặp ông ấy ở California. Nhưng không phải. Ông ấy là loại người có tuổi và thân mật, còn cho mẹ xem cả ảnh các cháu nội ông ấy nữa. Nó nghĩ ông ấy không ngủ lại nhà. Ông ấy ở khách sạn Boulderado. Còn nữa, hai người không nắm tay hay này khác với nhau.

Tối thứ bảy trước mẹ đã bảo nó ngủ lại nhà Jennifer, Sara đã xin mẹ cho ở lại với bố và mẹ nó

đã nổi cơn lôi đình.

- Tại sao con lại dám thế? - Mẹ rít lên.

- Dám cái gì ạ?

- Muốn làm mẹ đau đớn hay sao Sara?... Nghe cái giọng là biết rồi.

- Giọng thế nào ạ?

- Tao không biết.

- Thôi được... con sẽ đến nhà Jennifer.

Vì thế, cũng đáng ngạc nhiên vì sau cơn thịnh nộ đó, tuần này mẹ lại cho nó được đến ngủ ở nhà bố. Sara dậy thật sớm và nhón chân đi lại trong nhà, sợ một tiếng động cũng đánh thức mẹ dậy và mẹ sẽ đổi ý, bắt nó ở nhà và không cho ngủ lại chỗ bố. Lúc nào mẹ cũng dọa nhốt nó ở nhà mà Sara thì chẳng biết nó đã làm gì nên tội. Dù có nghĩ nó cũng không thể hiểu được. Mẹ không dậy để tạm biệt nó, điều này cũng khá kỳ quặc vì mẹ thường dậy sớm tập thể dục. Vì thế Sara để lại một mảnh giấy nhỏ nói rằng nó đi tới chỗ bố, rằng đã cho Lucy ăn và chúc mẹ một ngày nghỉ tuyệt vời.

Chiều thứ bảy, Sara và bố đi chơi bằng xe đạp. Khi Sara hỏi bố lấy xe ở đâu ra, bố bảo mượn của Margo. Đêm thứ bảy, hai bố con đi xem phim “10”, vừa buồn cười, vừa bật.

Chủ nhật, khi hai bố con đang gói pho mát và bánh mì chuẩn bị cho chuyến dã ngoại lên núi thì có tiếng gõ cửa bên ngoài. Cô Margo đến.

- Em trả anh quyển truyện, - Margo nói và đưa cuốn sách cho bố nó. Đó là sách bố viết. Sara nhận ra cái bìa, chẳng cần phải đọc tên truyện hay tên bố nó. Margo lại nói - Em không thể nói em cảm động thế nào khi...

- Anh rất vui. - Bố nói. - Nhưng em không phải trả lại. Tặng em đây, - bố nó bước tới bàn và lấy một cây bút. - Đây... để anh đề tặng nhé...

Sara không nhìn thấy bố viết gì trong đó, nhưng dù là gì thì lúc Margo đọc, cô ấy có vẻ xúc động lắm và cúi nhìn xuống đất cứ như sắp khóc vậy.

- Em cũng viết cho anh mấy chữ đây. - Margo nói, quyển sách run rẩy trong tay. Một bì thư màu xanh rơi ra, cả bố và Margo đều cúi xuống nhặt khiến hai cái đầu chạm vào nhau. Cả hai cùng cười.

- Chiều nay anh và Sara sẽ đi dã ngoại trên núi. Em có đi cùng không?

Margo đứng lên, vuốt thẳng nếp váy và nhìn Sara, dường như để dò xét. Sara cũng nhìn lại chăm chú. Cuối cùng Margo nói:

- Cảm ơn... để dịp khác. Hôm nay em có rất nhiều việc phải làm.

Sara thở phào. Nó không hiểu sao bố lại mời cô Margo đi cùng. Chủ nhật là ngày thiêng liêng của hai bố con. Nó thực sự mừng rỡ khi thấy Margo không đi cùng.

Buổi tối khi đánh xe đưa Sara về nhà, bố nói với nó rằng đây là ngày nghỉ lý thú nhất của bố và bố mong sớm được ở với nó cả tuần.

Sara nói nó cũng rất thích được như vậy.

Về tới nhà, Sara gặp ngay cơn thịnh nộ của mẹ. Hầu như tối chủ nhật nào mẹ cũng giận dữ, nhưng tối hôm nay thì có phần không bình thường. Sara phải trả lời không biết bao nhiêu câu hỏi.

- Hôm nay mày làm những gì?

- Bố với con đi cắm trại trên núi.

- Hai người ăn gì?

- Pho mát... hình như là loại pho mát Cheddar... với bánh mì Pháp và nho.

- Hai người đi một mình...chỉ có hai thôi chứ?

- Vâng.

- Có gặp Margo không?

- Chỉ gặp một phút thôi. Cô ấy mang trả bố một cuốn sách, nhưng con không biết sách gì. - Nó vội nói thêm.

- Còn gì nữa? Tối thứ bảy làm gì?

- Hai bố con đi xem phim.

- Phim gì? - “10”

- “10”. Đấy đâu phải là phim cho trẻ con.

- Nhưng con thích. Xem vui lắm.
- Ông ta vô nghĩa. Chẳng có nghĩ gì hết.
- Mẹ... Phim xem được lắm. Con hiểu hết mà.
- Tao không nói chuyện đấy.

Sara cắn móng tay.

- Nào, không cắn móng tay nữa.

Mẹ nó nhìn qua cửa sổ, im lặng tới một phút. Sara nín thở, tưởng đó là câu hỏi cuối cùng. Nhưng khi quay lại, mẹ nó tiếp tục vắn vẹo:

- Thế ông ấy có giặt quần áo cho mày không?
- Có chứ. Bắn hết cả.
- Thế hai người làm gì những lúc không đi xem phim hay không lên núi?
- Hai bố con nói chuyện.
- Nói chuyện gì?
- Con không biết. Nói chuyện... giống mọi người nói chuyện thôi.
- Nói về tao à?
- Không. Hai bố con không bao giờ nói về mẹ! - Sara không chắc nói như thế có nên không, nhưng nó nghĩ như thế mẹ sẽ vui. Mà thực tế thì cũng gần như thế.
- Sao lại không nói? - Mẹ nó vắn. - Tại sao lại không nói về tao?
- Con không biết. Không nói là không nói thôi.
- Có phải mày sợ nói về tao trước mặt ông ta không? Sợ nói với ông ấy rằng hai mẹ con yêu nhau thế nào sao?
- Không, con không hề sợ.
- Được.

- Con chỉ muốn mẹ đừng hỏi quá nhiều câu hỏi như thế mỗi khi con ở chỗ bố về.

- Tại sao?

- Con chỉ muốn thế thôi... chẳng sao cả.

- Mẹ không hiểu, Sara. Thực sự mẹ không hiểu. Khi mà hai người gần gũi như mẹ con thì người nọ hỏi về chuyện của người kia cũng là tự nhiên chứ sao. Thế con không muốn biết hôm qua mẹ thế nào à?

Thực sự thì Sara không để ý lắm.

- Con cần phải biết và quan tâm. - Mẹ nói tiếp. - Bởi vì con yêu mẹ và quan tâm tới mẹ. Có phải con... con yêu mẹ không, Sara, và con quan tâm tới mẹ? - Lúc này mẹ nó đã bắt đầu khóc và giọng nói trở nên thì thầm.

- Có chứ mẹ. - Sara vội nói. - Hôm qua mẹ có vui không?

- Buồn lắm. Mẹ rất cô đơn. Mẹ nhớ con vô cùng.

- Thế mẹ làm gì?

- Chẳng làm gì hết.

- Mẹ không đi chơi với bạn bè à?

- Không.

- Sao... tuần trước mẹ đi chơi với bác Lewis và mẹ đã rất vui phải không?

- Chuyện đó khác. Hơn nữa, bác ấy sống ở Minnieapolis.

- Con biết, nhưng ở đây mẹ cũng có ối bạn. Trước mẹ thường đi chơi với họ suốt cơ mà.

- Thế nhưng mẹ nhớ con quá, Sara ạ. Khi con vắng nhà, mẹ chẳng còn thiết chơi với ai nữa.

- Mẹ phải cố gắng mới được, Jennifer nói là khi nó tới ở với bố, mẹ nó cảm thấy rất thoải mái. Khi mẹ đã ly dị rồi thì mọi việc phải như thế.

Sara thực sự không hiểu được mẹ nó. Thực ra mẹ nó chưa bao giờ cảm thấy cô đơn mỗi khi nó ngủ đêm lại nhà Jennifer.

- Kệ chuyện nhà người ta. Với mẹ thì khác. Nhưng thực ra mẹ có ra ngoài vài tiếng. Mẹ tới ăn

liên hoan tại nhà cô Clare. Cô ấy vừa về.

- Liên hoan có vui không mẹ?

- Vui. Liên hoan ở nhà cô ấy thì bao giờ chả vui. Mẹ gặp cả chồng cũ của cô ấy. Họ đang tính chuyện quay lại với nhau.

- Thế mẹ có bao giờ nghĩ mẹ quay lại với bố không?

- Thế con có muốn không?

- Ồ... nếu thế thì mẹ sẽ không cảm thấy buồn nữa.

- Phải lắm, và mẹ cũng sẽ không phải chia con nữa, đúng không.

Mẹ cười, một nụ cười méo mó, và nó cũng không hiểu mẹ nói thật hay không.

Sara cảm thấy rất mệt. Nó ngáp và nói:

- Con đi ngủ đây.

Khi bế nó lên giường, mẹ vuốt tóc cho nó, hôn vào trán và nói:

- Mẹ yêu con lắm, Sara.

- Con cũng yêu mẹ lắm.

- Yêu như thế nào?

- Luôn yêu mãi mãi. - Sara nói và nhắm mắt.

- Mẹ cũng yêu con nhường ấy. - Mẹ nói và tắt đèn.

Khi mẹ đi rồi, Sara trở mình trên giường. Nó cảm thấy sợ. Mẹ vừa mới giận dữ như thế mà một phút sau đã nói là yêu nó lắm. Sara không biết điều gì đang chờ đợi nó.

CHƯƠNG 14

B.B vận một chiếc váy mới tới dự liên hoan ở nhà Clare. Từ xa cô ngắm bóng mình trong gương treo ở phòng ngủ nhà Clare và thấy có vẻ hấp dẫn. Nhưng tới gần, gương mặt cô trông gầy và tiều tụy. Đây là cô đã phải dùng mỹ phẩm để giấu đi những quầng đen quanh mắt.

Cô rất mừng thấy Clare đã trở về nhưng cũng rất ngạc nhiên trước tin tức về chồng cũ của Clare, hay là gì nữa, bởi thực sự họ chưa chính thức ly dị. Clare thường nói rằng mình và Robin đã có một cuộc hôn nhân hầu như hoàn hảo cho tới ngày anh ta phát rồ bỏ đi theo con Bánh Rán. Chính cô và Andrew cũng đã có cuộc hôn nhân gần như hoàn hảo. Một lần Clare hỏi đã xảy ra điều gì trong hôn nhân giữa hai người. Cô định kể về chuyện Bobby nhưng lại không thể nói được. Cô không dám mạo hiểm mở cái vết thương đó ra lần nữa, không thể khơi lại nỗi đau đó lần nữa. Vì thế cô chỉ nói, *"Ồ, bình thường thôi... hai người lấy nhau khi còn quá trẻ..."* và Clare đã gật đầu đồng tình.

Nhìn bên ngoài, Robin Carleton - Robbins cũng giống như những bức ảnh mà cô đã được xem tại nhà Clare. Cao, gầy, mắt đen, lại có tật nói lắp. Trong buổi liên hoan anh ta có vẻ nhút nhát, ngượng ngùng, Clare nói với mọi người rằng anh ta tới thăm Puffin, nhưng B.B hiểu. Clare và Robin đang tính chuyện quay lại với nhau.

Có thể đó cũng là điều cô nên làm. Cố gắng làm lại với Andrew. B.B biết điều đó chẳng dễ dàng và về tình cảm cô sẽ không phải lo lắng chia sẻ hay mất Sara. Dù sao, anh ta vẫn còn hấp dẫn đấy chứ. Chắc chắn cô sẽ bắt được anh chải đầu, cạo râu cho sạch sẽ. Cô sẽ mua cho anh cả chục chiếc áo xịn ở cửa hàng Lawrence Covell's. Hiện Andrew đang là tác giả được chú ý và anh sắp viết cuốn thứ hai, hẳn sẽ thành công như cuốn thứ nhất. Không phải vì cô đã đọc cuốn sách đó, thậm chí còn chưa thềm đọc, nhưng cô biết nó đã có tiếng vang. Tuy nhiên cô cũng hết sức băn khoăn. Andrew vẫn cứ là Andrew. Cô sẽ không bao giờ thay đổi được anh hay tin được anh. Anh sẽ không bao giờ chiều chuộng cô, không bao giờ khao khát cô theo kiểu của Lewis. Giữa cô và Lewis không có bất kỳ một kỷ niệm buồn nào. Biết làm sao đây?

Vài hôm trước, mẹ cô gọi điện nói bóng gió rằng cô chính là lý do để Andrew tới Boulder.

- Liệu con có cho nó một cơ hội không, Francine? - Mẹ chỉ muốn biết vậy thôi.
- Cơ hội gì mẹ?
- Quay lại với nhau.
- Sao mẹ lại nghĩ rằng anh ta muốn quay lại với con?

- Vậy tại sao nó lại tới chỗ con?

- Anh ta muốn gần Sara.

- Không hẳn là thế đâu... con hãy tin mẹ.

- Thế mẹ biết điều gì sao? Anh ta nói gì với mẹ trước khi tới đây sao?

- Mẹ biết điều mẹ biết.

- Mẹ nói thế nghĩa là sao?

- Nghĩa là đàn bà không thể sống cô đơn được.

- Mẹ...

- Để mẹ nói hết, Francine. Con là một nhà kinh doanh thành đạt và mẹ tự hào về con. Về điều đó mẹ không thể mong gì hơn. Nhưng về lâu dài, đàn bà phải có nhiều hơn thế... phải có đàn ông.

- Mẹ... Con không...

- Con không muốn nghe vì con biết mẹ nói đúng.

- Con không muốn nói về chuyện này.

- Thế con muốn nói chuyện gì?... Thời tiết nhé?

- Phải. Thời tiết chỗ mẹ thế nào?

- Rất đẹp.

- Thế bác Morris thế nào?

- Tuyệt. Thế còn Sara?

- Cháu ngoan mẹ ạ.

- Khi nào mẹ sẽ được gặp lại nó?... Lễ Tạ ơn? Lễ Giáng sinh?

- Có thể vào lễ Giáng sinh mẹ nhé. Lễ Tạ ơn này con đưa cháu tới Minneapolis.

- Minneapolis? Ở đó có cái gì?

- Một người bạn con.

- Con có người bạn ở đó khi nào vậy?

- Mùa hè vừa rồi.

- À, ra thế.

Nếu Andrew muốn quay lại thì anh sẽ phải chủ động làm gì đó và phải làm trước lễ Giáng sinh, vì Lewis đã mời cô tới Hawaii với ông ta vào những ngày đó.

*

* *

B.B đứng trước lò sưởi trong phòng khách của Clare. Phòng khách này có hai tầng, xung quanh toàn kính, được xây trên chỏm núi Flagstaff gói trọn toàn cảnh Boulder trong một cái nhìn. Từ đây mà ngắm thị trấn khi lên đèn thì quả là tuyệt. Ba năm trước, gia đình của một Phật tử nghiện rượu gạ bán nhà này sau khi chủ nhân của nó tịch trong một đêm mưa gió. Clare đã mua lại qua sự môi giới của B.B.

B.B. quan sát đám khách. Lạy Chúa, lại cả Clint cũng có mặt. Tay chính trị gia này thường gọi cô là “Red”[8]. Nhìn thấy cô hấn liền vẫy tay. Cô quay đi, khiến hấn hụt hẫng. Nếu hấn có kể với ai đó về cô thì cô sẽ chối phắt ngay.

Vài năm trước cô gặp hấn tại một buổi liên hoan tại nhà thị trưởng. Hôm đó cô quá chén và đã cợt nhả với hấn. Lúc đó hấn lần tay vào hông cô và hãnh diện khoe là hấn đang vận động vào quốc hội trong kỳ bầu cử tới. Hấn có cái mã rất tuyệt, trẻ trung, hấp dẫn, và khi hấn ngỏ lời đưa cô về nhà thì cô ừ ngay. Hấn đưa cô về nhà hấn và vắn cô ngay trên nền phòng khách. Cô chẳng nhớ gì ngoài chi tiết hấn đâm cô đau buốt và thì thầm vào tai cô những câu gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha.

Sau đó cô còn gặp lại hấn vài dịp. Một lần cô cần sửa sang một căn hộ và đã tới Big - O đặt hàng, gặp hấn tới mua một bộ lốp mới cho chiếc xe Jeep. Hấn nồng nhiệt chào cô:

- A, “Red”, em vẫn khỏe đấy chứ?

- Xin lỗi...

- Anh đây mà, Clint... em không nhớ sao?

- Xin lỗi... tôi không nhớ anh.

- Cái buổi liên hoan ở nhà thị trưởng ấy... - Hắc gọi lại.

- A, tôi nhớ ra rồi. Buổi liên hoan ở nhà thị trưởng. Hân hạnh được gặp lại anh.

Vừa rồi cô đã thấy tên hắc trên tờ *Daily Camera*. Hắc không còn vận động vào quốc hội nữa, nhưng vẫn là một ứng cử viên vào hội đồng bang, có nhiều khả năng chiến thắng.

Cả Margo nữa, cô ấy đứng bên kia và đang nói chuyện với Caprice, chủ một cửa hàng đồ cổ trong thị trấn. Margo vận chiếc áo da Thụy Điển mà B.B đã chọn giúp. Margo nhìn sang thấy B.B, liền nói gì với Caprice và bước về phía cô.

- Chào... - Margo nói. - Cậu thế nào?

- Vẫn khỏe.

- Cậu trông cái áo này được chứ? - Margo hỏi và xoay người để B.B ngắm.

- Lẽ ra cậu nên lấy cỡ to hơn một chút. Có vẻ hơi chật ở ngực.

- Thế à? Dễ chịu lắm... Hắc là mặc thì nó giãn ra đấy.

- Mình nghĩ là hơi chật.

- Cậu đã gặp Robin chưa?

- Rồi. Người chồng cũ duy nhất vắng mặt ở đây là chồng cũ của cậu đấy.

Margo cười:

- Freddy không tới Boulder đâu. Anh ta nghĩ rằng nơi đây là tận cùng thế giới.

- Nói tới các vị hôn thê cũ... mình nghe nói cậu khá thân mật với chồng cũ của mình.

Margo nhìn xuống ly rượu:

- Mình và anh ấy thường đụng nhau... sống cạnh nhà nhau mà...

- Anh ta cũng quyến rũ đấy chứ?

- Mình cho là thế.

- Nhưng hoàn toàn không tin được.

- Mình không biết.

- Tuần vừa rồi có lúc nào cậu nhìn thấy Sara không?

- Mình gặp nó khoảng một phút. Nó có vẻ vui lắm.

- Mình không muốn nó mất quá nhiều thời gian ở đó.

- Mình biết cậu rất khổ tâm. Mỗi lần bọn trẻ nhà mình tới miền Đông thăm bố, mình lại tưởng như sẽ không bao giờ được gặp chúng nữa.

- Nếu Freddy tới đây và đòi bọn trẻ đến ở với anh ta ở vào cuối tuần thì cậu nghĩ sao?

- Mình sẽ không thấy khó chịu chuyện bọn trẻ bỏ đi vào cuối tuần bằng chuyện anh ta có mặt ở đây. Nhưng mình sẽ phải thích nghi. Biết làm sao được.

*

* *

“Biết làm sao được”. Đó là điều mà Clare đã nói với B.B trong bữa trưa tuần trước.

- Hãy dừng cảm lên. Anh ta đã tới đây... Sara muốn gặp anh ta... chẳng có lý do gì để cậu đặt ra tình huống “không thể”! Để nó đi... để nó ngủ đêm với bố nó...

- Tại sao chúng mình phải chấp nhận những yêu sách của anh ta? - B.B hỏi.

- Vì chúng chính đáng. Vì nếu không chấp nhận cậu sẽ tan nát. Mình thấy trước điều đó. Mình nhìn thấy chúng trong mắt cậu. Để nó ở lại đêm thì mất gì?

- Mất tất. - B.B đáp.

- Mình biết cậu yêu nó, nhưng không thể nắm toàn bộ cuộc đời nó.

B.B gật đầu, bậm môi:

- Thôi được, thứ bảy tới mình sẽ cho nó đi.

- Phải. Như thế sẽ tốt hơn, và cậu sẽ tới dự liên hoan đấy nhé. Mình muốn cậu gặp Robin.

- Cậu có thực sự tin rằng quay lại với nhau sẽ ổn không?

- Mình cũng không biết. Nhưng bốn năm qua mình chưa gặp được một người nào mà mình thấy hợp hơn là... và chỉ có Chúa mới biết. Mình đã cố gắng tìm kiếm. - Rồi Clare cười. Tiếng cười của cô vang khắp nhà hàng.

CHƯƠNG 15

- Thế liên hoan ở nhà Clare thế nào?- Michelle hỏi Margo vào tối chủ nhật. Hai mẹ con đang nhấm nháp món trứng ốp lếp pho mát và khoai tây. - Được lắm. Mẹ gặp cả chồng cũ của cô Clare.

- Không phải chồng cũ. - Stuart chen vào. - Hai người đã chính thức ly dị nhau. - Phải, gì thì gì...

- Thế sao?

- Sao là sao? - Margo hỏi lại.

- Lão ấy thế nào?

- Nhút nhát, nhưng cũng dễ chịu.

- Dễ chịu là một từ chẳng có chút ý nghĩa gì hết mẹ ạ.

- Thì mẹ cũng chưa hiểu ông ta. Mới nói mỗi câu “Chào anh” thôi.

- Puffin cắn thù lòng dạ của lão ta. Lão ấy bỏ rơi hai mẹ con... biến đi với một mụ thổ tả nào đó làm cùng nhà băng. - Stuart nói.

- Nhưng ít nhất cô Clare cũng còn có nhiều tiền. - Michelle chen vào. - Nhiều bà và con cái họ bị bỏ rơi mà chẳng có một xu dính túi.

- Vì thế con phải chuẩn bị trước cho đời con để dù cuộc đời có ra sao con cũng không phải phụ thuộc người khác về kinh tế. - Margo nói.

- Quan trọng là tiền. Người ta có thể phỉ nhổ vào nó nếu họ muốn, nhưng không thể phủ nhận được thực tế. Tiền là sức mạnh, có tiền nghĩa là sống khỏe, và sống khỏe có nghĩa là đã trả thù một cách ghê gớm nhất.

Margo đặt đĩa xuống hỏi khế:

- Con nghe cái điều đó ở đâu?

- Cô Aliza đẩy mẹ ạ.

- Aliza sao? - Margo hỏi. - Aliza là người Israel... Người Israel chính gốc. Lạy Chúa, mẹ không thể tin được...

- Mẹ chẳng biết gì thôi, - Michelle nói. - Aliza là hoàng hậu đấy! Trong nhà bà ấy bất cứ thứ gì cũng là đồ thừa. Bố làm được bao nhiêu tiền là bà ta cũng phá cho bằng hết.

- Im đi con ranh, - Stuart lên tiếng. - Bố cũng thích như thế. Cái gì hai người cũng đều bàn với nhau. Họ chẳng định chứng minh điều gì như người khác. Tại sao họ lại không thể sống sung sướng? Họ kiếm được tiền kia mà... Bố làm việc vất vả suốt cả đời, còn cha mẹ của cô ấy đều đã từng sống trong trại tập trung...- Stuart quay sang Margo. - Mẹ có biết chuyện đó không... cả cha mẹ của cô Aliza đều bị giam trong trại Treblinka hồi chiến tranh.

- Mẹ có nghe chuyện đó.

- Điều đó có nghĩa gì, - Michelle cãi. - Như thế thì bà ấy được quyền sống trên tiền... tất cả là vì cha mẹ bà ấy đều đã ở trại tập trung sao?

- Cô ấy không mua sắm hơn mẹ cái gì cả. - Stuart la lên.

- Mẹ... Giời ơi, con không thể tin được, - Michelle nói đầy vẻ kịch tính, tay vỗ trán. - Mẹ không có mua cái gì hết, gần như không mua gì. Lần cuối mẹ mua váy mới là khi nào hả mẹ?

- Mẹ nghĩ là... - Margo lẩm bẩm, đầu óc cô bắt đầu chao đảo.

- Và không phải váy đặt chứ? - Michelle lại hỏi.

- Ờ... hình như mẹ mua...

- Thấy chưa! Mẹ không phung phí hàng trăm, hàng trăm đô la vào váy áo. Mẹ có ý thức về chuyện đó... Mẹ có giá trị của mẹ.

- Nếu muốn suốt đời mặc mãi thứ quần áo bệnh viện này thì mày cứ việc.

- Quần áo này thì làm sao? - Michelle cãi lại và vuốt thẳng chiếc váy màu xanh của mình. Margo chăm chú nghe, cố gắng phỏng đoán xem câu chuyện này sẽ đi tới đâu. Có thể đột nhiên Michelle trở thành người bảo vệ cô? Phải chăng thực sự Stuart đã đứng về phía Freddy? Giá như cô không có những đứa con với người chồng lầm lẫn. Từ trước khi cưới, cô đã có ngờ vực rằng Freddy không phải là người hợp với cô. Nhưng dầu sao thì cô đã lấy anh ta làm chồng.

*

* *

Lần đầu đi thuyền với Freddy thuyền của họ đã bị lật ở vịnh Sag Harbor. Chiếc áo Dr. Scholl's mà cô yêu thích trôi mất, cả cái kính râm cận cũng mất luôn. Lúc đó, chị gái Bethany của cô nói rằng:

- Anh ta sẽ chẳng làm được điều gì cho nên hồn đâu.
- Anh ấy quên hạ tấm thăng bằng, chỉ có thể thôi. - Cô giải thích.
- Phải, nhưng như vậy có nghĩa anh ta là loại người không biết giữ thăng bằng.
- Nhưng gió mạnh thổi lên. Anh ấy đã cố gắng đưa thuyền vào bờ.
- Chưa gì đã hoảng hốt thì lại càng tệ.
- Anh ấy không hoảng hốt. Anh ấy quên. Hai cái đó khác nhau.

Em gái Margo mới mười hai tuổi cũng bình luận:

- Ở trại chèo thuyền, bài học đầu tiên là tự tin. T-ự T-i-n.
- Phải, tôi cũng biết đánh vắn, không phải dài miệng.
- Và bình tĩnh nữa. - Joell nói tiếp. - Chị chẳng bao giờ bình tĩnh cả.
- Ở đây tao không thể bình tĩnh được. Ai cũng có quyền dạy bảo phải làm cái này, không được làm cái kia. Không có giờ nào, ngày nào là các người không bắt bẻ chuyện này chuyện nọ!
- Margo yêu quý. - Mẹ cô nói. - Có ai bắt bẻ gì đâu? Mọi người đều nghĩ Freddy là người dễ mền... dễ mền... và anh ta sẽ là một bác sĩ nha khoa giỏi... Mẹ tin anh ta bằng cả hàm răng của mẹ. Đừng có cáu giận như thế... chẳng qua là con bồn chồn vì con sắp lấy anh ta đó thôi.
- Bồn chồn, không yên là bởi vì em sắp lấy một anh chàng không nên hồn đó thôi. - Bethany thì thầm vào tai cô.

Tối hôm đó Margo gặp Bethany ở buồng tắm đi ra.

- Giả sử đúng như thế... chuyện lấy một người không hợp.
- Vậy thì cắt đi khi chưa muộn. Đừng có dẫm lại sai lầm của chị. Nghe chị, tự dối mình sẽ chẳng mang lại điều gì tốt đẹp đâu.
- Ý chị nói chị không yêu anh Harvey sao?

- Phương diện nào đó, chị yêu Harvey... rất khó nói. Giá như lúc đó chị đừng vội vàng, thế thôi. Chị căm ghét cái ý nghĩ thấy em lại tự chôn mình. Trước khi em hiểu được cảm giác đó thì em đã bị trói buộc bởi con cái, nhà cửa, một gánh trách nhiệm và khi đó em sẽ lại thấy căm ghét như chị bây giờ.

- Chị Bethany, em rất ngỡ ngàng. Vậy mà em cứ tưởng cuộc hôn nhân của chị hoàn hảo lắm.

- Chẳng ai có được cuộc sống hoàn hảo đâu em ạ.

- Nhưng em không thể từ chối được nữa, dù có muốn... lại thuê cả một căn hộ nữa...

- Đó không phải lý do để bắt người ta lấy chồng.

- Mọi việc chắc sẽ ổn thôi chị ạ.

Sáng hôm sau, ở bàn ăn mẹ cô cảm nhận được sự lo âu của cô và cho đó là chuyện lật thuyền. Bà nói:

- Con ơi... con và Freddy sẽ có cái mà cười suốt cả đời. Bây giờ thì con phải ăn một chút. Vào lúc như thế này thì cần phải khỏe mạnh con ạ.

Bố cô cũng cố gắng pha trò:

- Thế ai phải thanh toán tiền kính râm... Bố hay anh ta?

Rồi ông cười, mọi người cười và cả Bethany cũng cười theo.

Và thế là Margo cưới Freddy. Hai người bay tới đảo Virgin, tới lâu đài Bluebeard hưởng tuần trăng mật. Ở đó họ gặp một cặp uyên ương khác, Nelson và Lainie Berkovitz từ Harrisburg tới. Một buổi trên bãi biển, Lainie tấm tức khóc với Margo và thú nhận rằng cô và Nelson không làm gì được. Họ không biết phải làm sao, và mặt mũi nào khi gặp lại gia đình mà cô vẫn còn trinh nguyên.

Margo bảo Lainie thử bơi một ít nước quả. Cô ta phấn khởi cảm ơn và vội vàng trở về phòng, hy vọng sẽ thuyết phục được Nelson thử thêm lần nữa với thứ thần dược này. Trong khi đó Margo và Freddy tự mãn ôm nhau cười Lainie và Nelson tội nghiệp, bởi họ làm cái chuyện ấy thật dễ dàng. Tất nhiên Freddy không hay biết rằng Margo cũng đã dày dạn, rằng cô đã ngủ chán chê với James rồi.

Sau tuần trăng mật họ trở về an cư tại Forest Hills, mười sáu tháng sau sinh hạ Stuart và một năm sau nữa thì Michelle ra đời. Khi Michelle lên hai, họ dọn tới Manhattan thuê một ngôi nhà rộng rãi tại Central Park West và sống ở đó cho tới khi chia tay.

Margo cũng không hiểu chính xác lý do gì đã buộc họ chia tay trừ một điều là cô không thể chịu đựng hơn nữa. Không thể chịu được Freddy, không thể chịu được cuộc sống của chính mình hay một cái gì khác nữa và cảm thấy như đang lao xuống một con dốc vô tận, rằng cô phải thoát ra khỏi đồng bồng nhùng để tự cứu mình.

Lúc đó, Freddy đã là một bác sĩ nha khoa thạo nghề và có tiếng, nên cha mẹ của Margo rất lo lắng và buồn phiền về chuyện cô định ly dị. Hai cụ ép cô nhờ tới cố vấn hôn nhân, nhưng lòng Margo đã quyết. Cô muốn dứt bỏ. Thêm nữa, Freddy đã tìm một ngôi nhà tại East Side và được mời dự hết buổi tiệc này tới buổi tiệc khác, lần nào cũng ngồi cạnh một cô bỏ chồng, một người chắc hẳn đã tóm được một anh chàng súng sính.

Khi hai người ly dị, Stuart đã mười hai tuổi, còn Michelle mười một. Stuart không tham gia, nói rằng đó là chuyện của hai người, không phải chuyện của nó và sẽ không cản trở gì ý định của hai người. Michelle thì kêu lên “con ghét mẹ... đồ giẻ rách. Con căm thù. Mẹ đã hủy hoại đời con. Bố bảo mọi chuyện đều do mẹ gây ra hết. Bố bảo mẹ chỉ là đứa trẻ con, không biết khi nào mới trưởng thành.”

Margo nạt lại “Nếu mày căm thù mẹ thì hãy đi với cha mày đi”. Ôi mọi chuyện diễn ra không dễ dàng như cô tưởng, Chẳng dễ dàng một chút nào. Margo cảm thấy cô đơn, hoảng hốt và hoang mang, từ sớm đến đêm lúc nào cũng chực khóc mặc dầu cô vẫn lẳng lẳng thực hiện quyết tâm của mình. “Hãy đi với bố mày đi, nếu mày nghĩ bố mày vĩ đại như thế.”

Nhưng Michelle hét lên “Con không đi với bố, và mẹ không thể bắt con phải đi theo ông ấy. Con căm thù ông ấy cũng như căm thù mẹ vậy. Con căm thù cả hai người và ước sao sớm mai tỉnh dậy con thấy mẹ đã chết rồi, bởi vì con không thèm quan tâm tới cả hai người! Hai người đều là đồ dĩ thỏa”.

Suốt một tháng trời Michelle chỉ khóc. Rồi một ngày nó tới bên Margo và nói “Con đã quyết định tiếp tục cuộc sống của mình”. Margo cảm thấy nhẹ nhõm và cũng quyết định tiếp tục cuộc sống của chính cô.

Bảy tháng sau cô gặp Leonard. Khi đó là giữa mùa đông, trời New York lạnh cóng. Cô đi đôi giày lông cao cổ, mặc chiếc quần soóc len đi dự tiệc, lại còn mang theo một đôi dép để tới nơi còn thay. Chủ nhân bữa tiệc này là Lainie Berkovitz. Cô nàng đã ly dị Nelson được sáu năm. Lainie đã kiếm được ba mươi năm nghìn đô la tại phố Wall này. Con người mà tuần trăng mật không biết làm sao, nay đang hưởng thụ nó một cách đều đặn với một đồng nghiệp nội trú. Tên anh ta là Neil, Margo mừng rỡ thấy mỗi khi Lainie và Neil lên giường thì hai người chỉ nói với nhau rất chuyện tiền nong.

Leonard là bạn của Neil. Một luật gia về thuế. Lúc đó Margo chẳng hề biết anh ta đã có vợ. Anh ta đến chỗ cô và mời cô một miếng bánh phủ trứng cá khô.

- Cảm ơn, nhưng tôi không thích trứng cá, - cô nói.

- Mọi người ai mà chả thích trứng cá?

- Nhưng không phải tôi.

Anh ta ngồi xuống bên cô, ăn luôn chiếc bánh và chuyện trò với cô tới hơn một giờ, chạm chân vào chân cô và đặt tay lên đùi cô. Cô cảm thấy ấm ấm, rạo rức và háo hức. Tới khi cô xin lỗi đi vệ sinh thì anh ta cũng đi theo cô. Hai người tới phòng ngủ của Lainie và khóa cửa lại. Họ hôn nhau, chẳng tốn một lời nói rồi đổ xuống giường đệm của Lainie, nằm đè trên đồng áo khoác của khách khứa. Anh ta cởi khuy váy lụa và vùi đầu vào ngực cô. Trên đường về nhà cô mới nhớ ra chiếc áo lông chồn.

Cả tuần sau đó ngày nào hai người cũng gặp nhau, tới cuối tuần thì Leonard kể với cô về con, rằng ngày thường anh ta ở một căn phòng nhỏ ở Gramercy Park, nhưng cuối tuần thì về nhà tại Pound Ridge. Leonard giải thích rằng anh muốn ly dị nhưng Gabrielle không chịu, mặc dù anh ta tin cuối cùng thì cô ấy cũng chịu thôi. Margo tin anh ta.

Mối tình của họ kéo dài một năm, cuối cùng thì chấm dứt vì Margo hiểu ra rằng chính vì bộ sưu tập đồ cổ mà Leonard không dám ly dị. Tất nhiên, còn cả vụ Gabrielle mang súng dọa cô nữa.

Một lần nữa Leonard bay tới Boulder cố gắng thuyết phục cô trở lại New York. Nhưng lúc đó Margo đã bắt đầu một cuộc sống mới. Các con cô chuẩn bị tới trường, còn cô cũng đã có một tình nhân mới, ông chủ Michael Benson. Dù lần này cô cũng đủ thông minh để hiểu rằng mối tình giữa cô và Michael sẽ chẳng đi tới đâu, song ông ta cũng giúp cô hiểu được rằng đời còn khỏi đàn ông. Cô có thể nhìn thẳng Leonard mà không còn chút hứng thú nào về anh ta nữa. Một con người ích kỷ, chỉ muốn được tất cả mà không chịu mất cái gì.

*

* *

Margo nhắm nháp cà phê và ngạc nhiên thấy nó nguội từ bao giờ. Tiếng nhạc vọng ra từ buồng của các con. Cô hy vọng chúng đã làm bài tập. Cô đứng dậy, dọn bàn rồi nhắc máy nói chuyện với Clare. Tối hôm qua Clare lâm vào trạng thái hoảng loạn, hai ống tay áo Kimono cứ chấp chới như cánh chim bị sập bẫy. Tuần trước, khi Clare sắp bay đi Dallas hội ngộ với Robin, Margo đã đe trước:

- Con người không thể thay đổi được đâu. Họ chỉ cố tạo, vờ vịt được một lúc rồi đầu lại vào đó.

- Nếu như Robin không bỏ theo cái con Bánh Rán ấy thì bây giờ bọn mình vẫn ở bên nhau.

- Nhưng anh ta đã bỏ đi với mẹ ta. Cái chính là chỗ đó.

Margo quay điện, tới hồi chuông thứ ba thì có tiếng Clare trả lời.

- Buổi liên hoan thật tuyệt vời. - Margo nói.

- Thế à... mình chẳng nói được gì cả... mình như đồng giẻ rách vậy.

- Ừ, mình biết.

- Hãy nói với mình rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp... rằng mình không mắc một sai lầm nghiêm trọng. - Clare nói.

- Làm sao mình nói như thế được.

- Nếu như cậu nói đúng... nếu như anh ấy lại bỏ đi dù với con Bánh Rán hay đứa khác...

- Bọn mình luôn có sai lầm. Luôn phải sửa thôi cậu ạ.

- Người ta không được phép mắc nhiều sai lầm như thế.

- Không... người ta được phép sai lầm tới khi nào còn cần phải mắc. Không có giới hạn đâu.

- Thật thế sao?

- Phải... cứ xem mình thì biết.

Clare cười.

- Mình muốn mọi chuyện êm đẹp. Nói có Chúa, thực sự mình muốn êm thắm. Lẽ ra không nên tổ chức liên hoan... có thể là quá vội vàng. Anh ấy thường rất thích tiệc tùng, thế mà tối qua anh ấy cứ như đứa trẻ nhút nhát vậy.

- Phải có thời gian. - Margo nói.

Đặt máy xuống, Margo pha thêm một ly cà phê nữa. Cô tới phòng khách, ngồi xuống ghế sofa và vớ lấy tờ *Camera*, nhưng đầu óc cô lại hướng về buổi tiệc tối qua. Thật kỳ là vì lại gặp Clint ở đó. Cô đã một lần mây mưa với hắn. Hắn đã thì thầm bên tai cô bằng tiếng Tây Ban Nha trong lúc làm tình. Cô không hiểu lúc đó hắn nói gì, nhưng lúc đó cô định thì thầm vào tai hắn một vài câu bằng tiếng Idit, chỉ tiếc là không còn nhớ được câu nào trong số những câu mà mẹ cô yêu thích và thường nói. Cái ý nghĩ thì thầm vào tai hắn bằng thứ tiếng Yiddish cổ khiến cô bật cười. Tối qua, Clint quay sang tán tỉnh Caprice, bạn gái của cô. Margo tự hỏi không biết có nên cảnh tỉnh trước cho Caprice không. Nhưng biết nói gì?

Margo cảm thấy mệt mỏi với tiệc tùng ở Boulder. Cô khao khát được ở nhà vào những tối thứ bảy, quần mình trong tấm chăn mềm, hưởng một buổi tối yên tĩnh với một người thật gần gũi. Cô nghĩ tới Andrew và vì sao anh lại mời cô đi dã ngoại với hai cha con khi cô sang trả cuốn truyện. Tuy lòng rất muốn đi, nhưng khi thấy cái vẻ đượm buồn và ngạc nhiên trong ánh mắt của Sara thì cô quyết định từ chối. Cô không muốn xen vào giữa một người đàn ông và con gái anh ta.

Mãi tận tối thứ tư cô mới gặp lại anh. Anh gọi cô và hỏi có muốn đi dạo bằng xe không. Trời trong và vẫn còn phảng phất hương vị hoàng hôn. Họ đi tới nhà hàng Red Lion, tìm một bàn trong góc và gọi rượu mạnh. Cô định bụng sẽ nói với anh rằng cô không thể gặp lại anh nữa, rằng cô cảm thấy phải dừng lại trước khi quá muộn, rằng Boulder chỉ bé bằng bàn tay, cô và B.B đều sống và làm việc ở đây, con cái họ đều lớn lên ở đây, vì thế đơn giản là cô không thể mạo hiểm dính với anh.

Nhưng khi vừa ngồi xuống, anh nắm lấy tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô và nói:

- Anh rất nhớ em. Em ở đâu vậy?
- Em đang vận động lập quỹ cho tổ chức “Phụ nữ chuyên nghề” của đảng Dân chủ.
- Vậy mà anh không biết em cũng tích cực tham gia chính trị.
- Không phải đâu... Ý em nói là có thể tham gia chính trị, nhưng em không thể tạo thêm được sự ủng hộ nào cho Carter. Đây chỉ là một bữa tiệc trưa mà em được mời làm đồng chủ trì. Michael đi vắng vài ngày...
- Michael nào?
- Michael Benson... một trong số người tham gia công việc.
- Ồ, anh cứ tưởng lại phải đánh nhau đây.

Cô im lặng, nhìn ly rượu trong tay rồi nói:

- Và em cũng nghĩ về chuyện... anh và em.
- Anh cũng vậy. Em viết rất hay, cảm ơn em.

Cô đã viết vài dòng về cuốn sách của anh, rằng nó rất hấp dẫn, vui và cả buồn nữa. Lẽ ra cô không nên viết gì thì hơn.

- Cốt truyện dựa trên một vụ tai nạn, và anh đoán chắc em đã biết chuyện đó.

- Tai nạn à... tai nạn nào?

- Chuyện Bobby chết.

- Bobby nào?

- Con trai anh. Lúc đó nó mười tuổi.

- Ôi lạy Chúa! - Margo thấy ghen thở. Cô nhìn sang hướng khác, cô giấu những giọt nước mắt. Vậy mà cô chẳng hay biết gì.

- Em quen với Francine từ hồi em tới Boulder, vậy mà em không biết gì về Bobby sao?

Cô lắc đầu.

- Lạy Chúa tôi! - Anh luồn tay vào tóc để lộ mạch máu hằn đỏ ở giữa trán. - Thế có ai ở đây biết không?

- Có lẽ là không. - Margo nói khẽ. - Giá như em biết sớm hơn.

Cô ước mình được biết sớm hơn, ước được biết cặn kẽ mọi điều về anh.

- Việc đó xảy ra khi anh đang lái xe. Cô ấy cầm thù anh lắm và suốt một thời gian dài anh cũng tự cầm giận mình. Viết quyển truyện đó cũng là cách làm vợi đi nỗi đau. Cái cách của anh đối mặt với nó là như thế.

Margo nghĩ tới cách xử sự bề ngoài lạnh lùng, nghĩ tới đôi mắt trống rỗng của B.B.

- Nó đã chia lìa cô ấy và anh. Cô ấy không bao giờ tha thứ cho anh

Giá thử như Freddy lái xe, gây tai nạn, và cả Stuart và Michelle đều bị tàn tật hay bị chết, liệu cô có thể tha thứ cho anh ta không? Lạy Chúa, sao lại tự đặt tình huống không thể xảy ra như thế.

- Em không biết phải nói gì. - Margo nói và nắm lấy tay anh. Đột nhiên cô hiểu ra bao điều.

- Vậy mà anh tưởng em và mọi người đều biết chuyện.

- Vì vậy nên B.B không muốn anh có mặt ở đây?

- Anh tới đây vì Sara.

- Thôi anh... - Margo nói. - Em không muốn nghe thêm nữa.

- Xin lỗi em. Không mấy khi anh nói về chuyện này.
- Cảm ơn anh đã nói cho em biết. Em cần một thời gian để hiểu thêm.
- Với một điều kiện. Anh không còn cảm thấy buồn nữa, và không muốn có thêm người nào buồn rầu về chuyện đó. Hiểu chứ?
- Hiểu.

Họ ngồi im lặng bên nhau hồi lâu, rồi Margo bắt đầu nói. Cô kể với anh về cuộc hôn nhân của cô với Freddy, về chuyện hai người chia tay và điều đó đã ảnh hưởng tới quan hệ giữa cô với các con ra sao, kể với anh về những lo âu không làm được một người mẹ có trách nhiệm, về chuyện bé xé ra to với Michelle và hàng triệu lần cô tự trách mình về những điều lặt vặt mà cô biết, ở chừng mực nào đó, không phải là lỗi mình.

Cô kể với anh về James, rằng anh đã làm cô nhớ lại James ra làm sao. Cô kể về Ruby, cô lảng giềng khi còn ở Forest Hills, và hai đứa con đầu lòng của họ sinh ra chỉ cách nhau có hai ngày. Một ngày mùa hè khi cô và Ruby đang đưa con đi chơi bằng xe nôi, Ruby đã hỏi cô “nếu cậu phải chọn một bên là chồng, một bên là con, cậu sẽ chọn bên nào?” Cô đáp rằng “Mình không thể nói được. Đó là một câu hỏi điên rồ”. Ruby lại nói “mình sẽ chọn chồng. Có chồng mình lại dễ được con khác”, còn Margo nhìn xuống khuôn mặt kháu khỉnh của Stuart đang thiêm thiếp ngủ mà nghĩ thầm rằng mình sẽ chọn con, và lấy một người chồng khác.

Cô kể mãi, kể mãi, như sợ không còn có dịp nào được chia sẻ những vui buồn trong cuộc đời riêng của mình.

Họ về tới nhà thì đã quá nửa đêm. Stuart và Michelle đều đã ngủ. Cô mời anh vào tắm mát xa và anh đồng ý ngay.

- Tối nay anh sẽ không bị ngất đấy chứ? - Cô hỏi khi anh trườn vào bồn tắm.
- Tối nay thì không.
- Mười lăm phút thôi nhé... Anh chỉ tắm thế thôi. - Margo nói và đặt giờ.
- Anh sẽ cố gắng tận dụng hết.

Họ ngồi đối diện nhau trong bồn nhìn nhau, không nói, không chạm nhau.

Khi đồng hồ báo hết giờ, Margo bước ra, quấn mình trong một chiếc khăn tắm và đưa cho anh một chiếc rồi bảo anh về nhà bằng cổng sau.

Anh nắm lấy vai cô, xoay lại và hôn cô. Margo không cưỡng lại. Một cái hôn dài, nồng nàn và

uớt át, và với nó cô đoán được ân ái với anh sẽ thú vị thế nào. Nhưng trước khi sự việc kịp đi xa hơn, cô đẩy anh ra và nói:

- Chưa được... chưa được...
- Vì sao?
- Em không biết... Em chưa sẵn sàng.
- Thế khi nào... ngày mai, ngày kia?
- Em không biết.
- Em chưa bao giờ hành động theo con tim hay sao?
- Em là một trong những người cảm tính nhất mà anh thấy đấy. Ngay lúc này đây, chưa bao giờ em phải đấu tranh một cách khó khăn như thế.
- Sao lại phải đấu tranh?
- Em cần nghĩ cho chín.
- Margo, em đang hành động như một cô bé đồng đánh
- Em không biết phải tính thế nào, anh Andrew ạ.
- Có ai biết đâu nào.
- Một vài người biết...
- Chẳng là cái quái gì, mà em cũng biết như thế. Có gì mà phải tính nào?
- Anh... chúng mình... sự phức tạp... hậu quả... nào, anh Andrew hãy về đi và để cho em suy nghĩ.
- Hy vọng em hiểu được mình đang làm gì.
- Em cũng mong như thế.

Anh hôn cô thêm một lần nữa, rồi thu nhặt quần áo và bỏ đi. Cô nhìn theo anh rồi vào nhà, trèo lên giường.

“Margo...” giọng nói đó lại vang lên, *“ta tự hào về người!”*

“Ta cũng đoán là mi sẽ tự hào về ta mà”.

“Tối nay người chín chắn lắm”.

“Ta mới chỉ hoãn binh đó thôi... Vì ta thực lòng thích người đàn ông này... Trời ơi, ta phát điên vì anh ta mất”.

“Nghĩ kỹ đi, Margo”.

“Ta đang nghĩ đây. Đang đau đầu đây”.

Cô tung chăn và ngồi dậy.

“Margo...” cái giọng đó lại nhắc nhở.

“Ta chỉ là con ngốc. Có thể sẽ chẳng bao giờ còn đêm nào như thế nữa. Có thể sáng ra anh ấy đã chết rồi. Ta cũng thế. Biết đâu một quả bom rơi xuống. Biết đâu thế giới không còn có ngày mai...”.

Cô vớ lấy áo khoác, choàng ra ngoài, xỏ dép và nhón chân đi ra ngoài. Tới cửa bên, cô ngần ngừ một phút dưới cầu thang dẫn tới phòng anh rồi chạy lên, gõ cửa, lúc đầu còn khẽ, sau vội vã.

Andrew mở cửa. Trên người chỉ mặc một chiếc quần Jeans, cởi trần, đi đất.

- Em muốn vay anh một hộp nho khô. - Cô hỗn hển.

Andrew khép cánh cửa sau lưng họ, ôm ghì lấy cô và hôn âu yếm. Chiếc áo vét rơi xuống sàn. Áo khoác sổ ra và cô cảm thấy da thịt anh chạm vào cô ấm áp. Anh nắm tay cô dẫn vào phòng ngủ. Họ xoắn xuýt bên nhau suốt bốn tiếng liền. Cuối cùng đều mệt lử, kiệt sức và ngủ thiếp trên cánh tay nhau. Khi tỉnh dậy, đồng hồ đã chỉ gần năm giờ. Cô khoác áo và nhón chân trở về nhà. Quấn mình trong tấm chăn lạnh lẽo, cô mơ màng nghĩ mình đang yêu rồi ngủ thiếp đi.

PHẦN II

CHƯƠNG 16

Michelle rất bực với Margo! Làm sao mà mẹ có thể để lão ta vào nhà, vào gia đình của nó mà chẳng thèm bàn bạc, chẳng thèm bận tâm xem nó và Stuart cảm thấy ra sao, chẳng thèm nghĩ suy gì.

Một buổi sáng tháng Mười một, khi cả nhà đang ở trong bếp, Margo thông báo:

- Tuần tới Andrew sẽ dọn sang ở với chúng ta.

Chỉ có vậy thôi!

Michelle đang mút nước cam bằng tắc nghẹn. Hẳn mẹ đã đập cái vồ vào lưng nó.

- Hạn thuê nhà của chú ấy đã hết và vì mẹ và chú ấy dù sao cũng đã bên nhau suốt mấy tháng qua... - Margo tiếp tục nói mặc dù cổ họng cô đã khô cứng, đã tắc thở và có thể sẽ lăn đùng ra chết.

- Có nghĩa là mọi người phải chúc mừng mẹ sao? - Stuart hỏi, tay thông thả bỏ hai viên đường vào cà phê và khuấy đều.

- Nếu các con muốn chúc mừng mẹ và chú ấy hạnh phúc... - Margo nói.

- Điều đó thì con chưa thấy xuất hiện trong đầu mình.

- Mẹ và chú ấy chưa bàn tới chuyện cưới xin gì vào lúc này. Chỉ nói tới chuyện chung sống thôi.

Michelle bắt đầu thở lại được. Chung sống! Lão ta sống trong nhà này! Cứ như nhà của lão vậy. Mẹ có nhân tình, một người để mẹ thi thoảng ăn nằm, để cùng mẹ đi bát phở thì đó là một chuyện. Nhưng nhân tình của mẹ tới ở đây, tắm rửa ở đây, tự tiện mở tủ lạnh và nhét những thứ đồ ăn lạ hoắc vào, ị trong toa lét và lúc nào cũng xuất hiện ở đây, đó là chuyện hoàn toàn khác.

- Thế ông ấy có trả tiền không, hay ở không mất tiền để nhà mình phải chịu tất?

- Mẹ nghĩ điều đó không liên quan tới con, Michelle ạ.

- Đây rõ ràng là việc của con mẹ ạ. Đây cũng là nhà của con... mẹ nhớ chứ? Và vì bố phải trả

tiền nuôi bọn con, tiền đó cũng tính cả vào tiền nhà, tiền cơm gạo, nên con hoàn toàn có quyền được biết mẹ đã dàn xếp với bạn trai của mẹ như thế nào.

- Chú ấy sẽ đóng số tiền bằng tiền chú ấy thuê căn hộ bên cạnh.

- Là bao nhiêu?

- Ba trăm năm mươi đô la một tháng. - Margo thở dài.

- Thế còn ăn?

- Chú ấy sẽ trả tiền cho khẩu phần ăn của mình. Chúng ta sẽ chia tiền ăn ra làm bốn phần. Còn gì nữa không?

Giờ đây mẹ nó rất căng thẳng. Michelle có thể nhận thấy qua đôi môi mím chặt và nếp nhăn trên trán. Mỗi khi mẹ nó căng thẳng thì nom lại già đi nhiều. Đối với Michelle, nếu có phải nhìn thấy mẹ già nua, mặt nhăn nheo, miệng rúm rỏ, bắp thịt nhẽo nhọt bám vào xương, ngón tay khô cứng giống như bà Sampson thì cũng chẳng làm sao. Không biết mẹ có bao nhiêu nhân tình cả thấy?

- Vâng. - Cuối cùng Michelle lên tiếng đáp lại câu hỏi của mẹ. - Còn một điều nữa. Với con Ngốc thì sao? Vì nếu mẹ nghĩ rằng nó sẽ ở phòng của con mỗi khi nó đến thì mẹ cần nghĩ lại. Cần nghĩ lại, thưa mẹ!

- À phải, nó chắc chắn cũng không thể ở trong phòng con được. Con cần một nơi riêng biệt. - Stuart nói.

- Chúng ta ai cũng cần riêng tư. - Margo nói.

- Vậy thì tính sao, mẹ? - Michelle hỏi.

- Chúng ta sẽ tính thêm.

- Tính thêm? Ý mẹ là sao?

- Nghĩa là chúng ta sẽ suy nghĩ về việc này. - Margo nói. - Phải để Sara cảm thấy nơi đây ấm cúng với nó.

- Nhưng đây không phải nhà ông ta. Đây là nhà của chúng ta? Con Ngốc có nhà của nó ở Boulder... với mẹ nó.

- Con chỉ hành động ích kỷ và vô lí, Michelle. - Margo hét lên. - Mẹ phát ốm lên với con rồi đấy!

- Lẽ ra mẹ phải suy nghĩ kỹ về việc này trước khi quyết định để ông ấy vào nhà. Mẹ phải đợi thêm ít lâu. Mùa thu tới anh Stuart đã đi rồi, còn con thì thêm một năm nữa. Đúng ra mẹ phải chờ tới lúc đó mới nên cho ông ấy vào nhà.

- Không, mẹ không thể chờ đợi thêm được nữa. - Margo rít lên. - Bởi vì đây cũng là nhà của mẹ. Còn cuộc đời của mẹ nữa, mẹ đã mệt mỏi với chờ đợi lắm rồi. - Giọng Margo bỗng tắc lại và cô bắt đầu khóc nức nở. Michelle biết mẹ sẽ khóc. Mẹ vẫn chỉ là một đứa trẻ.

- Bọn mình muộn học rồi đấy. - Stuart nói.

- Em xong rồi đây.

- Thế thì đi thôi.

Hai đứa bỏ lại mẹ chúng đang gục đầu tức tưởi trên bàn ăn. Đáng đời, Michelle nghĩ bụng.

CHƯƠNG 17

Margo đang yêu và không ai có thể ngăn cản tình yêu của cô. Michelle và sự hằn thù của nó không thể ngăn trở cô, Stuart và thái độ dửng dưng của nó cũng vậy, ai cũng thế thôi.

Dường như không phải họ quyết định chung sống một cách vội vàng. Sau đêm đầu, hai người không lúc nào rời nhau, chạy đi chạy lại từ phòng cô sang phòng anh, ăn cơm với nhau, cười đùa và hàn huyên thâu đêm, rồi rời về đêm nhưng sáng ra như trẻ lại.

Andrew đã gọi ra ý tưởng sống chung vào cái đêm hôm Steve McQueen qua đời vì bệnh ung thư. Họ nằm trên giường và thấy cuộc đời sao mà mỏng mảnh, khó đoán trước đến vậy. Chợt Andrew hỏi cô:

- Em có đi Mêhicô khám ung thư không?
- Không. Thế anh có đi không?
- Có. Anh phải thử xem.
- Nếu anh bị ung thư em sẽ lấy anh.
- Ngay cả anh có thể chết?
- Chết em cũng lấy.

Họ lại quấn lấy nhau.

Margo cuộn tròn bên Andrew, gối đầu lên ngực anh, ngón tay cô chạy nhẹ dọc từ cổ tới bụng anh rồi ngược lại. Cô yêu cái mịn màng của da thịt anh, yêu cái lớp lông tơ mềm mại chạy từ ngực xuống rốn rồi đuối nhau lan ra khắp phần bụng dưới của anh. Gần anh khó mà không vuốt ve anh. Chắc cũng giống như Puffin với Stuart, cô nghĩ. Nhưng chúng nó mới chỉ bước vào trò tình ái, không phải như cô và anh.

Andrew vuốt má cô. Anh bảo anh yêu đôi gò má, thích hôn lên đó, vuốt ve và cấu vào đó. Cô chẳng bao giờ để ý tới chúng, nhưng giờ đây, khi nhìn bóng mình trong gương, cô ngấm chúng đầu tiên và cố gắng ngấm mình như cách anh ngấm cô vậy.

- Hạn thuê nhà của anh chỉ còn vài ngày nữa là hết. - Andrew trầm tư. - Anh không thể kéo dài được. Hathaway đã cho khách quen thuê cả mùa đông. Có lẽ anh tìm một chỗ khác.

“Hay anh sang ở với em nhỉ,” cô nghĩ.

- Hay anh sang ở với em nhỉ. - Andrew nói. - Đó là em muốn có anh.

Nếu cô muốn có anh! Margo muốn nhảy lên mà hét “Đúng rồi, hãy sang ở với em”, nhưng tuổi tác đã khiến cô không thể hành động bột phát như đứa trẻ vậy. Cô phải suy nghĩ thấu đáo, xem xét mọi mặt vấn đề. Cuối cùng cô nói:

- Sẽ dễ ra triệu điều phức tạp.

- Anh chỉ có thấy chín trăm nghìn điều phức tạp thôi.

Cô với tay kéo chăn rồi nép vào anh.

- Thật hạnh phúc khi đêm nào cũng có anh, sáng hôm sau tỉnh dậy vẫn ở bên anh, nhưng còn chuyện sống với nhau... Em không biết nữa... Có phải anh nói là sẽ ở lại Boulder? Anh nói nghiêm túc đấy chứ?

- Chúng ta đang nói chuyện ở bên nhau tới chừng nào có thể... chừng nào cả hai ta đều muốn gần nhau.

- Nhưng giả thử một người muốn, còn người kia thì không?

- Vậy thì chúng ta sẽ tìm hiểu xảy ra chuyện gì và vì sao, rồi điều chỉnh lại.

- Điều chỉnh. - Cô tự nói với mình hơn là với anh. - Anh sẽ không bỏ đi... mà không bàn bạc gì chứ?

- Không. - Anh nói. - Và em cũng không đuổi cổ anh chứ?

- Không... trừ phi anh làm điều gì khiến em ghét anh.

- Điều gì?

- Không trung thực với em... hay ngủ với người khác chẳng hạn.

- À... vậy là em cũng hay ghen đấy nhỉ.

- Một vợ một chồng. Em chỉ có thể sống với anh nếu đó là quan hệ một vợ một chồng, nếu như em tin anh.

- Có những cái còn đáng tin hơn là sự chung thủy về tình dục.

- Đúng thế, em biết, nhưng đó là điểm bắt đầu quan trọng. Anh sẽ cảm thấy sao nếu như em ăn nằm với người khác?

- Chắc chắn là anh không thích rồi.

- Đáng ra anh phải nói là anh căm thù, rằng anh sẽ giết chết hẳn ta, giết chết em hoặc giết cả hai.

- Thế thì anh sẽ phải ngồi tù.

- Thì chủ nhật nào em cũng sẽ đến thăm anh.

- Phải lắm. Thế em có mang nho khô cho anh không?

- Cả thùng.

- Vậy là thỏa thuận rồi nhé.

- Thỏa thuận gì cơ?

- Chúng sống trong quan hệ một vợ một chồng đúng pháp luật và tin tưởng lẫn nhau.

- Trong bao lâu? Em cần biết thêm chi tiết nếu giữa chúng ta có những bất đồng, đấy là em phòng xa, thì em sẽ không phải lo lắng rằng giữa chúng ta thế là hết.

- Bắt đầu là sáu tháng có được không?

- Sáu tháng... - cô nói và đếm nhẩm trong đầu. - Không được... sáu tháng không được vì như vậy là tới giữa tháng năm mà em không thể chịu cảnh cô đơn vào mùa xuân này, khi mà Stuart sẽ bỏ em đi, còn Freddy và Aliza lại tới đây. Ít nhất cũng phải tới hết năm học này.

- Được... được lắm. Ít nhất cho tới năm học này và anh hy vọng sẽ lâu, lâu hơn nhiều nữa.

- Em cũng mong như thế.

Họ im lặng hồi lâu, rồi Andrew thì thầm:

- Margo...

- Hừm...

- Anh yêu em... ít nhất anh cũng nghĩ là anh yêu em... và nếu anh đã nghĩ thế thì nó cũng phải có chút ý nghĩa gì chứ.

- Hẳn là nó phải có nghĩa đó, bởi em cũng đang nghĩ rằng em yêu anh, nhưng sợ nói ra điều đó, sợ rằng anh rất thích em, nhưng yêu lại là một chuyện khác...

- Nào, - Anh nói và ôm hôn cô trong vòng tay. - Ngay lúc này trong đầu anh không có gì khác ngoài yêu em và tiếp tục yêu em.

- Nghe thật tuyệt. - Cô trèo lên nằm sấp trên anh, hôn vào mặt, vào cổ, vào môi anh, và biết lại một đêm nữa họ thiếu ngủ. Ngừng một lúc lâu, cô nói: - Nếu anh sống ở đây, chúng ta sẽ có thể vẫn làm tình như người khác mà vẫn ngủ được.

- Chúng mình chẳng bao giờ làm tình như người khác được, Margarita ạ, vì người ta sẽ chẳng thể vui như chúng mình.

*

* *

Margo và Clare tìm mua găng tay tại cửa hàng của công ty Overland Sheepskin. Trời chưa lạnh lắm, nhưng dự báo có thể có tuyết và đêm sẽ lạnh hơn nhiều. Nếu đài dự báo thời tiết nói đúng thì sáng mai dậy trời đã sang đông rồi. Margo vừa thử một chiếc găng sọc len, vừa nói:

- Cuối tháng này Andrew sẽ dọn sang nhà mình ở.

- Cậu hiểu mình đang làm gì đấy chứ? - Clare hỏi.

- Chúng mình cảm thấy hợp nhau. Hình như chúng mình... - Cô ấp úng, mắt nhìn chiếc găng vừa đeo vào tay và nói tiếp. - Hình như chúng mình... yêu nhau. - Margo cảm thấy hai má nóng bừng.

- Yêu nhau sau hai tháng?

- Gần ba tháng rồi và dù sao... chẳng lẽ cậu không cho bọn mình đủ lớn để không cảm nhận được tình yêu hay sao?

- Mình không hiểu bọn mình đã đủ lớn chưa, còn khôn thì chắc chắn là chưa rồi.

- Dù sao thì... bọn mình thấy có vẻ được.

- Có thể nó lại hóa ra một mớ bong bóng đấy, Margo.

- Mình hiểu, nhưng nói chúng mình - mình và Andrew - không thể sống với nhau được thì sẽ chẳng công bằng nếu chỉ... Cậu ạ, mình ước sao không biết vợ cũ của anh ấy, nhưng mình lại quen cô ta. Không thể thay đổi được. À mà mình nghe B.B đã có một bạn trai mới.

- Phải. Một bác sĩ ở Minneapolis. Vài tuần trước mình và Robin cùng ăn tối với họ. Lão ta dễ thương và hết sức chiều chuộng nó.

- Ừ, thế thì nhất. Có nghiêm chỉnh không?

- Tớ cho là nghiêm chỉnh, ít ra là về phía lão ta. Nhưng từ Minneapolis tới Boulder thì xa quá.

- Cho tôi mua đôi này. - Margo nói với cô bán hàng.

Khi hai người bước ra khỏi cửa hàng, Clare hỏi:

- Cậu có chắc đấy không phải là tình dục chứ?

Margo cười.

Thoạt đầu có những lúc cô nghĩ rằng đó chỉ là chuyện thèm muốn về thể xác, vì cả hai đều say mê không biết chán, lại rất hợp nhau. Margo đã đọc đủ thứ sách và biết giới hạn của sự tẻ nhạt trong những cuộc tình vài tháng. Nhưng cô cũng biết nếu chừng nào còn chưa biết chán, chừng đó người ta còn chưa khám phá hết những diệu kỳ của cuộc tình.

Phải, họ đã quen nhau hơn hai tháng, nhưng vẫn còn bao hứa hẹn phía trước. Khi rời bỏ Freddy, cô cũng nghĩ tới điều này trong đầu. Chắc chắn, một trong những lý do khiến cô quyết định chia tay là mỗi khi lên giường, họ luôn mang theo cả sự bức dọc. Làm sao có thể thèm khát một người mà lúc nào cũng chỉ chực đè nghiêng cô xuống? Làm sao? Làm sao cảm thấy hứng thú với một người mà cô chỉ muốn cầm gậy đánh nhau? Sau khi ly dị Freddy, một thời gian dài Margo nghĩ rằng cô sẽ không bao giờ tìm được mối tình mà cô hằng mơ ước. Phải, vẫn còn quá sớm để nói chuyện tin nhau hoàn toàn, để cảm thấy chắc chắn. Vẫn có những lúc giận hờn, nghi kỵ, nhưng cô đã vượt qua những khoảnh khắc đó với sự giúp sức của Andrew.

*

* *

Mười ngày sau khi Andrew dọn sang, Margo mời Clare và Robin tới ăn tối. Tất nhiên cả Puffin cũng đến vì cô bé và Stuart cũng đã tới mức không rời nhau nửa bước. Một vài lần Clare gặp Andrew trong thị trấn nhưng họ chẳng có lúc nào nói chuyện với nhau. Robin thì lần đầu gặp Andrew. Lần này thì anh ta tỏ ra thoải mái hơn nhiều so với bữa liên hoan tại nhà Clare. Margo rất phấn chấn với không khí ấm cúng của buổi tối, cho tới khi Michelle quay sang Andrew và nói:

- Chú có biết hồi mới chuyển tới đây, mẹ cháu tham gia câu lạc bộ “Mỗi tháng một người” không. - Michelle ngừng một lát, chờ cho mọi người quay cả sang nó rồi mới tiếp. - Đầu tiên là ông chủ của mẹ cháu, Michael Benson... rồi tới một nhà triết học tục tĩu ở trường Đại học tổng

hợp, hể cứ mở miệng là văng một câu... rồi tới Bronco Billy... có nhớ Bronco Billy không, Stuart? - Chẳng đợi Stuart kịp đáp, nó tiếp luôn. - Bronco Billy hay cắt móng tay bằng dao díp Ý...

- Ôi... nhiều thế... - Puffin nghe chăm chú.

- Rồi tiếp đến... ôi, tên lão ấy là gì nhỉ... cái lão khoèo tay ấy...

Margo tức nghẹn họng, cố gắng nuốt nước mắt. Sao Michelle lại tai ác với cô theo cách này? Cả Clare và Robin đều đã ngừng ăn. Clare ném một cái nhìn giận dữ sang Michelle tưởng như bắt nó phải im ngay, nhưng vô hiệu.

- À, nhớ rồi. Tên lão ấy là Calvin, lão ấy là luật sư... sau lão ấy là Epstein, một tín đồ phật giáo kia đấy...

- Đủ rồi, Michelle. - Margo nói khẽ. Cô muốn tóm lấy nó mà quăng ra thật xa, muốn vả vào mặt nó mà hét lên “vì sao... vì sao mày lại độc ác với tao thế?”

- Kìa mẹ... Con muốn nói... - Michelle đáp, nước mắt vòng quanh.

Nhưng khi Margo kịp lên tiếng, kịp làm cái điều cô muốn với nó thì Andrew cầm lấy tay Michelle và nói:

- Ồ đó chỉ là sự tìm kiếm để chọn lựa, Michelle. Đếm sao xuể, chú mới là sự chọn lựa, khác lắm. Hơn nữa, chú tưởng cháu đã biết mẹ bỏ câu lạc bộ đó rồi?

Anh cười với Michelle rồi với Margo như muốn nói rằng anh hiểu và chấp nhận, rằng mọi việc đều tốt đẹp. Margo thở phào nhẹ nhõm và mỉm cười với anh, không khỏi thầm cảm phục sự cao thượng, hiểu biết và tính hài hước của anh. Khoảnh khắc nặng nề trôi qua.

- Này chú Andrew, - Michelle nói. - Ít ra chú cũng là người được việc... chú biết nấu nướng.

- Cảm ơn cháu, Michelle.

Mọi người đều cười tự nhiên, rồi lại ăn uống vui vẻ.

*

* *

- Một tín đồ phật giáo tên là Epstein? - Lúc hai người đi ngủ, Andrew thắc mắc.

Margo cười:

- Ông ta sinh ra không phải là tín đồ phật giáo.
- Anh chưa từng được nghe tín đồ phật giáo làm tình thế nào.
- Ồ, cũng tạm tạm.
- Như thế nào, có khác không... lúc hành sự lão ta có tụng kinh không?
- Em cũng chẳng để ý. - Margo nói.

Rồi cả hai cùng cười. Cười chán, họ lại quẩn lấy nhau.

CHƯƠNG 18

Michelle định bụng nấn gân Andrew ngay khi anh bước chân vào nhà. Nó muốn xem anh có chịu nổi mình không, nếu không thì nó sẽ tránh xa trước khi hiểu anh, chưa nói là thích anh. Vì thế cô nàng quyết định tiến hành ngay vào buổi liên hoan. Nếu hai người không vượt qua được thử thách đó vậy thì họ sẽ không dám ở với nhau nữa. Nếu thực sự có thể xua anh đi dễ dàng như thế thì mẹ nó sẽ hiểu ra, dù có tức giận đôi chút. Cuối cùng mẹ sẽ quên được người tình và cảm ơn nó đã mở mắt cho mình. Mà mẹ cũng chẳng ra gì, không cho nó mời Gemini.

- Nghe đây. Bữa tối hôm nay là để Clare và Robin làm quen với Andrew.

- Puffin thì sao? Nó cũng được mời cơ mà.

- Puffin là con gái cô Clare.

- Giời ơi, lúc nào mẹ cũng giải thích ai quan hệ với ai trong cái nhà này, cứ như con bị bệnh tâm thần không bằng.

- Nếu bạn gái Stuart không phải con gái Clare thì cũng sẽ không được mời, con hiểu chưa. Nếu con không thể xử sự một cách lịch sự thì con đừng dự nữa, được không?

Lẽ ra nó cũng chẳng thêm dự nếu như buổi học hôm đó cô giáo Fanzoni không nói tới chuyện tổ chức câu lạc bộ sách truyện. Tham gia câu lạc bộ, mỗi trò sẽ được tặng bốn quyển truyện mà chỉ đóng có một đô la tiền lệ phí. Chuyện này khiến nó liên tưởng tới cây lạc bộ “Mỗi tháng một người”. Kế hoạch của nó khởi đầu tốt đẹp. Nó đã đợi tới lúc vui vẻ nhất để đánh phủ đầu Andrew bằng danh sách tình nhân bất tận của mẹ. Nó hy vọng sẽ phá tan bữa tiệc, Clare và Robin, Puffin sẽ bỏ ra về, mẹ nó sẽ khóc sưng mắt, sẽ bị Andrew cho mấy cái tát và nó sẽ gọi điện báo cho bố rằng tình nhân của mẹ sống trong nhà và đánh đập trẻ con. Nghe tin này, hẳn bố nó sẽ tống cổ Andrew ra cửa, nếu không... Michelle chưa biết cái “nếu không” này là gì nhưng chắc chắn bố sẽ ra tay.

Michelle không ngờ Andrew lại tiếp nhận chúng một cách dễ dàng như thế. Không thể ngờ được.

Tiệc tan, Clare, Robin và Puffin về khỏi thì Andrew và Margo khoác áo đi dạo. Michelle đang nằm trên giường đọc *Franny and Zooey* thì Stuart lao vào phòng:

- Con ranh! Mà làm cái trò gì đấy?

Michelle không trả lời. Nó lấy sách che mặt và giả vờ chăm chú đọc như không có Stuart ở đó.

Stuart nóng mắt giật sách ném xuống đất, quát to:

- Tao hỏi, mày định làm cái mẹ gì thế?

Michelle hiểu Stuart đang giận dữ. Nó sợ. Nhưng cách tốt nhất để qua chuyện này là im lặng. Vì thế, nó đáp:

- Ô hô... anh em mình định đánh nhau? - Nó cúi người định nhặt quyển truyện. Stuart tóm tay nó và nó hét lên:

- Đến lúc phải cho mày một trận rồi con đĩ!

Michelle thấy Stuart chuẩn bị đánh. Nó cố gắng tỏ ra dũng cảm, trừng mắt nhìn. Stuart không biết làm gì bèn tóm lấy con gấu trúc của nó mà giăng xé.

- Em chỉ muốn mẹ không phải chịu thêm một lần đau đớn nữa. - Nó giải thích. - Em không muốn mẹ phải chịu một Leonard nữa.

- Chuyện Leonard qua lâu rồi. Tại sao mày không để cho mẹ được yên một lần. Mẹ đang hạnh phúc. Hay vì mày không muốn thấy mẹ được hạnh phúc hả?

- Em là cái đứa phải hứng chịu mọi tai họa mỗi lần mẹ thất tình. Em chứ không phải anh.

- Đây là cuộc đời của mẹ, mày đừng có dính vào.

- Cũng là đời em nữa. Mẹ khổ thì em cũng khổ lây.

- Mày nên lo cái thân mày khi còn chưa muộn. Hơn nữa mẹ không khổ sở, mà là đang yêu.

- Vâng, rõ rồi. Bây giờ thì thế. Hôm nay thế, nhưng tuần sau, tháng sau, năm sau thì sao? Anh sắp đi, cần cái gì nữa. Nhưng em thì vẫn phải ở đây.

- Lo nghĩ nhiều quá đấy, bà cụ non ạ.

- Cụ non cũng được, nhưng ở nhà này cũng phải có người biết lo xa. Bao giờ thì anh biết lo cho mẹ?

- Lúc nào tao cũng lo cho mẹ.

- À à, anh mà cũng biết lo.

- Tao giấu tình cảm trong lòng.

- Em rất mừng khi hân hạnh được biết anh cũng có tình cảm. Thật là một khám phá vĩ đại!

- Này, con đĩ... Tao luôn bênh vực mày mỗi khi có đứa nói xấu mày với con bạn da đỏ của mày đấy nhé.

- Anh nói gì?

- Mở mắt ra đi. Michelle... Ai cũng bảo mày “đồng tính” với con Gemini đấy.

- Đúng là một lời thô bỉ chưa từng thấy...

- Này... nếu mày có “đồng tính” thì tao cũng chẳng lấy làm lạ.

- Em không đồng tính!

- Thế thì lưỡng tính...

- Không lưỡng tính!

- Thế thì đừng có gân cổ lên như vậy. Tao chỉ muốn mày biết người ta nói gì.

- Có người không thừa nhận tình bạn bởi vì cả đời không biết tình bạn là gì. Tất cả những gì anh biết chỉ là đâm chọc vào cái con Puffin thôi.

Stuart trợn mắt lao tới tóm chặt tay Michelle:

- Michelle! Tao thề sẽ giết mày chết nếu còn nói một câu như thế nữa!

Michelle giãy ra.

- Cút ngay khỏi phòng tôi! Đồ thô bạo!

Stuart quay lưng đi ra. Michelle cầm quyển truyện ném theo, nhưng nó bay trượt và đập vào tường. Cô nàng xoa cánh tay, lần những vết móng đỏ sẫm. Nó vùi đầu vào gối khóc. Cuộc sống không diễn ra theo cách nó đã sắp đặt. Mọi chuyện đều đảo lộn cả. Làm sao mà người ta dám nói bậy bạ về nó và Gemini? Gemini là người bạn tốt nhất mà nó có được. Thậm chí Gemini còn hiểu cả thơ của nó, còn gọi chúng là những tư tưởng mẫu mực của thời đại. Đôi lần nó định khoe mẹ những vần thơ vĩ đại của mình, nhưng rồi lại đổi ý.

Mẹ nó bận rộn. Mẹ không thích nó, nhất là lúc lại có tình nhân trong nhà. Rồi một ngày mẹ sẽ phải ân hận. Ân hận vì có một đứa con gái mà không hiểu nó. Đôi lúc Michelle nghĩ tới việc rạch

cổ tay. Nó hình dung cả nhà hoảng loạn khi thấy nó nằm cứng đờ dưới đất giữa vũng máu. Họ sẽ tự đâm ngực mình, tội lỗi sẽ theo suốt cuộc đời của họ. Khối nhà thơ đã tự sát đấy thôi, ngay cả những nhà thơ hiện đại như Sylvia Plath và Anne Sexton. Cái khó duy nhất với tự sát, hay nói chung là chết, là người ta không thể sống lại để xem mọi người xử sự thế nào. Giả như nó cũng có thể sống lại và nói rằng: *Được rồi, bây giờ mọi người lại có cơ hội để đối xử tốt với tôi nhé.*

Dầu sao, Michelle cũng sẽ không tự tử. Có nhiều cách để khiến mọi người nghĩ lại, ví như khi thơ nó được xuất bản và được phỏng vấn trong chương trình *Today Show* và Jane Pauley nói: *Michelle, xin cho biết mẹ chị có khuyến khích chị sáng tác không?* Michelle sẽ nói: *Mẹ tôi ư? Mẹ tôi bận rộn với bạn trai tới mức chẳng biết tôi làm thơ nữa cơ.*

Michelle bật khỏi giường bước tới bàn học. Nó cầm bút chì, mở cuốn sổ đặc biệt và đặt lên đó vài dòng. Rồi nó ngáp. Con buồn ngủ ào đến. Nó gấp sổ, nghĩ thầm, sáng mai sẽ làm nốt vậy, rồi trèo lên giường lăn ra ngủ.

CHƯƠNG 19

Sara không thể hiểu được. Đến Boulder vì nó, thế mà bố lại sang ở với Margo Sampson. Nó sẽ không đời nào tha thứ. Không đời nào! Giờ đây mọi kế hoạch của nó đã bị phá sản. Phá sản hết nó dự định sẽ kể cho bố nghe chuyện mẹ mắng mỏ nó và bố sẽ bảo “Được rồi. Con đến đây ở với bố”. Tất nhiên nó sẽ làm như thế.

Jennifer giải thích tình trạng của nó rằng đó không chỉ là thất vọng mà còn là tuyệt vọng nữa. Một lần Jennifer cũng tuyệt vọng tới mức trong một tuần nó sụt cân tới ba lần. Lâu rồi, hồi nó học lớp năm. Jennifer hứa sẽ giúp nó qua khỏi cơn tuyệt vọng này. Ngay từ đầu, nó luôn là người chỉ cho Sara biết chuyện gì đang xảy ra giữa bố và mẹ nó.

Đó là vào tối thứ bảy, lễ các thánh. Hai đứa tới nhà bố chơi trò Monopoly, rồi bố chiêu đãi món Ziti. Sara không chịu ăn cho tới khi bố bảo đó là món mì ống, nhưng nấu kiểu khác. Sau bữa tối, Margo tới rủ bố đi dạo, còn lại hai đứa vào xem ti-vi.

Lúc đó Jennifer hỏi:

- Có phải bố cậu và cô Margo là người yêu không?
- Chắc không phải. Thế cậu nghĩ thế à?
- Đúng. Không một chút nghi ngờ.
- Làm sao cậu lại quả quyết như vậy?
- Tớ đã dày dạn kinh nghiệm về chuyện này.
- Có khi là cậu nhầm. Hai người chỉ là bạn thôi.
- Cậu ngây thơ quá, Sara ạ. Nếu không tin tớ, cậu có thể ngủ ga trải giường.
- Ngủ ga trải trường!
- Đúng!

Thế là hai đứa vào phòng ngủ của bố, kéo chăn ra và Jennifer cúi xuống hít hít tấm ga.

- Nói gì được với cậu nhỉ, hai người cẩn thận quá.

Sara cũng hít thử tấm ga, nhưng chẳng thấy có mùi gì lạ. Dù sao, nó cũng thấy hay hay khi tưởng tượng cảnh bố nó làm chuyện đó với cô Margo. Một lần nó bắt gặp bố nó cầm tay Margo, nhưng mà... Còn cách khác để khám phá sự thật.

Tối chủ nhật khi bố đưa nó về, Sara hỏi bố:

- Bố có ấy với cô Margo không?

- Ấy gì, con?

- Bố biết rồi... làm cái chuyện dê cụ ý.

Bố nó hít vào một hơi sâu và nắm chặt tay lái.

- Vì sao con lại hỏi bố như thế?

- Con chỉ tò mò thôi.

- Phải, đúng là bố và cô ấy rất thân nhau.

- Nhưng bố có ấy không.

- Có, thỉnh thoảng.

Sara nhắm chặt mắt tới một phút.

- Chuyện đó có làm phiền con không? - Bố hỏi.

- Không ạ. - Sara cắn móng tay. Con chỉ muốn biết chuyện gì đang diễn ra thôi. Khổ thân mẹ. Nếu mẹ dịu dàng hơn với bố thì đâu có chuyện bố làm chuyện ấy với Margo. Bố sẽ về nhà, về mái ấm của bố.

- Cô Margo không xinh bằng mẹ, đúng không bố?

- Hai người khác nhau con ạ.

- Nhưng mẹ vẫn xinh hơn, đúng không?

- Đây không phải chuyện thi thố con ạ.

Dù bố có không công nhận. Sara vẫn biết điều đó đúng. Mẹ xinh đẹp nhất ở Boulder này, ai chả nói thế. Nó giống những người bên họ nội. Đôi khi nó không thể nhớ được nếu không để

râu bố nó trông thế nào, và nó lại lấy những tấm ảnh mà nó giấu kín ra ngắm. Nó thấy mình có cặp mắt giống bố. Mắt của Bobby cũng thế. Cặp mắt mơ màng màu xám, hể bắt sáng lại xanh biếc. Nó có mái tóc dày giống bố mà Jennifer gọi là thứ tóc “vàng xỉn”, nhưng mẹ gọi là “vàng ròn”. Nó cũng có hàm răng của bố, lâu lâu lại phải đi hàn và không còn được ăn cà rốt sống nữa. Nó tự hỏi nếu Bobby còn sống thì giống ai. Anh ấy sẽ lớn như Stuart Sampson. Có khi hai người lại thân nhau ấy chứ.

- Bố có thích cô Margo hơn mẹ không? - Sara hỏi bố.

- Sara yêu quý... mẹ con và bố đã ly dị lâu rồi.

- Biết rồi! Bố tưởng là con không biết á? Con chỉ hỏi bố là có phải bố thích cô Margo hơn mẹ thôi bố mới gặp mẹ không?

- Bố không thể trả lời được.

- Tại sao không?

- Vì so sánh cảm giác của bố ở tuổi hai mươi hai với tuổi bốn mươi là không công bằng. Nó khác nhau lắm.

- Thế giả như bây giờ bố mới gặp mẹ lần đầu, bố có nghĩ là mẹ xinh không?

- Bố nghĩ là có.

- Con cũng nghĩ thế.

Tới nhà, bố tắt máy và nhìn nó:

- Con cũng xinh đẹp, Sara ạ. Vẻ đẹp của con từ bên trong toát ra giống như cô Margo vậy.

- Con thích giống mẹ hơn là giống cô ấy.

Bố cầm tay nó cúi đầu vào nó thì thầm, khẽ tới mức gần như nó không nghe được:

- Bố và Margo là bạn thân... là người yêu... không liên quan gì tới cảm giác của bố về con. Có hiểu không nào?

- Con đoán thế, - Sara cũng thì thầm.

- Bởi vì bố yêu con vô cùng, không gì có thể thay đổi được điều đó.

Sara để cho bố ôm nó như thế một lúc lâu. Nó thích được gần bố. Nó thích mùi tóc lẫn hương

thơm của nước gội đầu của bố. Nó thích cảm giác chiếc áo khoác đã sờn của bố cọ vào má. Nó thích được ở một mình bên bố. Nó mơ ước trên đời chỉ có hai bố con. Nó ước cả Margo lẫn mẹ nó đều chết hết.

Tối hôm đó, sau khi chia tay với bố, Sara đã mắc một sai lầm khủng khiếp. Lẽ ra nó không được nói với mẹ rằng bố và Margo đã nằm với nhau. Có thể nó đã không nói nếu như mẹ không đón nó với một cách cău kỉnh như thế.

- Giời ơi, cứ ở nhà bố mày về là người khảm khú lên thế này. Lão ấy có bao giờ tắm hay đánh răng cho mày không? Nhìn tóc kìa. Cả tuần này không chải lấy một lần. Nào, vào buồng tắm cọ rửa đi. Không thì tao sẽ vào cào xước người ra đấy!

- Chốc nữa con tắm. Bây giờ con muốn gọi cho Jennifer đã.

- Tắm đi ngay! - mẹ nó quát lên rồi nắm tay nó lôi xềnh xệch vào buồng tắm.

- Đừng có động vào con! - Sara hét lên.

- Mày nói với mẹ mày thế hả?

- Bố và bà Margo là người yêu! Mẹ biết chưa?

Đấy, nó đã làm cho mẹ nó điên ra rồi đây. Nó có thể thấy mặt mẹ biến sắc. Đáng đời.

- Mày nói cái gì? - B.B hỏi lại.

- Con nói bố với cô Margo là người yêu. - Sara hạ giọng nhắc lại.

- Mày lấy đâu ra cái ý nghĩ đó hả?

- Con hỏi bố, bố nói.

- Mày có biết như thế nghĩa là gì không?

- Có. Nghĩa là người ta “uỵch” nhau.

Một cái tát quay cuồng. Từ tắm bé, chưa bao giờ mẹ đánh nó, thậm chí vào mông. Một lúc sau Sara vẫn còn thấy cái tát rát bỏng trên má và cái nóng hổi của nước mắt. Nhưng nó không khóc. Nó nghĩ nếu được tát lại mẹ một cái thì sẽ hả dạ biết bao. Cặp mắt mẹ nó bỗng ánh lên vẻ hoang dại và miệng lắp bắp những âm thanh gì đó như tiếng chó rít. Bỗng mẹ nó chồm lên, lao nhanh ra ngoài. Sara nghe thấy tiếng cửa đóng sầm, tiếng rít khi nãy biến thành tiếng gào thét. Tiếng gào mỗi lúc một lớn dần thành tiếng rên rỉ, khủng khiếp.

Sara lấy tay bịt tai, miệng lẩm bẩm:

- Lạy Chúa, xin Người hãy che chở mẹ con...

CHƯƠNG 20

B.B không biết làm gì, cô cảm thấy hoảng hốt. Đôi lúc tiếng kêu thét lại từ một nơi nào đó trong cô phát ra, khiến cô cũng phải giật mình. Cần phải cố gắng chế ngự nó. Chế ngự là chìa khóa để chiến thắng. Cô biết rằng nếu không chế ngự được tiếng kêu thét thảng thốt đó, để nó tự phát ra thì rồi cô sẽ chẳng bao giờ chế ngự được nó nữa. Như thế cô sẽ mất hết, mất hết những gì đã tạo dựng công phu, mất hết những gì còn có nghĩa với cuộc sống của mình.

Cô dường như đã mất nó vào buổi sáng sau khi Sara nói rằng Andrew và Margo yêu nhau. Sáng hôm đó, sau khi tập thể dục, B.B đã nói với Sara khi nó đang ăn trong bếp:

- Mẹ mong con không nghĩ là tối qua mẹ đã giận con. Chẳng qua là mẹ có quá nhiều điều phải suy nghĩ. Ở cơ quan mẹ bận lắm. Mẹ không định đánh con đâu. Con có hiểu không, con yêu?
- Hiếu.
- Con này, về chuyện Margo và bố con...
- Họ làm sao? - Sara ngừng ăn, ngẩng lên hỏi.
- À... mẹ chỉ muốn con hiểu đó chẳng qua chỉ là một sự tiện lợi thôi.
- “Tiện lợi”, nghĩa là sao hả mẹ?
- Con hiểu không, người đàn ông cần người đàn bà để tiêu khiển và vì bố con ở cạnh nhà cô Margo và lại mới tới đây, chưa biết ai, nên tiện thì bố con đi lại với cô ta.
- Thế người đàn bà có cần người đàn ông để tiêu khiển không?
- Tất nhiên... là có. Đó là điều mẹ muốn nói với con. Cả Margo và bố con đều cô đơn và có vẻ hoang dâm, vì thế...
- Mẹ nói hoang dâm nghĩa là sao?
- À... không có gì... con quên chuyện đó đi.
- Không, - Sara đáp và đặt chiếc đĩa xuống. - Con muốn biết.
- Khó cắt nghĩa lắm con ạ. - B.B nói. - Cô Margo và bố con là loại người không ổn định và

không đáng tin... họ đa tình như loài ong bướm... tiện bông hoa nào là đậu vào đó...

- Không phải đậu, mà là hút nhụy.
- Đúng thế, vậy là con đã hiểu mẹ.
- Có phải mẹ bảo là hai người không thích nhau?
- Ờ, mẹ chắc hai người thích nhau, nhưng đó chỉ là trò giải trí. Không thể là một mối quan hệ nghiêm túc và nó không thể bền được.
- Có giống như mẹ và bác Lewis không?
- Không, Lewis và mẹ quan hệ nghiêm túc.
- Thế mẹ sẽ cưới chứ?
- Còn quá sớm để nói chuyện cưới xin. Mẹ chỉ mới biết bác ấy từ hồi hè và bác ấy chỉ tới đây có hai lần.
- Nhưng hai người yêu nhau đúng không?
- Ờ, phải. Nhưng trước tiên là bạn tốt của nhau.
- Bố bảo bố và cô Margo cũng đúng như thế.
- Thật sao...
- Bố bảo mẹ xinh, mẹ có biết không?
- Bố nói thế à?
- Vâng. Bố mà về thì hay biết mấy, phải không mẹ?
- Về nhà? Con nói là bố sẽ trở lại với chúng ta?
- Mẹ có nghĩ rằng như thế rất hay không?
- Có phải bố muốn nói như thế không? Bố nói với con à?
- Không hẳn thế. - Sara nhún vai.

B.B cảm thấy căng thẳng và bối rối. Ăn sáng xong cô định buộc tóc cho Sara, nhưng nó nói:

- Không cần mẹ ạ, hôm nay con để xõa.

B.B đưa con ra cửa.

- Tạm biệt con. Mẹ yêu con.

- Con yêu mẹ. - Sara lẩm bẩm.

- Yêu thế nào?

- Lúc nào cũng yêu và yêu mãi mãi. - Nó nói, nhưng không nhìn mẹ.

- Mẹ cũng yêu con nhường ấy. - B.B ôm chặt lấy nó, không muốn để nó đi.

Sara đứng yên để mẹ âu yếm, nhưng không đáp lại.

Chúa ơi - B.B nghĩ - giả thử như Sara quyết định bỏ cô đi theo Andrew, giả thử họ phải ra tòa và Sara nói với tòa rằng mẹ nó gào thét suốt ngày, rằng mẹ thậm chí còn tát vào mặt nó, rằng nó sợ phải sống với mẹ? Hẳn tòa sẽ cho phép nó về sống với cha. Còn Andrew thì đã sẵn sàng đưa nó đi...

B.B trông theo Sara chạy xuống cầu thang, nhảy lên xe đạp tới trường. Một nỗi buồn trùm lên cô, nỗi buồn quá mức chịu đựng và B.B không thể so được với cái gì, trừ với cái ngày mà Bobby bỏ cô ra đi.

*

* *

Họ đã tìm được cô tại ngôi nhà Millar vào chiều hôm cô đang giới thiệu ngôi nhà cho một gia đình từ Pennsylvania tới, đảm bảo với họ rằng họ có cơ may mua được ngôi nhà đó với giá ba trăm ngàn đô la và tất cả những gì còn lại cần làm chỉ là tại ngôi nhà Russo.

- Bà có muốn tôi hủy bỏ cuộc hẹn, hay bảo một người khác đưa họ đi xem không?

- Không cần, tôi đã bình thường rồi. Từ đó tôi sẽ tới thẳng Jazzercise, nên sẽ về đây khoảng một giờ ba mươi.

- Tôi sẽ chuẩn bị bữa trưa cho bà nhé?

- Một hộp sữa chua dâu tây là đủ.

B.B đã tới câu lạc bộ Jazzercise trễ giờ bởi vì khách hàng - hai phụ nữ từ Detroit tới - đòi xem

kỹ từng xăngtimét của tòa nhà Russo mặc dù họ chẳng phải là những khách hàng nghiêm túc. B.B biết ngay điều đó từ phút đầu gặp họ. Họ chỉ là những người du lịch, tìm một cách giải trí rẻ tiền mà lại được hiểu kỹ lưỡng thị trấn Boulder. Cô đã nói với họ như thế, mà thậm chí còn gọi họ là đồ dẽ.

Hai vị khách hàng tròn tròn mắt trước cơn thịnh nộ của cô và dọa sẽ báo lên ban kinh doanh bất động sản. Nhưng cô đã phá lên cười, thách thức họ và còn nói rằng chính cô là chủ tịch cái ban đó. Cô đã cười sặc sụa tới trào nước mắt và phải chạy vào toa lét. Nhưng khi nhìn trong gương, cô thấy khuôn mặt mình dường như biến dạng, cứ như cô đã gào khóc. Kiểm chế... kiểm chế, cô tự bảo mình trên đường tới Jazzercise. Trước đó cô chưa từng cẩu kính với khách hàng. Chưa từng. Phải, đây chỉ là một ngày tồi tệ. Điều đó đã xảy ra đối với những nhân viên tốt nhất của cô. Cho tới giờ nó mới xảy ra với cô, chứng tỏ cô có đức tính kiên nhẫn hơn hầu hết những người khác, và nhờ đó cô đã trở thành người lãnh đạo cao nhất. Tuy thế, cô không thể làm cho đôi tay bớt run rẩy trên vô lăng.

Cô tới muộn, đứng ở phía sau, không phải chọn được chỗ gần Margo và Clare như thường lệ. Jazzercise giúp cho cô nhẹ nhõm, quên đi những ưu phiền theo một cách khác chứ không phải như chạy hay Yoga. Tiếng nhạc, cơ bắp co giãn. Phải, cô đã cảm thấy dễ chịu. Tới đây thôi cũng là một phương pháp chữa bệnh. Sau đó, cảnh chen nhau vào tắm cũng như thường lệ. Từ một phòng chật chội, Clare vẫy cô, rồi khuất vào một buồng nhỏ. Buồng của B.B bên cạnh buồng Margo đang tắm. Margo vừa ngâm nga. Lại còn cười với mình.

B.B nhìn Margo cởi quần áo. Cặp vú của cô to tròn, với hai núm hồng đầy đặn. Chỉ vài năm nữa thôi, nếu không cẩn thận thì cô ta sẽ giống như con bò cái. B.B thích thú với ý nghĩ của mình. Cô đã thấy Margo trần truồng cả triệu lần, nhưng hôm nay thì khác. Ngày hôm nay B.B nhìn Margo như người tình của Andrew. Andrew hôn lên cặp môi của người đàn bà này, Andrew ve vuốt cặp vú của người đàn bà này, hay nằm dài bên cạnh cô ta.

- Sao thế? - Margo hỏi.

- Cậu định nói gì? - B.B hỏi lại.

- Cậu cứ nhìn mình trùng trùng.

- Mình nghe nói cậu ngủ với Andrew. - B.B nói. Ôi, đáng ra cô đừng nói gì cả, nhưng cô không thể tự chủ được nữa. Có thể mọi chuyện chỉ là do Sara dựng lên, có thể Margo sẽ chối.

Mặt Margo đỏ ửng.

- Làm sao mà cậu...

- Sara nói với mình. - B.B đáp.

- Sara à? Làm sao mà nó...

- Andrew bảo với nó.

- Andrew à?

Thế có nghĩa là thật. B.B nắm chặt chiếc khăn tắm, tiến về phía vòi nước.

Margo chạy theo cô.

- Này, mình...

- Anh ta chỉ dùng cô để tiêu khiển thôi, cô không thấy sao? Đối với anh ta cô chẳng là gì hết ngoài một cái lỗ tiện lợi.

- Mình nghĩ chúng ta không nên nói chuyện đó.

- Sao không? - B.B nói gay gắt. - Ai cũng vậy thôi - Rồi cô bỗng quay lại và nói với tất cả mọi người trong phòng tắm. - Này, có phải tất cả mọi người đều xì xào chuyện đó? Mọi người đều nói chuyện Margo và Andrew làm tình lộn đầu đuôi?

- Mình xin cậu, - Margo van vãn.

- Cô chỉ là một con ngốc. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cô lại biến thành một con ngốc như thế.

Margo quay mặt bước vào chỗ vòi nước. B.B kéo bỏ rèm che và hét toáng giữa căn phòng mịt mù hơi nước:

- Khi hắn tới hắn có khóc lóc với cô không? Hắn có gọi cô là người yêu dấu của hắn không?

Margo giật tấm rèm che từ trên tay của B.B. Căn phòng tắm trở nên yên ắng, chỉ còn tiếng nước chảy.

- Mọi người nhìn cái gì? - B.B hét lên với đám đông đang nhìn cô. - Các người chưa bao giờ được nhìn người ta cởi truồng sao?

Họ quay đi và bắt đầu mặc quần áo.

- B.B, - Clare nói khẽ. - Thôi đi nào... mặc quần áo rồi đi uống cà phê.

Clare lái xe tới Mall. Họ tới quán New York Deli, chọn một bàn cuối phòng. B.B ngồi hướng mặt vào tường.

- Mình vừa làm chuyện nhảm nhí lắm phải không?

- Rõ rồi, cậu bậy bạ quá.

- Mình không định thế... cậu cũng biết... tự nhiên nói thế.

- Mình biết, - Clare ôm lấy vai B.B. - Thôi, không sao đâu.

- Mình không thể tin những điều mình vừa nói.

- Cậu ạ, - Clare nói. - Đôi khi chúng ta gặp phải những chuyện đó. Cậu mà biết mình khi Robin bỏ mình theo con bé “Bánh rán” ấy.

- Anh ta ăn nằm với Margo. Cậu có biết không?

Clare gật đầu.

- Mình đoán ai cũng biết chuyện đó.

- Không phải đâu. Họ chỉ biết khi cậu nói ra ở phòng tắm. Nhưng dù sao thì chuyện biết hay không biết có ý nghĩa gì đâu?

- Cái ý nghĩ hai người cùng nhau... nhơ nhớp quá.

- Cậu vẫn còn yêu anh ta phải không?

- Không, nhưng mình không muốn ai yêu anh ta, nhất là Margo, nhất lại là ngay trước mũi mình. - Cô ngập ngừng: - Mình ích kỷ quá, phải không?

- Margo không định làm cậu khổ tâm đâu.

- Vậy thì cô ta đừng có ngủ với chồng của mình nữa.

- Anh ta chỉ là chồng cũ của cậu thôi.

- Thế nghĩa là thực sự không phải anh ta lừa mình... cậu muốn nói thế chứ gì?

- Đúng thế.

- Phải. Rồi anh ta cũng sẽ phải đi. - B.B huơ huơ bao đựng chè trên chiếc ly của cô. - Hạn thuê nhà của anh ta sẽ hết vào cuối tháng Mười một. Từ giờ tới đó mình sẽ phải chờ đợi.

B.B viết một lá thư cho giám đốc câu lạc bộ Jazzercise xin lỗi về việc xử sự chẳng ra sao ở phòng tắm và giải thích rằng cô sẽ chuyển buổi tập sáng thứ hai và thứ tư vì những lý do cá nhân.

Cô thích thú với ý nghĩ hẹn hò với Thorny Abrams. Clare khuyên cô nên làm vậy, nhưng B.B cảm thấy cô có thể tự chủ, rằng điều tồi tệ nhất đã qua. Chính cái tin Sara báo về chuyện giữa Margo và Andrew đã làm cô loạn trí. Vì thế thay vì nhờ tới Thorny Abrams, B.B đã hẹn với Cassidy, một bác sĩ mát xa, gặp nhau vào chiều hôm sau. Lúc mát xa, cô nói với Cassidy rằng mình đang trong thời kỳ nặng nề và Cassidy đã khuyên cô nên tìm tới Sensei Nokomoto, một bác sĩ châm cứu. Ông nói châm cứu có thể tạo nên những tác động kỳ diệu đối với hệ thần kinh cũng như với cơ thể bằng cách điều chỉnh nhịp tim. B.B thấy cũng nên thử xem.

Hầu như đêm nào B.B cũng nói chuyện với Lewis. Lewis nói rằng được nói chuyện với cô là niềm phấn khích nhất trong ngày của ông. Ông đã tìm thấy một chiếc nhẫn vàng cực đẹp có đính ba viên kim cương: ông hỏi liệu ông đã làm đủ để cô tính chuyện đính hôn chưa, rằng cô đã quyết định hưởng lễ Giáng sinh với ông tại Hawaii chưa?

- Ôi, một lúc mà anh hỏi em ngần ấy câu sao? - B.B cười vang, chẳng trả lời một câu nào.

- Em là nàng tiên của anh. - Ông nói.

- Vậy đến khi anh thấy em là người trần anh còn yêu em nữa không?

- Anh còn yêu em hơn nữa.

- Anh hứa chứ?

- Anh hứa.

Mỗi ngày, giây phút đó lại đem tới cho cô một thoáng yêu đời. Nhưng gác máy lên cô lại cảm thấy bị rơi vào khoảng trống vắng còn thâm hơn. Thật khó khăn biết bao khi cứ tiếp tục vờ vĩnh với Lewis và cái thế giới quanh cô. Đôi lúc cô muốn nói với Lewis hãy quên tình yêu của ông, quên cô đi, rằng đó chỉ là một trò đùa. Nhưng cô không thể để nó tuột đi một cách dễ dàng như vậy. Có ông để xoa dịu nỗi trống vắng cũng không tồi. Tuy nhiên cô biết cứ lợi dụng ông như thế cũng không công bằng, nhưng chẳng phải ông ta cũng đang lợi dụng cô lấp đi nỗi trống vắng của mình đó sao? Xét cho cùng, chẳng phải tất cả chúng ta đang lợi dụng lẫn nhau, rằng đó là cách mỗi người vận đến để quên đi từng ngày đó sao?

Vài tuần sau đó, khi Andrew gọi điện nói muốn gặp cô. B.B chẳng hề ngạc nhiên chút nào. Cô cũng chẳng nói với ai rằng Andrew đang lợi dụng Margo để khiến cô phải ghen tức, khiến cô phải cầu xin anh quay về. Cô không thể nghĩ khác, khi mà cả Sara lẫn mẹ cô đều nhắc tới khả

năng hai người tái hợp. B.B hy vọng Margo không kể với anh chuyện cô nổi đóa, và Sara cũng không kể với bố chuyện cô đánh nó vì sau đó mọi việc đã trở nên tốt đẹp hơn nhiều. Cô đã châm cứu ba lần và quả thực mạch của cô đã ổn định. Cô lại còn ăn kiêng. Giờ thì hiếm khi cô mất bình tĩnh, và nếu có thì cô cũng thận trọng không để lộ ra mặt. Mỗi khi bực tức, cô lại ngâm mình dưới làn nước lạnh hay chạy một quãng đường dài.

Cô thỏa thuận gặp Andrew vào bốn giờ chiều thứ năm, là lúc Sara đang học đàn piano tại nhà cô Vronsky. Đã hơn tháng nay cô chưa gặp Andrew, kể từ buổi tối anh đưa Sara về nhà khi cô và Lucy đang dạo chơi ngoài vườn.

Cô rời văn phòng sớm hơn thường lệ, tắm gội kỹ càng và diện một bộ váy trắng. Anh luôn thích cô mặc đồ trắng. B.B tự hỏi không biết anh có thích Margo mặc đồ trắng như vậy không. Lạy chúa, không hiểu anh làm tình với Margo ra làm sao. B.B biết trong đời anh còn có nhiều cô gái khác. Chẳng gì cũng sáu năm rồi. Nhưng tất cả bọn họ đều là những hình hài cô chưa biết tới, và họ cũng chỉ là cái lỗ nẻ để anh thỏa mãn dục tình mà thôi.

B.B đang lúi húi trong bếp sắp một ít bánh quy vào đĩa thì chuông reo. Cô đã chuẩn bị một ít pho mát, một chút Vermont Cheddar mà cô mua được trên đường về và một chai Blanc de Blanc.

- Chào Andrew, mời anh vào. - Cô mở cửa và nói dịu dàng, cảm thấy mình rất bình tĩnh.

Andrew theo cô vào phòng khách, ngắm nghía và xuýt xoa:

- Đẹp quá.

- Anh có thích đi một vòng xem nhà không?

- Anh muốn xem phòng của Sara.

- Tất nhiên rồi.

Cô dẫn anh lên gác và tới phòng ngủ của Sara. Bàn ghế bằng mây trắng, giường ngủ treo màn cuốn, gối trắng toát và những tấm rèm màu xanh da trời.

- Đẹp quá, ngăn nắp quá.

- Em muốn Sara giữ cho phòng nó ngăn nắp, và nó làm đúng thế.

Cô dẫn anh tới phòng khách và phòng tắm, nhưng tránh phòng của cô, rồi dẫn anh xuống gác xem bếp và những nơi khác. Tới chỗ nào, Andrew cũng gật gù “Đẹp quá.” Những lọ hoa phong lữ trên cửa sổ bếp nở hoa đỏ thắm trong ánh hoàng hôn. Dụng cụ làm bếp sáng loáng được treo ngăn nắp trên giá theo thứ tự vần A-B-C.

Anh theo cô trở lại phòng khách và ngồi xuống ghế sofa. B.B ngồi đối diện với anh và hỏi:

- Anh uống rượu nhé.

- Ừ.

Cô rót một ly cho anh và một ly cho cô, rồi cắt một lát Cheddar đặt cạnh hộp bánh bích quy và đẩy qua bàn cho anh.

- Cảm ơn em.

- Mẹ em đan cho anh cái áo này phải không nhỉ? - Cô ngắm nhìn chiếc áo len xanh sẫm, trang trí bằng những vệt xoắn thừng.

- Anh nghĩ là mẹ anh đan. Mẹ em đan cho anh một áo xanh da trời, trông cũng giống cái này.

- Em nhớ là cái áo này. Mặc trông đẹp... nó làm đôi mắt anh càng xanh hơn... lúc nào cũng thế.

Anh cắn một miếng bánh quy và pho mát rồi uống một hơi rượu vang. Có vẻ anh không được tự nhiên. Cô giấu cặp chân trần và ngồi e lệ đầy quyến rũ. Cô muốn anh thêm muốn cô, muốn anh so sánh cô với Margo để thấy sự khác biệt một trời một vực. Nếu anh chủ động đi bước trước cô thì cô sẽ đi bước hai. Cô sẽ chứng minh cho anh ấy thấy rằng Margo cũng không đến nỗi nào chỉ kém cô thôi.

- À... - Anh đàng hăng. - Lý do anh muốn gặp em...

Cô vuốt mớ tóc xõa trên mặt, cầm ly rượu, nhấp môi, chờ đợi.

-... là hạn thuê nhà của anh cuối tháng này sẽ hết.

- Vâng. Anh thuê ba tháng đúng không nhỉ?

- Ừ, anh hi vọng có thể thuê tiếp ba tháng nữa.

- Ở đây thì anh không thể kéo dài hạn thuê được đâu. Mùa đông nào Hatheway cũng dành cho những khách đăng ký thuê thường xuyên. - Cô ngừng lại, nhấp thêm chút rượu rồi nói tiếp. - Vậy cuối tháng này anh sẽ trở về Miama chứ?

- Không, anh sẽ ở lại đây, ít nhất cho tới cuối năm học tới... có thể là lâu hơn. Đó là điều anh muốn nói chuyện với em.

B.B nghĩ bụng hẳn anh sẽ nhờ cô tìm giúp cho một nơi khác, hoặc anh sẽ hỏi liệu có thể ở với

cô không. Tất nhiên cô sẽ không cho anh ngay cả một câu trả lời rõ ràng. Đi đâu mà vội.

- Anh sẽ chuyển tới nhà Margo. - Anh nói.

- Cái gì? - Cô sững sốt.

- Cuối tháng này anh sẽ chuyển tới ở với Margo. Anh muốn nói với em chuyện này vì đó sẽ là nơi Sara ở khi nó đến với anh và mong chúng ta có thể thu xếp cho nó ở với anh ít nhất một tuần mỗi tháng.

- Không! Không đời nào! - Cô đứng phắt dậy. - Sao anh lại độc ác với tôi như thế!

- Điều này có liên quan gì tới em đâu. - Anh đáp.

Cô cảm thấy giằng giật hai bên thái dương.

- Anh làm khổ tôi như thế chưa đủ sao?

- Anh đâu có định làm khổ em.

- Không đời nào tôi cho Sara ở đó. Lũ trẻ nhà đó là bọn quỷ. Tôi không hiểu vì sao anh lại làm như thế. - Giọng nói của cô như vang lên từ một góc xa xăm nào đó.

- Vì anh muốn sống với Margo.

B.B với chiếc ly thủy tinh và ném vào anh. Chiếc ly bay trượt qua Andrew, đập vào đàn piano vỡ tan. Cô lại với lấy chiếc ly của anh nhưng lại va phải chai rượu. Rượu đổ xuống tấm thảm Navajo trên sàn. Hãy nhìn xem... nhìn xem anh đã gây cho cô những gì.

- Khăn lau ở chỗ nào? - Anh hỏi.

- Khỏi cần. Anh có biết tôi thừa hiểu anh muốn gì không? Anh muốn hủy hoại đời tôi. Anh đã giết Bobby và giờ thì anh muốn cướp Sara đi để tôi trắng tay, để tôi không thiết sống nữa. Cả ngàn ấy nữa anh cũng vẫn chưa thỏa, đúng không?

Andrew mấp máy miệng như đang nói gì đó, nhưng cô không thể nghe thấy anh nói gì.

- Cái gì? Anh nói cái gì?

Anh cũng hét lên:

- Em chỉ làm mọi chuyện rối tung lên.

- Ai cử anh tới đây?... Mẹ tôi à? Các người đã chuẩn bị chuyện này từ trước phải không? Bà ta không muốn thấy tôi trên đời vì tôi biết hết sự thực, phải không?

- Francine, em đang tưởng tượng mọi chuyện.

- Đừng có gọi tên tôi như thế.

Anh bước tới và cố gắng đặt tay lên vai cô, nhưng cô vùng ra.

- Em nên bình tĩnh lại trước khi Sara về.

- Không phải dạy tôi phải làm gì. Cả anh và mẹ tôi tưởng có thể hủy hoại đời tôi, nhưng các người nhầm. Các người không thể làm được. Hãy cút đi, cút khỏi nhà tôi và cút khỏi cuộc đời tôi.

Cô cầm một hòn đá chạm như định ném anh, nhưng trước khi kịp làm thì anh đã đi khuất. Anh đã quay lại nói gì đó khi đóng sầm cánh cửa, nhưng cô đã không kịp nghe. B.B như lại rơi vào đám mù dày đặc, cô không còn đủ tỉnh táo để thoát ra.

Cô chạy vào buồng tắm vặn vòi, vùi đầu vào dòng nước lạnh giá để xua đi đám mây mù cho tới khi cô không còn cảm giác được cái lạnh nữa. Trở lại phòng khách, B.B lấy xô đã lau rượu thấm trên thảm, dọn sạch những mảnh thủy tinh vỡ, xếp lại ngay ngắn những chiếc gối trên ghế sofa, sau đó mang pho mát và bánh quy vào bếp, trút tất cả vào sọt rác. Xong xuôi, cô rửa tay sạch sẽ. Thấy chưa. Cô đã tẩy sạch dấu vết của anh ta. Cứ như anh ta chưa bao giờ có mặt, cứ như không có cái buổi chiều hôm nay vậy.

CHƯƠNG 21

Suốt từ lễ Tạ ơn tới Giáng sinh, đêm nào Margo cũng cặm cụi tới khuya đính những mảnh vải màu thành một bức tranh theo trường phái ấn tượng làm món quà kỷ niệm năm mươi năm ngày cưới của bố mẹ. Mảnh màu ở giữa là bố và mẹ, ba vòng màu xung quanh là cô và hai chị em gái. Ngoài cùng là năm mảnh màu tượng trưng cho năm cháu ngoại của ông bà. Ý nghĩ về món quà này đã đến với cô từ hai năm trước, khi Margo nghĩ rằng mẹ sẽ không còn sống để kịp kỷ niệm ngày cưới lần thứ năm mươi một. Như một đứa trẻ, cô tin rằng món quà bằng chính sức lao động của mình sẽ giúp cho mẹ sống lâu hơn. Cô quyết tâm hoàn thành tác phẩm trước khi họ rời đi bờ biển miền tây, kịp ngày tổ chức kỷ niệm đám cưới vàng của cha mẹ tại gia đình cô ở Beverly Hills.

Stuart và Michelle đã đi ngủ từ lâu, nhưng Margo vẫn ngồi khâu cạnh Andrew đang đọc sách trước ngọn lửa bập bùng trong lò sưởi. Tiếng nhạc vang lên khe khẽ, dịu dàng. Chưa bao giờ trong đời Margo được sống trong bình lặng như những ngày này. Thỉnh thoảng cô lại ngẩng lên nhìn Andrew để chắc chắn rằng anh vẫn còn đó. Anh thường mỉm cười với cô, hoặc đưa tay vuốt tóc cô, hoặc nắm chặt lấy tay cô. Muộn hơn nữa, khi đã mỏi mắt, Margo thường ngả người trong vòng tay của anh. Đôi khi hai người ân ái ngay trên thảm trải nền và tới lúc đê mê, cô thường cắn vào vai anh để khỏi bật ra tiếng khóc. Rồi họ thường bò lên cầu thang, trèo lên giường và thiếp đi, tay anh vẫn không hề rời cô.

Suốt năm năm qua, cảm giác cô đơn không buông tha cô lấy một đêm. Nó bám cô ngay cả những ngày tháng bên Freddy. Freddy nằm đó, trên phần giường của mình. Không khi nào cô được nằm trong vòng tay của anh, để được cảm thấy ấm áp, an toàn và được yêu. Không có những cái hôn nồng nàn trong đêm mỗi khi cô trở mình. Những đêm này, giấc ngủ của cô mới tuyệt làm sao.

Cho tới ngày Andrew dọn đến ở, Margo mới nói cho gia đình biết về anh, bởi vì cô sợ các con sẽ nói gì đó với họ. Cô biết một khi nói ra thì cô sẽ chết một với những câu hỏi.

- Cái gì? - Chị Bethany hỏi. - Hai người biết nhau được bao lâu?

- Từ tháng Tám.

- Tháng tám... ra thế.

Margo hiểu Bethany sẽ không chấp nhận được chuyện hai người quen nhau chưa được ba tháng mà lại về ở với nhau.

- Thế anh ta làm gì? - Cô lại hỏi.

- Anh ấy là nhà văn.

- Lại kiểu văn hào dỏm xứ Boulder chứ gì?

Bethany không thích đàn ông Boulder. Mỗi lần tới thăm Margo cô lại đi dạo trung tâm thương mại Mall và chỉ vào những tay hippy già đành. “Hắn bọn họ tới đây để dưỡng lão.”

- Anh ấy mới từ Florida tới đây thôi.

- Ôi, Florida à? Em có biết anh trai của Harvey không? Máy năm trước họ đã chuyển tới Florida. Em có nhớ Ike và Lana không?

- Em có biết, nhưng lâu quá rồi.

- Phải. Em sẽ gặp lại hôm liên hoan. - Bethany ngừng lời.

Margo hình dung chị cô đang ngồi trên giường, kẹp ống nghe vào tai và đang cạy lớp màu cũ trên móng tay.

- Em mời anh ta đến phải không? - Chị lại hỏi.

- Anh ấy không có chỗ nào ở.

- Không thuê được hay sao?

- Không cần phải như thế.

- Anh ta có phải loại người sống hiện đại không?

- Không hẳn.

- Thôi được... nếu anh ta không cảm thấy ngượng thì cũng được.

- Vâng...

- Chị hy vọng em sẽ thuyết phục được Stuart tắm rửa để tỏ lòng kính trọng với ông bà. Lần cuối chị gặp nó cách một cây số đã thấy mùi chuột chết.

- Mọi sự thay đổi rồi, - Margo nói. - Bây giờ chị không thể lôi nó ra khỏi nhà tắm đâu. Nó có bạn gái rồi.

- Thật à?

- Thật đấy.

- Em ngạc nhiên lắm phải không, - Bethany cười vang. - Em có vẻ hạnh phúc nhỉ.

- Vâng.

- Chị rất vui. Nghĩ lại ngày xưa chị bảo em đừng lấy Freddy... em nhớ không?

- Em nhớ.

- Nhưng không hẳn chị nói về Freddy. Chính là chuyện lấy chồng và có con quá vội vàng. Những ngày đó chị cũng gặp bao chuyện rắc rối. Nhưng bây giờ, bao năm đã trôi qua, mọi chuyện giữa chị với Harvey đã ổn thỏa tuy không phải là nông nản nhưng cũng tạm được. Em với Andrew chắc là nông nản lắm nhỉ... chuyện chần gối hợp nhau chứ?

- Tốt, chị ạ.

- Chị nghĩ đi bước nữa thì chắc chuyện đó sẽ thú vị lắm. - Bethany nói vẻ thêm thường.

Gần một tiếng sau, trước khi Margo kịp gọi điện cho bố mẹ thì mẹ cô đã gọi tới.

- Margo con... Bethany đã báo cho mẹ tin vui... rằng con đã tìm được *Phần đời quan trọng* rồi phải không?

- Mẹ gọi là *Phần đời quan trọng*?

- Ừ, có phải con gọi như thế không nhỉ. À con Joell gọi như thế. Nó cũng đã có một đứa khác. Mẹ nghe nó gọi như thế yên tâm hơn là nghe nó có bạn trai. Nghiêm túc hơn nhiều, phải không con?

- Vâng, đúng thế mẹ ạ.

- Thế còn con, cho mẹ biết... nó có tử tế không?

- Anh ấy rất dễ thương. Con tin mẹ sẽ mến anh ấy!

- Nghĩa là chuyện nghiêm chỉnh?

- Vâng chúng con đang thử sáu tháng.

- Thử sáu tháng? - Mẹ cô ngạc nhiên. - Sáu tháng... nghĩa là sao? Mẹ chưa nghe như thế bao

giờ.

- Không cứ chỉ sáu tháng mẹ ạ. - Margo tìm cách giải thích. - Có thể là lâu hơn. Chúng con hy vọng sẽ bền. Chúng con sẽ sống với nhau chừng nào thấy còn được.

- Còn được? Còn được nghĩa là sao?

- Mẹ ạ, nếu chúng con còn hợp nhau và còn quan tâm đến nhau...

- Thế còn tình yêu? Người ta không còn biết yêu nữa sao?

- Tất nhiên là có mẹ ạ, chúng con đang yêu.

- Thế thì được. Sau sáu tháng các con phải cưới.

- Chúng con chưa bàn đến chuyện đó mẹ ạ.

- Thế thì phải bàn đi.

Lúc nằm bên Andrew, Margo thở thê:

- Mẹ em gọi anh là “Phần đời quan trọng” của em.

Andrew cười vang.

- Nào, quay lại đây, anh sẽ cho em thấy cái quan trọng của em là thế nào.

Margo xoay người lại.

- Có thấy không...

- Ồi giờ ời... cái đó thì quan trọng nhất rồi.

*

* *

Tới Boulder được ba tháng, bố cô gọi điện tới. Nghe giọng bố, Margo cảm giác ngay được chuyện chẳng lành.

- Bố ời, có chuyện gì vậy bố...?

- Chuyện mẹ con... mẹ con vào viện... để xét nghiệm thôi mà... mẹ không muốn báo cho con

biết.

- Xét nghiệm gì vậy bố?

- À, có lẽ là bệnh... mẹ con thấy có những cục ở... dưới tay... có thể là không có gì, nhưng để chắc chắn, bác sĩ bảo phải xét nghiệm.

- Con sẽ về ngay.

Sáng sớm hôm sau, cô vội vã thu xếp với cô giáo của Michelle, một thiếu phụ trẻ mà cô đã gặp và mến. Cô ấy có thể ở với học trò của mình mỗi khi phụ huynh vắng nhà.

Cô đáp tắc xi một mạch từ La Guardia tới bệnh viện New York. Đi ngoài hành lang tìm phòng bốn trăm mười hai, cô đã nghe thấy tiếng của chị và em mình. Bố cũng ở đó, tất cả mọi người đang đứng quanh giường bệnh của mẹ. Mẹ đang ngồi trên giường, mặc một chiếc áo bệnh nhân màu hồng. Tóc mẹ thường để rủ xuống trán, hôm nay được buộc lại ở phía sau, khiến cho đôi mắt dường như to ra, còn mặt thì nhỏ lại và nhợt nhạt. Nhưng mẹ vẫn cười đùa, cố gắng quên đi cái lo âu, dù có thể xảy ra điều tồi tệ nhất. Mẹ luôn bảo với cô rằng hài hước là cách duy nhất giúp người ta sống khỏe.

- Margo con... - mẹ cầm tay cô và nói. - Sao con phải tới đây làm gì. Xét nghiệm vớ vẩn thôi mà. Ngày ông Abe... sao ông lại báo cho con biết?

- Bố báo cho con là phải. - Margo nói và hôn lên má mẹ. Có mùi nước hoa Shalima, một loại nước hoa mẹ ưa thích. - Con muốn được ở bên mẹ.

Cô y tá vào đo nhịp tim cho bà. Cô gái da đen cao lớn, có mái tóc xám nhạt và đeo một cặp kính quá cỡ.

- Con gái tôi đấy. - Mẹ cô giới thiệu.

- Dạ, từ Colorado tới phải không ạ?

- Đúng, - Và mẹ cô bắt đầu hát, bắt chước giọng hát của John Denver - Núi cao cao... ấy ây ây... núi cao cao... u u ù...

- Bà thật yêu đời, thưa bà Kaye.

- Bây giờ cô mới biết đấy thôi. - Bố Margo nói.

Lúc sau, khi bố, Bethany và Joell đã ra khỏi phòng, mẹ nằm dựa vào gối và hỏi Margo:

- Nào, cho mẹ biết con thế nào, các cháu thế nào?

- Tốt cả mẹ ạ.
- Con thích sống ở đó sao?
- Con nghĩ là con sẽ thích. Khẳng định bây giờ còn quá sớm, mẹ ạ.
- Mẹ không thể hiểu được vì sao con lại đi quá xa như thế.

- Có phải quá xa đâu, mẹ cũng biết đấy. Mẹ có xem trên bản đồ con gửi không? Colorado và Arizona của dì Luba ở sát nhau, Colorado còn gần hơn nhiều so với California.

- Con không thể chuyển tới New Jersey được sao?

Margo cười.

- Không mẹ ạ, con phải đi xa hẳn chốn cũ, phải bắt đầu cuộc sống mới... mẹ biết đấy. Đừng lo cho con... hãy kể về mẹ đi.

- Kể gì được? - Mẹ hỏi. - Nếu là ác tính thì họ sẽ mổ. Mẹ đã nói với họ “cứ làm tới, cắt bỏ đi. Còn cả hai bên hay còn một bên thì ông Abe vẫn cứ yêu tôi như thế thôi”. Và nếu họ phải cắt bỏ cả hai bên thì cũng chẳng sao.

Và họ cắt cả hai bên thật. Một ca phẫu thuật kép. Đến thế rồi nhưng các bác sĩ vẫn không dám nói đã cắt đủ. Dù sao cũng còn giai đoạn chiếu xạ điều trị...

Người cần an ủi lại chính là bố. Bố cô bảo:

- Không có mẹ, bố không thiết sống nữa.
- Mẹ sẽ bình phục. - Margo cố gắng làm ông yên tâm.
- Thế nhỡ mẹ không sống được thì sao, nhỡ họ không chữa được bệnh cho mẹ con?
- Mình không thể khẳng định trước được điều gì, cần phải chờ đợi và hy vọng thôi bố ạ.
- Mẹ là cuộc sống của bố. - Ông thì thầm, mắt ươn ướt. - Bố yêu các con, yêu các cháu, nhưng mẹ là cuộc sống của bố.

Ôi, được yêu dường ấy. Được yêu trọn vẹn. Liệu có khi nào mình được yêu như thế, được hiến dâng như thế? Mơ hồ lắm. Có thể người ta không còn yêu như thế nữa. Cũng có thể người ta sợ.

- Con nhìn này, - Hai ngày sau khi phẫu thuật, mẹ nói - phẳng lỳ như chiếc bánh đa... giống như hời bé vậy...

Và vài ngày sau đó:

- Sáng nay có một thiếu phụ trẻ tới thăm mẹ. Cô ấy làm mẹ nhớ tới con. Cô ấy cũng bị cắt cả hai bên, con không biết đấy thôi. Cô ấy nói với mẹ nhiều chuyện lắm. Con nghĩ thế nào... nếu ở tuổi mẹ mà làm vú giả hoặc phẫu thuật tái tạo?

- Sao lại không hả mẹ?

- Con cần biết... thậm chí khi người ta bảo con bị bệnh ung thư con cũng đừng buông trôi... Cần tiếp tục theo đuổi những dự định của mình. Mẹ tự nói với mình là mẹ sẽ phải chiến thắng. Có thể là mẹ là người lạc quan.

- Mẹ sẽ chiến thắng. Vào lúc như thế này, lạc quan không đáng kể lắm sao.

- Trong tất cả các con, con là đứa yêu mẹ nhất. Mẹ chẳng biết như thế là tốt hay không tốt.

- Con nghĩ là tốt, mẹ ạ.

Mẹ cô cười. Trong thâm tâm bà cũng nghĩ thế.

*

* *

Margo gọi điện cho Freddy:

- Em đang ở new York. Mẹ em phải nằm viện.

- Hy vọng không có gì nghiêm trọng.

- Phẫu thuật cắt cả hai bên vú.

- Thật đáng tiếc. Tôi sẽ gửi hoa tới...

- Anh không cần phải gửi gì đâu... Em chỉ nghĩ là anh cần biết tin.

- Tôi nói là tôi sẽ gửi hoa tới. - Dừng một lúc lâu, rồi Freddy nói tiếp. - Thế cô ở nơi đó thế nào, cái nơi khỉ ho cò gáy ấy?

- Mọi việc đều tốt đẹp cả anh ạ.

- Margo, tôi sẽ kiện ra tòa. Tôi sẽ kiện lên án cô tha bọn trẻ đi quá xa. Cô đang phá hoại quan hệ giữa tôi với chúng. Một ngày nào đó chúng nó sẽ lên án cô.

- Em nghĩ anh đã đồng ý nếu điều đó cần thiết cho công việc của em...

- Tôi đã sai lầm. Lẽ ra tôi không nên để cô tha chúng đi.

- Ở New York em không có điều kiện chuyên tâm vào thiết kế kiến trúc kiểu nhà mặt trời, anh Freddy...

- Đừng bắt tôi phải nghe thêm những thứ nhảm nhí ấy nữa, Margo.

- Vậy thì anh đừng hỏi có hơn không? Với em giờ là lúc rất nặng nề.

- Với cô lúc nào mà chẳng nặng nề? Cô thích gây ra nặng nề mà.

- Thôi được, nếu anh cho là thế. Aliza thế nào?

- Cô ấy khỏe.

- Tốt.

- Ai trông bọn trẻ? - Freddy lại hỏi.

- Cô giáo tiếng Anh của Michelle.

- Cô ta có phải là người tử tế không?

- Em có thể để các con lại với một người không tử tế sao?

- Có thể lắm chứ.

- Chào anh.

- Chào cô. Tôi rất lấy làm tiếc về tình trạng của mẹ cô.

Margo gác máy, những kỷ niệm buồn, những vết thương cũ lại tấy lên. Cô không phải người vợ mà Freddy muốn có. Anh ta vẫn còn trách cứ việc cô có những nhu cầu riêng và vẫn có thể khiến cô cảm thấy mình có lỗi. Freddy muốn có một cô vợ kiểu Step... Đã một lần Margo nói với anh ta như thế khi hai người cãi nhau to chỉ vì thực đơn cho bữa tối. Cô đã liệng một cuốn tiểu thuyết trúng vai anh ta và hét lên:

- Một cô công chúa bằng nhựa không biết suy nghĩ! Đó chính là thứ anh muốn phải không? Cô công chúa bằng nhựa có thể cho anh những bữa ăn vừa ý và nằm ngửa bất cứ lúc nào anh thích!

- Đúng, - Freddy vừa nói vừa xoa vai. - Đó chính là cái tôi cần.

*

* *

Về tới nhà, Stuart và Michelle tranh nhau hỏi về tình hình bà. Margo cố gắng nói thật, nhưng cũng không muốn làm cho chúng lo âu. Cô nói rằng các bác sĩ sẽ làm hết khả năng và rằng tinh thần của bà rất tốt.

- Bà đã nhảy chưa? - Michelle hỏi.

- Chưa, đã nhảy làm sao được. Nhưng mẹ chắc là bà sẽ lại nhảy thôi.

Mẹ Margo tập nhảy vào tuổi sáu mươi. Mỗi tuần bà tập ba buổi và bà nhảy lại hay mới chết. Hồi trước khi Bethany chuyển tới bờ biển miền tây và Margo dọn tới Boulder, bà thường nhảy cho các cháu vui. Margo không dám nói với Michelle rằng có thể bà sẽ không bao giờ còn xỏ đôi giày nhảy nữa.

*

* *

Margo không dám chắc là cô sẽ đưa Andrew tới buổi liên hoan. Cô sợ như thế sẽ là quá vội vàng, nhưng làm sao từ chối được khi Bethany nói sẽ dành cho hai người căn nhà nhiều buồng tại bán đảo Marina del Rey? Một tuần chỉ có cô với Andrew. Một tuần ân ái mà không có một ai ở xung quanh.

Sáng kiến hai người đi ô tô tới Los Angeles chính là của Margo. Họ sẽ đưa Stuart và Michelle ra sân bay rồi lên đường. Lúc đó nghe có vẻ rất nên thơ. Không con trẻ, không phải lo nghĩ chuyện gì, không có điện thoại của B.B buộc tội Andrew tàn phá đời cô ta và tiêm nhiễm vào đầu Sara những giá trị tanh tưởi của anh. Margo bảo Andrew dập máy mỗi khi B.B trở nên kích động, nhưng anh không chịu. Anh cho rằng để cô ấy trút được sự giận dữ thì sẽ tốt hơn. Đôi lần khi Margo cầm máy, B.B liền trút cơn giận của mình lên cô: - Anh ta chẳng có ý nghĩa gì đâu, cô không thấy sao? Tất cả những gì anh ta quan tâm chỉ là chơi cô và cần một chỗ trú nắng mưa. Anh ta chẳng thèm để ý tới cô hay một ai khác.

*

* *

Cái buổi tối giữa tháng Mười một, hôm Andrew tới nhà B.B để nói chuyện anh định dọn sang ở với Margo, Margo hỏi anh:

- Thế nào anh? Thái độ cô ấy thế nào?

Andrew đáp:

- Anh không biết. Lúc đầu cô ấy có vẻ gọi tình, gần như nhả nhót, thế rồi bỗng nhiên như người điên.
 - Cô ấy rồi sẽ quen thôi, anh đừng buồn.
 - Em quả là người lạc quan. Lúc nào em cũng nghĩ mọi chuyện sẽ tốt đẹp.
 - Sẽ là như thế.
 - Điều đó không thực tế, Margo. Không phải lúc nào mọi chuyện cũng tốt đẹp. Có những cái sẽ rối tung lên và không thể gỡ nổi.
 - Em hiểu. Em cũng cảm thấy có phần thất vọng.
 - Anh không nói về chuyện thất vọng hay không. - Anh nằm xuống giường, vắt tay lên trán. - Anh không biết có ổn không.
 - Ổn cái gì?
 - Anh sống ở đây. Có lẽ anh đang làm cho Sara thấy nặng nề hơn chứ không phải là dễ chịu hơn. Có lẽ anh phải đi, phải trở lại Miami thôi.
 - Chúng ta đã thỏa thuận với nhau rồi. - Margo cảm thấy ngạt thở.
 - Em sẽ đi với anh.
 - Em không đi với anh được... không phải lúc này... anh biết đấy. Em còn có những trách nhiệm phải làm.
 - Mẹ kiếp! Trách với chả nhiệm.
 - Em không thể đi mà anh cũng không thể đi được. Sara sẽ nghĩ gì nếu như anh bỏ nó lúc này?
- “Anh đừng làm thế. Đừng bỏ đi vào lúc này, khi mà nó mới chỉ bắt đầu. Anh mà đi em sẽ không biết có dám thử lại một lần nữa không”* - Margo nghĩ, nhưng cô không thể nói được thành lời những ý nghĩ của mình.
- Đáng lẽ ngay từ đầu anh không nên tới đây.
 - Có thể là đúng, nhưng anh đã đến... và em muốn nghĩ là...

Giọng cô lạc đi. “*Em muốn nghĩ là anh yêu em*”, cô nghĩ thế và quay đi. Anh tới bên cô và vòng tay ôm lấy cô:

- Anh xin lỗi. Anh rất hạnh phúc vì đã tìm được em, em biết không?

- Rồi sẽ ổn cả thôi anh ạ. - Cô thì thầm trên vai anh. - Có nhiều điều mình phải làm quen, thế thôi.

*

* *

Tự nhiên Margo thấy mình luôn tìm cách tránh mặt B.B. Cô không còn tới nhà hàng “The James” để ăn trưa nữa, mà thường ăn cùng Andrew ở thư viện hay ăn một mình tại văn phòng. Cô không còn lang thang ở hiệu sách Boulder vào buổi trưa hay rủ bạn bè tới nhấm nháp ở quán Boulder mỗi chiều nữa. Dầu sao, cô cũng không còn thời gian rảnh rỗi cho bạn bè. Nhưng chắc sau những ngày nghỉ này, sau khi phải thu xếp việc nhà lẫn việc cơ quan để có thời gian cho chuyến đi này thì hẳn cô sẽ rảnh rỗi hơn. Hai tháng qua, Andrew đã là tất cả đối với cô - bè bạn, người tình, chỗ dựa tin cậy. Clare đã đúng khi nói rằng khó mà giữ được thói quen duy trì cùng một lúc nhiều mối quan hệ khi đã có một nơi neo đậu an toàn.

Margo thất vọng khi thấy Clare nói B.B đã bán mảnh đất dành cho dự án xây nhà tập thể.

- Nó cảm thấy không thể làm ăn với cậu được nữa, không thể được, và nó cũng không muốn làm với một kiến trúc sư nào khác.

- Nhưng mà mang bán mảnh đất ấy thì...

- Cậu phải hiểu nó. Không phải chỉ vì chuyện Andrew tới ở với cậu... mà cả chuyện cậu khoe cái hạnh phúc của mình...

- Mình có khoe khoang gì đâu.

- Tớ hiểu, nhưng sự thực là như thế. Cậu hớn hở... cậu tươi tắn...

- Mình cố gắng hiểu được tình cảm của cậu ấy... đặt mình vào vị trí của cậu ấy... nhưng cậu ấy làm cho mọi chuyện phức tạp hơn nhiều. Cậu ấy căm ghét mình. Có phải cậu ấy muốn Andrew trở lại không?

- Mình nghĩ đúng hơn là cậu ấy không muốn ai có được anh ta.

- Margo ạ... cả hai cậu đều là bạn mình, mình không thể đứng hẳn về phía ai. Mình không thể lựa chọn một trong hai người.

- Mình cũng không muốn cậu làm như thế.

Margo luôn tự nhủ rằng B.B đã mất một đứa con. Có hôm suýt nói cho Clare biết điều đó, nhưng đã kịp kìm lại. Nếu B.B muốn Clare biết thì cô ta sẽ tự nói. Margo cố gắng tưởng tượng mất một đứa con sẽ như thế nào, nhưng cái ý nghĩ đó quá khủng khiếp tới mức cô không dám tưởng tượng. Hồi bé, Stuart đã có lần bị một trận ốm kịch liệt, sốt hơn bốn mươi độ, còn bác sĩ thì không sao tìm được nguyên nhân. Nó nằm trên giường ly bì suốt ngày này qua ngày khác, còn Margo nằm dưới đất, chốc chốc lại lấy rượu bôi vào người nó. Lúc đó Margo nghĩ cô có thể mất nó, và ý nghĩ đó là cô tuyệt vọng. Phải, B.B đã mất đứa con trai mười tuổi. Margo cố gắng nhớ, cố gắng thông cảm, không cho mình được căm ghét B.B.

Tới lúc hai người gặp B.B và Lewis tại sân bay và B.B lạnh lùng giới thiệu Lewis, chẳng thềm đếm xỉa tới sự có mặt của cô và các con cô thì Margo cảm thấy choáng váng. Cho tới lúc hai người lên xe khởi hành tới Los Angeles thì Margo vẫn còn thấy căm tức B.B.

Giá như B.B đừng có mặt ở sân bay thì hẳn không có sự nặng nề trên xe như bấy giờ. Andrew cố gắng hát theo một điệu nhạc miền tây từ đài phát ra, nhưng đó chỉ là vui vẻ giả tạo và cả hai đều biết như thế. Khi lời hát vang lên. "Này mẹ, đừng để chúng con lớn lên thành những kẻ cao bồi" thì Andrew nói:

- Nhớ hồi ở Hackensack, bang New Jersey, thời còn nhỏ, khoảng chín tuổi, anh đã ước ao được trở thành một tay cao bồi.

- Thế anh có cưới ngựa không? - Margo hỏi.

- Không... cưới xe đạp thôi.

- Không cưới được thì sao thành cao bồi được. - Margo cố gắng cười to. - Mặc dầu anh lái xe đúng như một kẻ cao bồi.

Andrew tái mặt, anh lái chậm lại.

- Anh không định đi quá tốc độ sáu mươi.

- Em không định... - Margo đáp ứng. - Em chỉ... ôi, ngu xuẩn quá em xin lỗi...

- Có sao đâu em.

Nhưng quả thực là có chuyện. Cô đã làm anh nhớ lại Bobby và cái chết thảm thương của nó. Cái chết của Bobby luôn ở đó với anh, và cô sẽ phải học cách chấp nhận nó, chấp nhận những cơn đau bất chợt trong anh. Hồi đầu cô cứ nghĩ rằng trạng thái u buồn ở anh là do cô nói gì đó hoặc làm gì đó, nhưng bây giờ cô hiểu. Bất cứ một điều gì gợi lại hình ảnh của Bobby cũng

khiến anh đột nhiên buồn bã, trầm lặng. Đôi lần cô đã cố gắng nói chuyện với anh, nhưng càng nói anh càng trầm lặng. Nhớ buổi tối nói chuyện về Bobby, anh đã bảo “anh không còn cảm thấy đau buồn và anh cũng không muốn người nào đau buồn cả”. Được thôi, cô sẽ không tỏ ra đau buồn cùng anh nữa.

Suốt đoạn đường còn lại, họ hầu như im lặng. Đi một mạch hai mươi tư tiếng không nghỉ. Không có gì để coi đó là một chuyến đi đầy thơ mộng như họ dự tính.

CHƯƠNG 22

Thoạt đầu, Michelle không muốn tới dự lễ sinh nhật bà. Nó muốn bay thẳng tới New York chứ không ở lại năm ngày tại nhà bác Bethany ở Beverly. Nếu không sợ bà buồn, chắc chắn nó đã làm như thế. Mỗi lần có bác Bethany là nó lại cảm thấy đau đầu. Bác ấy không bao giờ dứt lời. Michelle cố gắng theo dõi những câu chuyện bất tận của Bethany, nhưng càng cố gắng bao nhiêu nó càng bị đau đầu bấy nhiêu. Lauren, “lầm lỗi” của Bethany, nói rằng mẹ nó sống cô đơn ở Beverly hẻo lánh, vì thế mẹ nó mới sinh ra tật nói nhiều. Có lẽ Lauren có lý.

Mẹ và Andrew thả nó và Stuart ở sân bay tại Denver. Đi ô tô tới Los Angeles chính là ý muốn của Andrew và tất nhiên mẹ nó sẽ làm bất cứ điều gì mà Andrew muốn.

Kệ, đó là chuyện của họ. Miễn là nó và Stuart không phải ngồi ở ghế sau suốt hai mươi tư giờ để nghe những chuyện nhảm nhí của hai người. Ai thêm? Cứ mỗi lần Andrew gọi mẹ nó là Margarita, Michelle lại thấy buồn nôn.

Trời đất, thật là kì lạ, họ gặp B.B ở sân bay. Michelle thấy B.B như chết giấc đi khi nhìn thấy họ. Bà ta níu vào gã Lewis cứ như bám vào cái phao cứu sinh. Ông ta nom già hơn nhiều, nhưng được điệu cười có duyên kéo lại, B.B thì có vẻ sang trọng. Tóc hất ngược ra đằng sau để lộ đôi khuyên tai đắt tiền, tay xách chiếc túi dành cho giới thượng lưu, loại mà vẫn thấy trên quảng cáo của tờ *New York*.

Michelle không thể hiểu được Andrew mê mẹ ở điểm gì sau khi đã chung sống với một phụ nữ như B.B. Mặc dầu vậy, nó phải thừa nhận rằng B.B không phải người cởi mở gì cho lắm. Khi giới thiệu ông Lewis cô ấy nói:

- Lewis, đây là Andrew, chồng cũ của em.

Và chỉ có vậy thôi, bà làm như mọi người khác đều chết tiệt không bằng.

Tuy nhiên Margo đã chìa tay ra và nói:

- Tôi là Margo Sampson và đây là các con tôi, Stuart, Michelle.

Lúc đó Michelle thấy tự hào về mẹ nó.

Giá như mẹ nó đừng vận cái quần Jeans đã bạc và cái áo cổ chui nhàu đôi chỗ...

Ai cũng cảm thấy gượng gạo khi chẳng ai nói gì. Thế rồi mọi người cũng lên tiếng một lúc như

muốn xua đi không khí nặng nề. Cuối cùng họ cũng chia tay, ai theo đường nấy.

Khi đã lên máy bay, Michelle nói với Stuart:

- Lạy chúa, em dám chắc chú Andrew sẽ bị sốc lắm.

- Làm sao?

- Chuyện chú ấy gặp vợ cũ và bạn trai mới của bà ấy.

- Chú ấy là người mạnh mẽ. - Stuart vừa nói vừa ngáp.

- Anh có ước chúng mình đi Hawaii chứ không phải nhà bác Bethany không? Hawaii có vẻ thú vị lắm.

Michelle nhìn sang Stuart để biết anh mình nghĩ gì thì thấy Stuart đã ngủ. Nó không hiểu có ai ngủ được trên máy bay như Stuart không.

Michelle nắm chặt túi vải. Gemini cho nó mượn một vài món trang sức để đeo trong lễ kỉ niệm. Nó sợ nếu để mất thì sẽ chẳng bao giờ có đủ tiền đền. Nó sẽ trung diện thật lộng lẫy cho bữa tiệc, biết đâu lại gặp được vị hoàng tử. Sẽ không thể là một nhà thơ hay một trí thức thực thụ vì bác Bethany chẳng quen ai như thế, nhưng biết đâu lại là một minh tinh màn bạc. Bác Hervey có cổ phần lớn tại một trong số trường quay nổi tiếng nên chắc sẽ có vài ngôi sao điện ảnh sáng giá.

Không biết phải nói nó thích thú gì với diễn viên điện ảnh vì họ đâu có biết người biết của, nhưng một đêm với họ chắc cũng thú vị lắm.

CHƯƠNG 23

“Nghỉ ở Florida hai tuần là một đặc ân”. Mẹ nó nói thế nhưng Sara không nghĩ thế. Mẹ nó đã đi nghỉ ở một nơi gọi là Maui ở Hawaii. Đó mới là đặc ân chứ. Còn bố nữa! Kể từ khi đi Los Angeles với cô Margo. Đáng ra bố cũng phải mời nó. Jennifer nói đúng, không thể tin được cha mẹ. Họ chỉ cần đến con cái khi họ chẳng có gì khác ngoài chúng. Khi có người yêu rồi thì quên đi.

- Nếu có thể tổng khứ chúng ta đi thì chắc hẳn họ đã làm thế.

Sara hỏi:

- Cậu nói tổng khứ là làm sao? Tức là họ muốn chúng mình chết đi hả?

Jennifer cười ngất:

- Không, ngu thế. Đòi nào. Họ mà dám như thế thì họ sẽ phải hối hận suốt đời. Họ xảo quyết lắm. Cái họ làm là bắt chúng mình đi học trường xa, cứ như việc đó là có lợi cho chúng mình chứ không phải cho bản thân họ. Họ nói khéo lắm, ví dụ *“Con có muốn năm tới đi học... một trường nào đó tốt không. Con sẽ được gặp nhiều bạn mới... các bạn từ nhiều nước trên thế giới...”*. Nếu cậu bảo *“không”* thì họ sẽ nói *“nhưng con hãy nghĩ tới chân trời mở rộng trước mắt con...”*. Vẫn bảo *“không”* hả, họ sẽ nói tiếp *“bố mẹ muốn con phải thử xem ít nhất là một năm”*. Nếu cậu bảo *“con sẽ không đi và bố mẹ không thể bắt con đi”* thì họ sẽ bảo *“mọi việc đã thu xếp đâu xong rồi. Tiền học đã trả trước và ngày mười lăm tháng Tám con sẽ lên đường”*.

- Sẽ chẳng có ai bảo tớ phải đi học xa đâu. - Sara đáp.

- Rồi xem. Họ đợi cho đến khi cậu lên lớp chín hay lớp mười một cơ. Họ đã làm thế với các chị tớ và cũng sẽ làm như vậy với tớ. Cậu thích gì tớ cũng cá với cậu rằng rồi tớ cũng sẽ bị đưa tới cái trường trước đây mà mẹ tớ cũng phải tới khi còn bé.

- Nó ở đâu? - Sara hỏi.

- Ở bang Virginia. Tớ sẽ có một con ngựa riêng.

- Nghe cũng được đấy nhỉ.

- Đó chỉ là mồi nhử thôi.

Như thế, Sara đã tới Florida và nghỉ tuần đầu tiên với ông bà nội. Cả ông và bà đều muốn nghe mọi chuyện về bố và cô Margo. Bà hỏi:

- Nom cô Margo thế nào?
- Cô ấy trông cũng được nhưng không xinh bằng mẹ.
- Thân hình thế nào? - Ông hỏi.
- Cũng được, nhưng không gầy bằng mẹ.
- Cháu có thích cô ấy... cô ấy tốt với cháu không?
- Cũng tạm.
- Cháu không mang cái ảnh nào của cô ấy theo à? - Bà hỏi.
- Không ạ.

Tại sao nó lại phải mang theo ảnh của cô Margo? Ai cần quan tâm cô ấy nom ra sao? Đó chỉ là “một sự đam mê chốc lát”, như mẹ nói. Sara rất thích cách cắt nghĩa này. Đó chỉ là nơi để bố ở khi cần phải viết cuốn sách mới mà thôi. Thế mà sao ông bà lại cần bận tâm đến chuyện đó? Hay là ông bà đã biết chuyện gì mà nó không biết? Ôi! Sao nó ghét người lớn cùng với những chuyện bí mật của họ đến thế!

Cái tuần nghỉ thứ hai của nó tại nhà ông bà ngoại và ông Moris cũng thế. Họ muốn nghe đủ thứ về chuyến đi của nó trong lễ Tạ ơn ở Minneapolis. Nó chẳng nói gì với mọi người, trừ một điều là Minneapolis lạnh giá tới nỗi suốt thời gian đó môi nó lúc nào cũng xanh lợt, và nó nói rằng ông Lewis hơn mẹ nó những bảy tuổi. Những điều đó họ đã biết cả.

Sara không muốn suốt kì nghỉ phải trả lời đủ loại thắc mắc về bố mẹ nó. Nó muốn bơi lội và chơi với lũ trẻ cùng lứa cũng đến thăm ông bà chúng ở đây. Nếu họ muốn nó nói chuyện thì trước hết nó muốn nói chuyện về nó cơ. Nó muốn người ta biết nó là đứa bé tuyệt diệu làm sao và hi vọng bố mẹ nó sẽ tự hào về nó. Còn nếu bố mẹ nó mà không để mắt đúng mức tới nó thì lúc nào nó cũng có thể bay về Florida.

Lần đầu nó mặc bộ đồ tắm một mảnh bà ngoại nói:

- Cặp vú của cháu có vẻ nở nang rồi đấy. Chẳng mấy nữa mà bọn con trai sẽ quần lấy cháu như mẹ cháu vậy.

Sara muốn hét lên rằng nó chẳng có cái gì giống mẹ nó, rằng bọn con trai sẽ chẳng thèm nhòm ngó gì tới nó.

CHƯƠNG 24

Đối với B.B Maui thật tuyệt biết bao với nắng vàng biển xanh và có Lewis chiều chuộng cô khiến cô cảm thấy mình còn trẻ và đẹp biết bao, cảm thấy cuộc đời mình đang còn ở phía trước. Cô nhớ lại một lần Andrew đã nói “vứt mẹ nó đi, trách với chả nhiệm!” Phải, có lẽ đó chính là điều mà cô sẽ làm. Cô thấy thật tự hào lúc ở sân bay. Cô thực sự đã tự chủ. Đêm hôm trước cô gọi điện cho Andrew và đã quất vào mặt anh ta.

- Cô muốn cái gì? - Anh ta hỏi.

Trong đầu mình cô nghĩ “em muốn anh trở về”, nhưng như thế thì hạ mình quá, và cô cũng chẳng rõ có thật là như thế không. Vì thế cô nói:

- Tôi muốn anh ra khỏi cuộc đời tôi. Tôi muốn anh biến khỏi mặt đất của tôi. Sara là của riêng tôi.

- Nó là của chúng ta. - Anh đáp.

- Không, không phải ở đây. Ở đây nó thuộc về tôi.

Rồi cô dần mạnh ổng nói.

Cô đã cố tình gọi điện vào cái giờ oái oăm mà cô nghĩ có thể lúc đó hai người đang nói chuyện về cô hoặc đang làm tình. Cô căm ghét cái hình ảnh hai người nằm bên nhau, xoắn xuýt lấy nhau, đầu Margo gối lên ngực Andrew. Cô căm thù ý nghĩ anh ta kể với Margo về chuyện làm tình của họ, về những chi tiết kín đáo nhất trong cuộc sống giữa hai người. Đôi khi cô quay điện vào nửa đêm rồi lại gác máy. Cô không muốn gọi điện. Cô không muốn để họ biết rằng cô quan tâm hay để biết rằng hai kẻ đó đang đau đớn, nhưng cô chẳng thể kìm mình. Nếu kể anh ta biến đi. Nếu kể Margo yêu anh ta thật thì để cho cô ta đi theo anh ta. Tình yêu... Ý nghĩ đó khiến cho cô bật cười.

Chiều nào cô và Lewis cũng ân ái. Đôi khi cô cứ mở mắt và ngắm nhìn những hình trang trí đẹp mắt trên trần nhà. Đôi lúc cô lại bối rối và tưởng Lewis như cha mình vậy. Đôi tay của anh ta có cái gì đấy rất quen thuộc. Một vài lần là chút nữa cô đã bật tiếng thì thầm gọi cha, nhưng kịp nén lại, Lewis trông già hơn cha cô lúc ông mất. Cô không còn nhớ chính xác lúc mất ông già ra sao, chỉ còn nhớ rõ mẹ cô nói ông chết trên giường của một cô gái. Một cô gái nào đó có mớ tóc đỏ. Cô gái nghèo, người Ailen. Nhưng có thể mẹ cô đã dựng lên chuyện đó vì chính mẹ cũng đã giăng gió với bác Morris? B.B nhớ cha đã buộc tội mẹ gối chần với chồng của chính em gái mình. Nhưng rồi chẳng có chuyện gì lớn, vì cha yêu mẹ nhất. Mẹ đã là người yêu nhất đời

của cha, Francine của cha. Và giờ đây, Lewis cũng yêu cô nhường ấy.

Một chiều, sau cuộc mây mưa, B.B nói:

- Em sẽ không bao giờ kể với ai chuyện gì... anh biết không? Em là người rất giữ bí mật.
- Em là người đáng yêu nhất mà anh biết.
- Anh nghĩ như thế à?
- Anh biết rõ điều đó.
- Đôi khi có một đám mây che phủ đầu óc em khiến cho mọi thứ cứ rối tung lên.
- Có lẽ khi về em phải đi khám bác sĩ nhãn khoa. Có lẽ em cần đeo kính.

Lewis nói và nâng niu hôn từng ngón tay của cô.

B.B cười rũ rượi, cười mãi cho tới khi quặn bụng. Lewis không hiểu, ông chẳng hiểu gì hết, và cô cũng chẳng đại gì mà đi kể cho ông ta về mình. Để ông ta biết sự thật về cô thì hẳn ông sẽ không còn yêu cô nữa.

Một hôm cô vừa chải đầu vào cặp chân trần vừa nói:

- Có lẽ em sẽ không rời nơi đây nữa.
- B.B em yêu của anh, nếu đó là điều em muốn thì anh có thể thu xếp ngay. Hãy tìm nơi nào em thích, một ngôi nhà kính bên bờ biển. Em thấy thế nào.
- Ôi, Lewis, anh thật lòng muốn làm bất cứ điều gì để vừa lòng em sao?
- Phải. - Ông đáp một cách nghiêm chỉnh và ngồi xuống tay ghế của cô.
- Nhưng còn bao điều về em mà anh chưa biết.
- Nếu em muốn anh biết thì em sẽ kể cho anh, còn nếu không thì cũng chẳng sao.

Cô chưa nói với ông về chuyện Bobby.

Cô tự hỏi có nên sống quăng đời còn lại trong vờ vĩnh hay không. Vờ như mình đang hạnh phúc. Vờ như mình là người đáng yêu nhất mà ông ta đã gặp. Vờ vĩnh khó khăn biết bao. Hầu như nó lấy đi nơi cô toàn bộ sức lực. Có những lúc cô cảm thấy quá mệt mỏi với vờ vĩnh, muốn để mọi thứ trôi đi, trôi đi lặng lẽ, để cho đại dương ấm áp bao trùm lấy cô và cuốn cô đi.

- Lấy anh đi. - Lewis thì thầm. - Hãy lấy anh đi em.

CHƯƠNG 25

Từ thềm nhà Bethany, Andrew hướng chiếc ống nhòm ra xa. Anh tìm thấy nó trong chạn bát. Margo đoán anh ngắm đoàn thuyền xa xa đang nối đuôi nhau rời bến. Cô ngả người trên chiếc ghế dài để ánh nắng quyện lấy thân mình. Cô không dám tắm nắng nữa. Quanh mắt và miệng đã có những đường nhăn, hậu quả của những năm tắm nắng bất cần khi mà mục tiêu quan trọng nhất là có được làn da rám nắng. Cô đã gắng cố bảo Michelle mặc đồ chống nắng, nhất là ở Colorado, nơi mà độ cao càng khiến làn da dễ bị tổn thương. Nhưng Michelle không nghe. Nó bảo chắc gì đã có thể thọ được tới bốn mươi.

- Xem này, - Andrew chuyển ống nhòm cho Margo. - Từ đây tới bãi biển Venice toàn là những bông với vú.

Margo nhìn qua ống kính. Ôi trời! Anh ấy nói đúng. Bãi biển nhung nhúc toàn người là người, đẹp, xấu, gầy, béo, đủ kiểu, nhiều cô mặc bộ đồ tắm hai mảnh khiên tốn chưa từng thấy. Cô đưa ống nhòm lại cho Andrew, chẳng bình luận gì cả.

- Mặc đồ tắm vào Margarita, chúng ta ra biển thôi.

Margo lên phòng ngủ và mặc bộ đồ tắm, loại áo tắm một mảnh không dây buộc, có một sọc hồng vắt chéo. Đứng trước gương lớn, cảm giác lo âu chạy suốt sống lưng cô. Làm sao cô có thể thi thố được với đám gái trẻ chân dài tóc mây ngoài bãi biển? Andrew là loại đàn ông hấp dẫn, cái vóc người thể thao của anh quả là khêu gợi. Anh ấy sẽ thu hút được sự chú ý của đám gái trẻ ngoài bãi, nhưng cô gái muốn tìm đến những gã đàn ông hơn tuổi để có cái cảm giác lạ với người đáng tuổi bố mình.

“Mã ngoài có ý nghĩa gì đâu,” cô tự nói với mình trong gương. “Cái bên trong mới quan trọng.”

“Vớ vẩn. Chính là cái mã ngoài đấy. Không hơn không kém.”

“Nhưng hình thể không tồn tại được lâu đâu.”

“Hoàn toàn đúng và chính cô là ví dụ rõ ràng, phải không? Hãy nhìn những sợi thịt chảy trên bắp đùi kia.”

“Không sao hết. Đâu có chảy. Ở tuổi bốn mươi thì thế này đã là tuyệt vời!”

“Ơ hản thế rồi. Sẽ là tuyệt vời nếu hàng ngày cô chịu khó chăm chút cho mình hơn một chút, nếu cô chịu tập thể dục, chạy bốn hay năm dặm mỗi ngày, nếu như cô tuân thủ chế độ ăn kiêng,

nếu cô chịu nhúng mặt vào nước đá ba lần mỗi ngày như Pau Newman...”

“Thôi tốt nhất là không nói chuyện già nữa, tốt nhất là chấp nhận. Hơn nữa không phải là anh ấy chưa bao giờ thấy tấm thân trần của mình.”

“Nhưng anh ấy chưa bao giờ nhìn thấy cô vận đồ tắm, chưa từng so sánh cô ở một bãi biển California đầy những nàng tiên.”

- Margo, - Andrew gọi. - Em làm gì trên đó thế?

- Tới đây...

“Nào,” - Margo tự trấn an mình. – “Phụ nữ châu Âu mặc những bộ đồ tắm hai mảnh bé xíu mà chẳng bận tâm đến chuyện già trẻ, chẳng bận tâm hình dáng mình thế nào, và họ trơ trẽn tới mức phụ nữ ở nơi này ở lứa tuổi đó chưa hẳn dám làm. Đó là do mình tự xem thường bản thân thế thôi.”

- Margarita... - Andrew lại gọi.

- Em tới đây.

Cô vừa chạy xuống thang, vừa kéo bỏ chiếc áo choàng vừa cảm thấy giận mình.

Hai người nắm tay nhau đi xuống bãi biển. Khi tới bến tàu Venice, họ ngồi xuống bãi cát, ngắm nhìn một gia đình có ba đứa bé.

Người mẹ lại mang thai, còn người cha thì đang xây lâu đài cát với đứa út. Đột nhiên, Margo chợt nghĩ tới điều cô và Andrew chưa từng nói với nhau là khả năng có một đứa con chung.

- Có bao giờ anh nghĩ chuyện có thêm con không? - Margo hỏi, tay vốc một nắm cát và để cho cát chảy qua các kẽ tay.

- Trước anh thường nghĩ mình sẽ lại cưới vợ và để thêm con, nhưng bây giờ thì thôi. Người ta không thể để thêm con để thay thế cho đứa trẻ mà mình đã mất, mà hơn nữa anh không muốn lại phải trải qua tất cả những điều đó. Anh rất mừng các con em đã lớn. Như thế sẽ dễ dàng hơn. - Andrew ngừng một lát rồi tiếp. - Em cũng không muốn có thêm con nữa, phải thế không?

- Không. - Margo ngả người vào hôn anh. - Dù sao có một đứa con với anh cũng tuyệt biết bao.

- Làm sao em biết vậy?

- Chỉ biết vậy thôi. - Cô ngáp ngừng rồi quay đi.

- Đó là gì thế em?

- Em không biết, em luôn nghĩ rằng chúng ta luôn sinh con với người mà mình không muốn có con chung.

- Chẳng phải là luôn như vậy.

- Thì cũng là nhiều lần.

- Về lâu dài cũng tốt chứ sao?

- Bây giờ thì anh cũng nói giống như em vậy.

Margo cắn môi để cho khỏi bật ra tiếng khóc.

- Quá nhiều người có ý nghĩ sai lầm rằng khi họ yêu một người nào đó thì họ sẽ sinh một đứa bé giống y như người đó. Điều đó không đúng.

Margo quay mặt đi.

- Có phải em muốn sinh một đứa nữa không, Margo... phải thế không?

Margo lắc đầu:

- Không. Em không muốn phải làm lại từ đầu, nhất là vào lúc này. Em chỉ xúc động thôi, chỉ ước giá mà chúng mình gặp nhau trong trường đại học, lấy nhau từ lúc còn trẻ và có con với nhau.

- Nếu thế thì chúng ta vẫn có nhiều chuyện phải giải quyết và ai dám chắc là chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua khó khăn?

- Cứ cho là anh đúng. Nhưng hãy xem bố mẹ em... Năm mươi năm đã qua nhưng hai người vẫn yêu nhau. Không phải một dạng tình thương vợ chồng, mà thực sự hai người vẫn yêu nhau.

- Em muốn chúng mình bên nhau năm mươi năm?

Margo gật đầu.

- Vậy thì chúng ta đã có rồi đấy thôi.

Trong lúc sửa soạn cho buổi lễ kỉ niệm, Margo cảm thấy bồn chồn không yên. Andrew đã chuẩn bị xong và đang ngả mình trên giường, ngắm nhìn cô. Anh thích cái cách cô tô môi bằng cây son, sau đó lại hầu như lau hết son đi, để lại một lớp mỏng tang ươn ướt, khiến cặp môi trở

nên hết sức khêu gợi.

- Làm sao thế em?

Margo tiến tới, ngồi nhẹ bên anh. Cô đặt tay lên mái tóc anh:

- Anh, có thể như thế là quá nhiều đối với anh, không chỉ là gặp gỡ bố mẹ cùng các chị em của em, mà là gặp tất cả mọi người cùng một lúc... cô dì chú bác, họ hàng, bạn bè,... những người mà em chưa gặp lại trong nhiều năm, kể từ ngày cưới chồng. Có thực là anh muốn ra mắt lúc này không?

- Gặp tất cả mọi người cùng lúc thì dễ hơn.

- Anh can đảm lắm, em chẳng biết có nên trốn ở nhà đọc sách hay không?

- Tệ nhất thì có thể xảy ra chuyện gì được nhỉ?

Margo đứng dậy, vuốt phẳng chiếc váy dài, hướng mắt nhìn ra cửa sổ trên giường ngủ. Mặt trời đã bắt đầu hòa với mặt biển, bầu trời rực lên một sắc hồng và biển sẫm những sóng vàng bông bênh, bông bênh.

- Mọi người sẽ hỏi khi nào chúng ta cưới nhau, - cô vừa nói vừa quay lại nhìn anh.

- Anh sẽ nói là chúng ta chưa định ngày.

Andrew nói nhẹ nhàng. Anh trở dậy, đến bên Margo, vòng tay ôm và hôn nhẹ vào tai cô.

- Thế em nhé? Em sẽ lại lấy chồng nhé?

- Có thể, - Cô đáp, - còn anh thế nào?

- Cũng có thể... nếu đúng là anh đã gặp một nửa của mình.

Andrew lại hôn lên môi cô và Margo cũng hôn, ánh mắt hai người đều nhìn xuống giường, bị cuốn hút vào một ham muốn, nhưng đều hiểu là không phải lúc.

CHƯƠNG 26

Michelle ngồi bên chiếc bàn nhỏ ngắm điệu nhảy của ông và bà. Bà mặc chiếc váy trắng, bông bênh trong điệu nhảy. Vừa nhấp ngụm nước quả pha với rượu rum, nó vừa nghĩ bụng chắc không ai biết được bà đã mắc bệnh ung thư. Ai mà biết được rằng bà đã cắt đi cả hai bên vú. Còn ngực nó, sắp mười bảy mà nó vẫn còn lép nguyên như nó mới mười ba. Nó ước ao cặp vú mình mau chóng lớn lên.

Chẳng minh tinh màn bạc nào đến dự liên hoan. Rặt chỉ bạn bè và người nhà từ nhiều miền xa tới, ai cũng nói giống nhau *“ôi cháu tôi, đã lớn đến thế này rồi sao”* mà nó, Stuart và bọn nhỏ nghe phát chán cả tai.

Margo và Andrew cũng đang nhảy, người họ như quện chặt vào nhau, thỉnh thoảng Andrew lại hôn lên tai mẹ nó, còn mẹ nó nhìn lên và mỉm cười.

Dì Joell năm nay đã ba mươi. Dì đang nhảy với bạn trai là Stan, ông này cũng đã li dị vợ và có ba con. Dì Joell là chủ một hãng du lịch ở New York. Dì bảo dì sẽ không bao giờ để con nữa vì con cái chỉ làm hại cuộc đời mẹ nó không. Đấy, nói như thế về con trẻ! Nó và Stuart có làm hại cuộc đời mẹ nó không. Hại là thế nào. Ngược lại thì có, mẹ Margo hạnh phúc vì đã có chúng nó. Nếu không mẹ sẽ cô đơn và buồn chán tới mức nào.

Khi nó và Stuart phải vào trường đại học thì hẳn là sẽ rất nặng nề đối với mẹ. Michelle ước một ngày nào đó nó cũng sẽ có một đứa con, nhưng nó không chắc mình có lấy chồng không. Nó chỉ lấy chồng chừng nào có sự đảm bảo chắc chắn rằng cuộc hôn nhân của nó cũng giống như cuộc hôn nhân của ông bà Abe và Belle vậy.

Nhạc dừng, rồi lại vang lên. Andrew đi qua sàn nhảy tới chỗ nó.

- Thế nào... cháu thấy vui không?

- Có... hẳn rồi.

- Nhảy nhé?

- Cháu á?

- Ừ.

- Cháu không biết nhảy với những điệu này.

- Chú đã thấy cháu nhảy với ông rồi. Xem ra cháu nhảy đẹp đấy.
- Đó lại là chuyện khác.
- Nào, Michelle, vui lên nào.
- Nào thì nhảy...

Andrew nắm tay Michelle và dường như là kéo nó ra sàn nhảy. Gọi là sàn, nhưng đó là một sân rộng, được che bằng dù. Andrew không tỏ ra ôm chặt nó hay biểu lộ một ý tứ gì, nhưng anh mỉm cười nhìn vào mắt nó và nói:

- Hôm nay trông cháu rất xinh.
- Thật á?
- Phải.
- À, cháu cũng cố gắng, vì ông bà. Gemini cho cháu mượn những đồ trang sức này.

Quả thật Michelle nghĩ Andrew phải bảo nó đẹp lộng lẫy mới đúng. Nó đánh mắt bằng bút chì xanh bạc và mặc một chiếc áo choàng nhẹ như mây, quấn quanh lưng một chiếc khăn Navajo.

- Cháu thật lộng lẫy! Cháu có đôi gò má tuyệt lắm, giống như má mẹ vậy.

Michelle cảm thấy buồn cười khi nhảy với bạn trai của mẹ. Nó đã đọc trên báo thấy mấy chuyện cha dượng bậy bạ với con riêng của vợ. Vì thế nhạc vừa dứt nó liền chạy tuốt vào phòng.

- Đợi chú đã... - Andrew nói và chạy theo Michelle... - có một chuyện chú muốn nói với cháu...

Michelle hi vọng Andrew không làm gì để nó khó xử.

Nó buộc chặt chiếc khăn Navajo lại, làm như nó bị sổ lúc nhảy.

- Michelle... chú hiểu cháu không được vui khi chú dọn sang... và chú không trách gì cháu... nhưng chú hi vọng lúc nào đó cháu sẽ chấp nhận chú... - Andrew ngừng lời, mong Michelle đáp lại. - Cháu đã có một người cha, chú hiểu. Điều chú định nói là mong chúng ta sẽ là bạn được không?

- Bây giờ cháu phải vào nhà. - Michelle nói và mở cửa bước vào.

Ở bên ngoài, bà Belle đã đeo vào chân đôi giày nạm vàng mà ông Abe tặng nhân dịp lễ cưới vàng của họ, vừa nhảy vừa hát một câu “anh là quý nhân của em”. Thế rồi hai người bắt đầu mở các gói tặng phẩm. Quà của Margo khiến bà hết sức cảm động. Bà khóc khi đọc tấm thiệp chúc mừng. Nhất là phần nói về tấm ga “Những vòng tròn tình yêu”. Margo cũng vậy, ngay cả Andrew cũng cảm động rớm nước mắt. Còn Michell cảm thấy ghen ghen. Nó ước sao ai cũng yêu nhau nhiều như ông bà, yêu nhau mãi mãi.

CHƯƠNG 27

Hạ tuần tháng Mười một, gió rét, Sara mặc chiếc áo len dày cổ chui và ngồi bên lò sưởi phòng khách. Sắp tới nó có kì kiểm tra tiếng Tây Ban Nha. Mẹ đang chơi trò đố chữ, bắt nó phải nói tất cả những chữ bắt đầu bằng “N”. Tuần trước nó phải trả lời đủ chữ bắt đầu bằng “M” và tuần trước nữa là chữ “L”. Nó không dám chắc có phải nó được điểm tốt nên mẹ cho nó được ngủ lại tại nhà Margo hay không.

Mãi tận đến tối thứ năm mẹ mới nói cho nó biết về chuyện mình sắp đi khi hai mẹ con ngồi ăn món Jell-O. Sara thích để cho nó tan ra ở lưỡi. Khi mẹ nói tới ở nhà Margo qua đêm thì nó sững sốt, đồ ăn tuột khỏi miệng rơi xuống vạt áo len trắng.

- Sao lại thế? Sao mẹ lại bảo con ở đó? Mẹ bảo là muốn thế thì mẹ phải ra tòa trước cơ mà?

Sara biết nó không nên đặt câu hỏi với mẹ, rằng nó chỉ có nghe theo thôi, nhưng nó không thể kìm được.

- Nếu con không muốn thì con không phải đi.

- Không phải thế...

- Thế thì làm sao?

- Mẹ cứ thay đổi xoành xoạch, con chẳng biết đằng nào mà lần.

- Bác Lewis bảo rằng vì con không thể ở với bố trong lễ Giáng sinh thì có thể ở với bố mỗi tháng một chủ nhật.

- Mỗi tháng một lần! Chả là cái gì. - Sara dài giọng.

- Tại sao không bao giờ mày thấy thỏa mãn? - Mẹ nó rít lên. - Mày có biết để cho mày ngủ đêm bên đấy có nghĩa là gì không? Mày có hiểu không? Có bao giờ mày để ý đến tao không?... Tao cũng có tình cảm chứ.

- Vâng. Con đang cố gắng nghĩ đến tình cảm của mẹ đây.

Mẹ nó đứng dậy và bước tới bước lui trong bếp, một tay nắm chặt lại và dấm dấm vào tay kia.

Sara bắt đầu cảm thấy mọi thứ rối tung. Nó đẩy đĩa Jell-O ra xa và di tay lên những mẫu bích

quy vụn.

Mẹ huơ tay rồi chỉ vào mặt nó:

- Từ lúc ở Florida về mày ích kỉ như con đĩ. Vì chuyện gì... ở đó mày sung sướng lắm phải không?

- Ở đó bình thường thôi. Con đã nói với mẹ ngay khi con về là bình thường rồi cơ mà.

“Như đi Hawaii chẳng hạn”, Sara nghĩ thế, nhưng không dám nói.

- Ông bà chắc hẳn phải thất vọng về mày lắm.

- Vâng! - Sara kêu lên. - Thế con muốn đi à? Con muốn đến ở với ông bà à?

- Vào phòng mày ngay, Sara. Không được ra ngoài cho tới khi mày kiểm chế được bản thân.

- Không, con không muốn về phòng.

- Mẹ kiếp! Sara, cút vào ngay.

- Mẹ là đĩ thì có. Đi với chị, Lucy.

Con Lucy theo nó vào phòng. Sara đóng sầm cửa và nằm phịch xuống giường, khóc ầm ục bên tai con chó:

- Chị ghét mẹ, chị ghét mẹ, chị ghét mẹ. - Sara lẩm bẩm, chẳng cần để ý mẹ nó có nghe thấy hay không.

Nó biết rằng chẳng nên tranh cãi với mẹ. Tranh cãi chỉ làm cho mọi việc xấu đi. Nhưng đôi lúc nó cảm thấy buồn vì mẹ và nó muốn mẹ biết nó chán mẹ như thế nào. Mẹ nó vừa khóc vừa kể lể, rằng tại sao mình tốt thế, rằng mình luôn hết lòng như thế mà trời lại đầy đọa như thế... tại sao...?

Sara không muốn nghe thêm nữa, nó bật chiếc đài có gắn đồng hồ báo thức. Chiếc đài nhỏ màu trắng bố nó tặng nó nhân lễ Giáng sinh. Cứ để kệ cho mẹ kể lể như người điên, ai cần quan tâm?

Đột nhiên Sara nghe thấy tiếng chân mẹ chạy sầm sập, nhưng chưa kịp mừng tượng ra chuyện gì thì mẹ nó đã xô tung cửa phòng giăng lấy chiếc đài và ném nó ra xa.

- Tao bảo là mày tắt đi sao mày không làm? - Mẹ nó hét lên. - Mày làm sao thế, Sara... mày điếc à? Tao gào đến bốn lần mà mày không thèm nghe.

- Con không nghe thấy gì. - Sara nói và nhảy ra khỏi giường.

- Phải, mày nghe làm sao được. Nghe thế nào được với cái máy nổ đấy? Đầu tao phát võ tung ra đây này.

Sara chạy tới nhặt chiếc đài lên. Vỏ đã bị vỡ.

- Mẹ làm vỡ nó rồi. - Nó khóc toáng lên. - Mẹ đập vỡ cái đài mới của con rồi. Con ghét mẹ! Mẹ không phải là mẹ.

Mẹ nó quay lưng bước khỏi phòng và một lát sau nó nghe thấy tiếng cửa đóng sầm rồi tiếng ô tô nổ, tiếng lốp xe rít trên mặt đường. Nó chạy tới cửa sổ phòng khách, kịp nhìn thấy xe mẹ nó lao nhanh vào dòng xe dày đặc ngoài phố.

Nó cảm thấy choáng váng liền ngồi xuống chiếc ghế đàn, gục đầu vào cả hai đầu gối. Đó là cách người ta phải làm khi thấy choáng để khỏi bị ngất. Bà nội Broder thường làm thế. Nó nghĩ mẹ không nên đi. Khi tức giận, người ta không nên lái xe, dễ gây tai nạn lắm.

Nửa giờ trôi qua. Nó hình dung ra xe mẹ đâm vào một gốc cây. Đầu mẹ nhô ra cửa kính, đổ lồm nhồm máu, mắt mẹ mở trừng trừng. Mẹ đã chết. Sara bắt đầu thấy run rẩy. Nó tới nơi đặt điện thoại trong bếp và quay số điện nhà cô Clare.

Clare nhắc máy:

- Alô, cháu là Sara. Mẹ cháu không ở nhà nên cháu nghĩ chắc mẹ ở nhà cô. Hay là cô biết mẹ cháu ở đâu không?

- Cô không gặp mẹ, thế mẹ cháu không bảo với cháu là mẹ đi đâu à?

- Không... thấy. Mẹ con cháu hơi cãi nhau, thế rồi mẹ cháu bỏ đi...

- Mẹ đi bao lâu rồi?

- Khoảng nửa giờ.

- Cháu có làm sao không đấy? Cô đến với cháu nhé?

- Không sao đâu cô ạ, cô không cần phải đến đâu.

- Cô sẽ đến với cháu. Ở nhà, không đi đâu đấy nhé.

- Vâng, nếu cô muốn đến.

*

* *

Chiều thứ sáu, bố đón nó ở trường rồi đưa tới nhà cô Margo. Qua cô Clare nó phát hiện được mẹ nó đi với ông Lewis tới Colorado Spring vào cuối tuần. Vì thế mẹ đã quyết định để cho nó ở với bố. Tại sao mẹ không nói thật với nó? Sara không biết ông Lewis có hiểu gì về mẹ nó không, về chuyện thỉnh thoảng mẹ nó giận như thế nào.

Nó cảm thấy buồn cười khi đến ở nhà cô Margo, thậm chí ngay cả giờ đây khi bố sống ở nhà cô. Stuart và Michelle đi nghỉ cuối tuần, tham gia một cuộc trượt tuyết và nó mừng lắm. Nó biết Michelle không thích nó, và chẳng thể làm gì để thay đổi được. Ừ, mà nó cũng chẳng thích Michelle. Thế là hòa. Nó không muốn ngủ trong phòng Michell, nhưng chẳng biết làm thế nào.

Cô Margo bảo:

- Đây sẽ là phòng nghỉ của cháu vào ngày cuối tuần. Nếu cháu cần gì thì bảo cô nhé, được không?

Thà Sara ngủ trong phòng anh Stuart còn hơn. Anh ấy làm nó nhớ tới anh Bobby và nghĩ rằng mình vẫn có một người anh. Nó ước giá mà mang được Lucy theo. Lucy sẽ làm cho nó thấy gần gũi hơn, như ở nhà mình. Nhưng mẹ cấm tuyệt đối, mẹ còn thuê cả người cho nó ăn nữa.

Phòng của Michelle toàn những cây và tranh ảnh. Ở nhà nó đã bị cấm dán ảnh lên tường. Mẹ bảo chúng làm bẩn tường. Giường của Michelle trải một tấm ga sọc sáng màu. Nó nằm xuống. Cứng quá. Nó nhìn lên trần và đếm thanh rầm, bảy thanh tất cả. Nằm một lúc nó trở dậy và mở ba lô. Chẳng có gì mà phải mở ra vì nó chỉ ở đây có hai ngày thôi, mặc dù cô Margo nói đã dọn cho nó một ngăn kéo rồi. Sara lấy một cuốn truyện, lên giường và bắt đầu đọc, nhưng không sao tập trung được. Nó đặt sách xuống và đến tủ quần áo của Michelle, lần lượt mở từng ngăn. Sara rất ngạc nhiên không biết Michelle có phải là loại vô nề nếp hay không. Mỗi tất chân là để riêng một ngăn, nhưng cũng chẳng thành đôi gì cả.

Sara tìm thấy nhật kí của Michelle dưới một chồng áo cổ chui. Muốn xem, nhưng lại sợ. Chắc chắn Michelle là loại người giấu sợi tóc trong nhật kí để có kẻ nào xem trộm thì biết ngay. Không thể mạo hiểm được. Nó đặt cuốn nhật kí vào nguyên vị trí cũ. Thế rồi nó mặc thử hai chiếc áo chui của Michelle.

Một cái nó rất thích. Chiếc áo màu xanh, cổ hình chữ "V".

Sara vào phòng tắm. Quan sát phòng tắm, người ta có thể khám phá ra nhiều bí ẩn của một người. Nó cũng làm như thế tại nhà ông bà. Nhưng ở đó có vô khối lọ thuốc, còn ở đây chỉ có đúng một lọ. "*Michelle Sampson: Hai ngày một viên chữa bệnh đau bụng.*" Hay lắm. Sara hình dung Michelle ngồi toa lét, gập người lại, nước mắt rùng rùng, mọi thứ trong người như muốn

chảy ngược ra.

Sara trả lọ thuốc về chỗ cũ rồi tiếp tục nghiêng ngó. Michelle dùng thuốc khử mùi “Secret” nước gội đầu “Sassoon Salon” và băng vệ sinh “Tampax Regular”. Sara chưa có hành kinh, nhưng khi nào bị nó sẽ dùng loại Tampax này. Lần nào ở nhà cô Margo, Sara cũng có một cảm giác rất kì lạ. Nó biết Margo cố gắng tỏ ra gần gũi, cố gắng làm cho nó thấy được chào đón, nhưng vẫn có cảm giác sự có mặt của mình khiến cho cô ấy không thoải mái. Có thể là vì chuyện biết bố ngủ trong phòng của cô. Trên giường của cô. Biết rằng hai người làm cái chuyện ấy. Nó không thích nghĩ đến chuyện hai người với nhau, nhưng đôi khi nó lại cảm thấy là lạ ở dưới đó, ngưa ngưa và nó phải sát mãi cho tới khi cảm giác đó mất đi.

Chiều thứ bảy, bố đưa nó đến Trung tâm nghiên cứu khí quyển quốc gia. Ai đến Boulder cũng muốn tới tham quan nơi này. Trung tâm được đặt trên núi Table Mesa, phong cảnh hùng vĩ. Đây là sách hướng dẫn viết thế. Nhưng Sara không thích phong cảnh ở đây.

Trên đường về thị trấn, bố hỏi nó:

- Ở nhà mọi chuyện bình thường chứ con?
- Bố định nói chuyện gì?
- Con vẫn sống bình thường... không có chuyện gì chứ?
- Chuyện gì hả bố?
- Bố không biết... chuyện gì đó chẳng hạn.

Sara hiểu bố muốn được nghe nó trả lời. Nhưng nó không thể nói ra sự thực.

Không thể nói với bố chuyện chiếc đài bị vỡ, mặc dù nó rất muốn hỏi bố liệu cửa hàng có đổi cho chiếc khác không. Nó không thể nói cho bố biết tại sao nó bị vỡ và vỡ như thế nào.

Vì thế nó nói:

- Mọi chuyện đều tốt cả bố ạ.
- Con có chắc không?

Nó gật đầu.

*

* *

Tối chủ nhật, về tới nhà, Sara mừng thầm vì đã không kể gì cho bố biết vì ở kia, trên bàn đầu giường của nó là một chiếc đài có gắn đồng hồ mới tinh, giống y như chiếc kia nhưng hoàn toàn lành lặn. Buộc quanh nó là một chiếc băng đỏ và mảnh giấy cài phía trước:

Sara yêu dấu,

Mẹ ân hận vì đã làm vỡ chiếc đài của con. Con biết rằng không phải mẹ mất khôn đến thế. Chỉ vì mẹ bị đau đầu kinh khủng. Mẹ mong con sẽ tha thứ cho mẹ. Mẹ yêu con, luôn yêu con và yêu con mãi mãi.

Mẹ.

Sara chẳng biết nói sao. Mẹ nó đang đứng trước ngưỡng cửa.

- Con yêu... con sẽ tha thứ cho mẹ nhé?

- Vâng. - Nó đáp khẽ. - Nhưng con mong mẹ hãy nói cho con biết mẹ bị đau đầu chứ mẹ đừng hét, mẹ đừng lái xe làm con sợ. Mẹ đi tới gần hai giờ.

- Mẹ không định làm con sợ. Đôi lúc chỉ cần mẹ lấy lại chính mình, để xua đuổi mọi chuyện khỏi đầu. Con hiểu được mẹ chứ, con yêu?

- Vâng.

Sara đáp nhỏ nhẹ, nhưng thực sự nó muốn nói rằng “*Không! Con không thể chịu đựng thêm chút nào nữa*”. Nó mừng tượng con dao pha của mẹ, con dao mà nó không bao giờ được chạm vào, và thấy hình ảnh nó sẽ đôi ức con gà như thế nào - chỉ bằng một nhát bổ - và đó chính cái cách cha mẹ nó đang làm với nó.

CHƯƠNG 28

Michelle trở về sau cuộc thi trượt tuyết với hai mũi chân tím bầm. Cô chơi trượt tuyết đã nhiều năm, nhưng chưa một lần nào thử sức thi thố, Stuart xui cô tham gia đội thi năm nay, nhưng ngay từ khi bắt đầu có tuyết rơi, cô đã biết mình sẽ phải hối tiếc.

Cô ngồi ở đầu xe, ngậm một viên thuốc Doublemint và cầu trời cho khỏi bị say xe. Huấn luyện viên đích thân lái xe, tuyết rơi dày đến mức Michelle dám chắc rằng ông ta chẳng thể nhìn được xa quá một gang tay. Chốc chốc ông lại phanh gấp.

Cô nghe tiếng Stuart vọng lên từ phía đuôi xe và tiếng Puffin cười khúc khích. Nếu như xe họ bị đâm, Stuart nhảy ra được trước khi bình xăng nổ thì không biết anh ấy sẽ cứu ai trước, cô hay Puffin? Hẳn là Puffin rồi. Anh ấy yêu nó mà. Hôm trước, ở phòng khách của bố Freddy và dì Aliza, anh ấy đã hét toáng lên “Mẹ kiếp! Con yêu Puffin, thừa bố”. Anh ta đã hét lên trong cơn giận giữ vì cha không cho Puffin ở trong nhà vào dịp nghỉ cuối tuần của năm tới khi cô ta tới New York.

- Con sẽ có tới một triệu đứa con gái nữa trước khi quyết định ở hẳn với nó. - Bố bảo.

- Bố không hiểu à? Bố không hiểu rằng con và Puffin có quan hệ nghiêm chỉnh và con sẽ không để bố... xin nhắc lại là con sẽ không để bố xử sự theo kiểu coi quan hệ đó như tình yêu chim chuột.

- Bố không quan tâm nó là loại tình yêu gì, nhưng bố không thích.

*

* *

Nếu như xe không giảm tốc độ thì có lẽ không ai trong số họ phải bận tâm về việc yêu đương, dù là chim chuột hay là không. Cô bạn ngồi giữa Michelle và huấn luyện viên, Kristen, ngủ gà ngủ gật, cuối cùng ngả đầu lên vai Michelle. Cô xích người ra. Cô ước ao giá giờ này được nằm ở nhà, đọc cuốn truyện về vua Stephen.

Giả sử như chiếc xe trượt khỏi đường lao xuống vực? Giả sử cô và Sara đều bị chết? Mẹ sẽ quy mất. Chú Andrew từng có một đứa con bị chết tai nạn ô tô. Michelle cũng chỉ mới biết. Cô hỏi mẹ cuốn truyện của Andrew. Tò mò thôi. Cô đã đọc một số bài viết của Andrew trên tạp chí. Toàn bài tẻ nhạt về nhà tù với chính trị. Sách thì khác hẳn. Đọc xong cô không thể không liên hệ tới các nhân vật trong truyện. Đến khi mẹ kể cho cô nghe về Bobby thì Michelle đã chạy vào

phòng mình, đóng cửa lại và ngồi yên lặng hàng giờ.

Michelle nhắm mắt lại và cố xua đi ý nghĩ về chiếc xe lộn nhào, xác họ vương vãi trên đường, máu đọng lại thành tuyết đỏ.

Michelle cố gắng nghĩ đến những điều tốt lành, những xúc cảm mạnh mẽ trong buổi lễ kỉ niệm đám cưới vàng của ông bà ngoại. Giá như ai cũng sống được như thế thì cuộc đời này ngọt ngào biết bao.

*

* *

Sáng thứ hai, Margo đưa cô đi khám. Bác sĩ bảo:

- Bị phát cước vì quá lạnh đây. Không chắc có khỏi hẳn được đâu.

- Tôi có phải bỏ trượt tuyết không?

Michelle hi vọng bác sĩ sẽ đáp rằng có. Chưa bao giờ cô hoảng sợ như không thể làm chủ được nữa, và khi đến cuối đường trượt, bàn trượt chạm vào một mỏm núi và cô ngã trôi đi. Trôi trôi mãi như chẳng bao giờ dừng lại được, như hai chân cô sẽ bị gãy và bị liệt suốt đời.

- Tôi biết cô không muốn rời khỏi trượt tuyết, nhất là vào tháng một bắt đầu mùa tuyết rơi, nhưng nếu tôi là cô tôi sẽ tránh xa các sườn dốc. Cô sẽ không thể khỏi hẳn được đâu. Trời lạnh cô sẽ bị đau, nhưng... - ông bác sĩ ngập ngừng nhìn Margo rồi quay sang Michelle nói tiếp, - làm sao mà cô bị đau? Cô không đeo tất chân à?

- Sau cuộc đua tôi quên không tháo giày, cứ để nguyên như vậy đi từ Wolf Creek về Boulder.

- Đầu óc thế chả ra sao. - Bác sĩ nói - Tôi ngạc nhiên về cô đấy, Michelle... cô luôn khiến tôi nghĩ cô là một người có đầu óc cơ mà.

- Thế mà nó đã như vậy đấy, - Michelle nghiêm chỉnh đáp.

*

* *

Thế là cô bị phát cước ở hai mũi chân. Chẳng sao, còn chán vạn hơn bệnh viêm họng của Stuart.

Margo đưa cô qua đường và nói:

- Bây giờ mẹ phải đến văn phòng. Rồi con sẽ hết bệnh thôi, phải không?

Michelle không đáp. Cô xuống xe và đóng mạnh cửa. Cô rất ngạc nhiên về mẹ. Trong lúc cô chết huyệt ở Wolf Creek thì mẹ lại cho cái con Ngốc vào phòng, ngủ trên giường của cô mà chẳng thèm biết cô có đồng ý hay không. Thậm chí còn giấu nó. Nhưng Michelle biết ngay tức thì. Những chiếc xi-líp bông thêu hoa mà cô đã mặc hồi trước văng vãi trên giường. Và cái mùi lạ nữa. Con Ngốc có bao giờ tắm rửa đâu, mà nếu có tắm đi nữa thì cái mùi hôi của nó xa một cây số vẫn còn ngửi thấy, vì nó chẳng bao giờ để ý tẩy mùi.

- Mẹ để cho con Sara ngủ trong phòng con có đúng không? - Michelle kêu lên khi vừa bước chân vào phòng. - Tại sao? Tại sao mẹ lại làm như thế?

- Mẹ đã thay ga trải giường cho con rồi. - Margo nói như có lỗi.

- Thay ga! Mẹ cứ tưởng thay ga là xong đấy phải không?

Michelle kéo khăn trải giường ra và lấy bình thơm Lysol xịt tứ tung. Sau đó cô kiểm tra cẩn thận từng ngăn kéo và tủ áo để xem có bị mất mát thứ gì không. Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho mẹ lỗi lầm này. Không bao giờ! Nếu con Ngốc đã đọc trộm nhật ký thì sao nhỉ? Nếu nó xem mấy quyển truyện mà cô đã giấu kín dưới mấy tầng áo hay đọc trộm những bức thư cô viết mà chẳng bao giờ gửi?

Mẹ lúc nào cũng lên giọng tôn trọng quyền riêng tư. Phải, bây giờ đã biết mẹ tôn trọng quyền riêng tư của nó đến mức nào. Nhưng Michelle đã tuyên bố rất rõ ràng rằng con Ngốc sẽ không bao giờ được bước chân vào phòng cô nữa.

CHƯƠNG 29

Gần bảy năm nay, B.B chưa trở lại Miami, nhưng giờ đây, giữa trận bão tuyết cuối tháng hai, cô lại phải đi. Ô tô chạy từ Boulder đến Denver mất hơn hai giờ, còn máy bay thì khởi hành từ Stapleton chậm mất một giờ rưỡi.

B.B không hiểu được tại sao mẹ cô lại phải chịu một cơn đột quỵ vào giữa mùa đông giá rét như thế này.

Clare đưa cô ra sân bay. Ít nhất thì cô cũng đã kịp mua một vé phụ trên máy bay, bữa tối được dọn một giờ sau khi cất cánh. Món thịt gà Kiep. Nụ cười của cô chiêu đãi viên thật dễ thương. Ông khách bên cạnh cô, người to, cầm xì trong chiếc áo nhựa ba mảnh ăn sạch mọi thứ bày trên khay, tóp tép mãi miếng thịt gà. Xong bữa, ông ta rửa răng bằng những ngón tay mập ú.

B.B ăn một chiếc bánh quy tròn.

Lúc năm giờ sáng, bác Morris gọi điện cho cô. Mẹ cô không cử động được, và cũng không nói được nữa.

Thấy B. B không đụng tới đồ ăn, cô tiếp viên hỏi:

- Không đói sao?
- Không đói lắm. Nhưng tôi muốn uống chút cà phê.

Cô tiếp viên rót cà phê, lóng ngóng làm đổ ra cả vạt áo của cô.

- Ôi xin lỗi. Để tôi giúp cô.

Cô ta cố gắng lau chỗ cà phê đổ đang thấm vào đồ lót màu be của B.B khiến đùi cô bồng rầy.

- Nếu cô đứng dậy thì tôi lau dễ hơn.
- Đây này... - Người đàn ông bên cạnh nói và chìa chiếc khăn của mình.
- Dừng soda, - bà khách ngồi bên cửa sổ nói. - Soda sẽ tẩy được ngay.

- Xin cô đứng dậy cho. - Cô tiếp viên nhắc lại, giọng có vẻ xác xược làm như chính B. B là người gây chuyện chứ không phải là mình.

- Tôi không muốn đứng dậy. - B. B nói rõ từng lời.

- Vậy thì tôi không thể giúp cô được.

- Soda Club, - bà khách lặp lại. - Tin tôi đi, tôi biết rõ mà.

B.B cố gắng trấn tĩnh, cố gắng không thét lên, nhưng nước mắt ứa ra.

Mẹ cô trở dậy, vào toa lét vào lúc một giờ sáng, và bà bị ngã bất tỉnh trên sàn. May mà sàn có trải thảm, bác Morris nói thế.

Ông khách ngồi cạnh ngả về bên cô và nói:

- Đấy, cô trả cho họ ba, bốn trăm đô la để rồi phải nhận lấy cái này đây. Chẳng trách tại sao cứ mất khách luôn... hiểu không?

B. B gật đầu.

Cô đã bảo Andrew đến ở với Sara, không mang Sara tới nhà Margo.

Hai tiếp viên tới chỗ cô, có cô gái đã đánh đổ cà phê lúc trước. Người tiếp viên có tuổi nói:

- Sau khi tới nơi, xin bà gửi cho hãng chúng tôi hóa đơn giặt đồ.

- Vâng... không sao đâu.

Sáu giờ sáng, cô gọi điện cho Andrew, Margo đáp với giọng ngái ngủ.

- Này anh yêu... gọi anh đấy, B.B ấy mà.

Nước mắt cô trào ra, chảy xuống gò má.

- Xin hãy nhận của chúng tôi lời xin lỗi. - Vẫn người tiếp viên lớn tuổi nói.

- Vâng, không sao... Xin hãy để tôi yên.

Hai tiếp viên nhìn nhau rồi cùng rời khỏi chỗ cô.

- Mẹ mới sáu mươi mốt tuổi. - B.B nói khẽ.

- Mẹ tôi tám mươi tư. - Ông khách bên cạnh đáp lời cứ như cô nói chuyện với ông ta vậy. - Bà ấy già yếu lắm rồi chẳng biết gì nữa... chẳng nhận ra ai... chẳng ra gì cả... sao người ta sống dai

thế không biết. Đến lượt tôi, hy vọng mọi sự sẽ nhanh chóng.

B.B không trả lời. Cô nhắm mắt lại, nhắm mắt cho tới khi máy bay tới Miami.

Ở sân bay, B.B thuê một chiếc xe con mác Dodge Dart màu xanh còn nguyên mùi mới. Từ vụ tai nạn đó đến nay cô mới trở lại nơi đây. Khi đó Bobby mười tuổi. Nếu còn sống, bây giờ nó đã mười bảy, cao to, đẹp trai và giọng nói phải mạnh mẽ lắm. Hẳn phải là một người đàn ông rồi. Lẽ ra mẹ nên chết chứ đừng chịu đau đớn như thế. Chết là hết. Người còn sống biết phải làm gì. Lo đám tang. Tổ ý thương tiếc. Còn những cảm xúc khác ăn sâu trong lòng, sự mất mát trống trải, nỗi buồn tưởng như không chịu nổi... người ta nén lại trong lòng.

*

* *

Buổi sáng, khi Sara tỉnh dậy thì B.B đã sửa soạn xong và chuẩn bị ra sân bay. Hai mẹ ăn vội vã ăn sáng và B.B nói cho nó biết chuyện bà.

- Thế bà sắp chết hả mẹ?

- Mẹ không biết. Bà ốm rất nặng.

- Bị đột quỵ là như thế nào?

- Mẹ cũng không biết. Mẹ nghĩ nó như là mình bị kẹt trong đường hầm, cố gắng thế nào cũng không thoát ra ngoài được.

Sara òa khóc.

- Dừng khóc, con yêu... mọi việc rồi sẽ qua... nín đi nào.

Sara đến bên mẹ và lần đầu tiên, sau một thời gian dài để mẹ ôm nó vào lòng.

- Con sợ bà bị chết lắm.

- Mẹ cũng thế, nhưng mẹ con mình không quyết định được. Tốt hơn hết là con chuẩn bị đi học đi.

Sara nhìn ra cửa sổ.

- Tuyết dày thế này chẳng biết trường có học không mẹ nhỉ?

- Mẹ không biết. Sao con không bật đài lên nghe xem.

- Nếu trường không học thì con sẽ đến nhà Jennifer... được không mẹ?

- Được con ạ.

- Mẹ đi bao lâu thì về?

- Chưa biết được... chắc phải bốn năm ngày.

- Thế bố sẽ đến ở với con chứ?

- Ừ.

- Mẹ nói với bà là con yêu bà lắm nhé.

*

* *

B.B đến thẳng bệnh viện. Ngoài phòng cấp cứu, bác Morris co mình trong chiếc ghế tựa trông hết sức mệt mỏi. Bác ấy đã bảy mươi tám tuổi, già rồi, hơn mẹ tới mười bảy tuổi. Cô như nhìn thấy hình ảnh Lewis bảy mươi tám tuổi, hơn cô mười bảy tuổi. Lewis sẽ thế này đây. Đáng ra bác Morris phải bị ốm chứ không phải là mẹ. Rồi thì các con của ông ta, anh em họ của cô sẽ nháo lên rồi tìm cách thọc tay vào túi tiền của ông ta. Tất cả, trừ phần của mẹ, hai trăm năm mươi nghìn đô la hay một nửa bất động sản, dù là bao nhiêu đi nữa thì nó cũng sẽ trở thành to lớn lắm khi ông ta chết. Anh em họ của cô không thích tài sản của ông ấy bị phân tán đi một chút gì. Họ nghĩ toàn bộ bất động sản của ông ấy đều thuộc về họ cả.

- Francine... - Bác Morris gọi cô. Ông đứng dậy, bước tới và ôm lấy cô.

- Mẹ cháu thế nào? - B.B hỏi.

- Vẫn thế... chưa có gì khá hơn... không ai biết rồi sẽ đến đâu. Bác chỉ ước ao giá như bác ốm thay bà ấy. Bà ấy còn trẻ quá.

- Cháu vào thăm mẹ được không?

Bác Morris nhìn đồng hồ.

- Mỗi giờ chỉ được vào trong đó mười phút. Nhưng bây giờ đã hơn một tiếng rồi nên cháu vào được.

B. B bước vào phòng cấp cứu, thì thầm với cô y tá trực tên mẹ cô và được cô ta dẫn tới giường mẹ.

- Chào mẹ... Con đến với mẹ đây...

Mẹ cô không đáp. Bà vẫn nhắm nghiền mắt như đang ngủ. B.B ở đó vài phút rồi quay ra. Cô bảo bác Morris về nhà nghỉ để cô trông mẹ, có chuyện gì cô sẽ gọi ông.

- Francine, cháu không thấy mệt mỗi sau chuyến đi sao?

- Cháu khoẻ. Cháu muốn ở lại đây.

- Vậy thì được. Bác sẽ nghỉ ngơi một chút rồi tắm rửa, hâm lại xúp.

- Vâng.

Bác Morris hôn lên trán cô rồi chậm chậm bước ra hành lang. Cái đầu hói của ông rám nắng. B. B rất thích đàn ông có cái đầu hói sạm nắng.

Một giờ sau cô lại đến thăm mẹ. Mẹ bé nhỏ quá, nước da vốn rám nắng của mẹ giờ đây được thay bằng một màu nhợt nhạt, mái tóc trắng xít gôm của mẹ đổ xuống, trông như một bộ lông nhím. B. B lấy chiếc lược trong xách ra chải nhẹ nhẹ để chúng không còn che khuất mặt mẹ.

Mẹ cô hé mắt nhìn cô.

- Mẹ, con đây... Francine đây mà...

Mẹ rên một tiếng yếu ớt như tiếng mèo kêu rồi lại nhắm mắt. Mẹ có nhận ra cô không? B. B chẳng biết được, cô ngồi bên mẹ, nắm lấy đôi bàn tay mẹ cho tới khi cô y tá nhắc đi ra. Đã mười một giờ đêm rồi.

Cô tới phòng lớn, trả tiền rồi quay điện về nhà. Ở nhà lúc này là chín giờ tối. Chuông đổ hai hồi, rồi giọng của Andrew vang lên trong máy tự động. “Quý vị đã quay số 555 - 4240. Nếu cần thiết xin quay số 555- 6263. Nếu không, xin nói vào máy, sẽ có người trả lời quý vị. Cảm ơn”.

Đồ chết tiệt! Cô dập máy rồi quay số điện nhà Margo.

Chuông réo ba hồi thì thấy Michelle cầm máy.

- A lô...

- Có Sara ở nhà không?

- Ai gọi đấy?

- Mẹ của Sara.

- Xin đợi một chút...

B. B nghe tiếng Michelle gọi:

- Này Sara... có điện thoại gọi... mẹ mày gọi đấy.

- Chào mẹ, - tiếng Sara vang lên. - Mẹ ở đâu đấy? Bà thế nào rồi?

- Mẹ đang ở trong bệnh viện. Bà ngủ. Con làm gì ở nhà cô Margo thế?

- À... mẹ ạ, tuyết rơi dày quá nên bố bảo hai bố con phải ở với nhau vì mỗi bố là có xe hai cầu, trong trường hợp khẩn cấp thì... mẹ ơi...

- Lucy ở đâu?

- Lucy ở đây với con.

- Không được cho nó uống nước trong toa lét.

- Làm sao hả mẹ?

- Bởi vì mẹ bảo thế. Tối con ngủ ở đâu?

- Con không biết, có lẽ là ở ghế sofa.

- Không được chơi với trẻ con nhà ấy nghe chưa Sara. Bọn nó toàn đưa nghiện thuốc phiện đấy.

- Không phải vậy đâu mẹ ạ.

- Nghe mẹ đây, Sara, mẹ biết mà. Không được lấy bất cứ thứ gì họ cho. Hứa với mẹ đi... hứa là không nhận bất cứ thứ gì.

- Thôi được... con hứa.

- Cho mẹ nói chuyện với bố.

- Mẹ cầm máy nhé... con đi gọi bố.

Một phút sau, Andrew tới bên máy.

- Chào em, Francine... mẹ em thế nào?

- Tại sao anh lại đưa Sara đến đó? Tôi đã yêu cầu anh không mang nó đi cơ mà.
- Có bão tuyết em ạ, nhưng chuyện đó không quan trọng... mẹ em thế nào?
- Tôi có quyền quyết định việc gì là quan trọng!
- Nào, đừng lo lắng, ở đây mọi việc đều tốt cả. Lewis đang tìm cách liên lạc với em. Anh ấy nhắn em gọi điện cho anh ấy ngay.
- Tôi muốn nói chuyện với Sara.
- Con đây mẹ. - Lần này Sara có vẻ sốt ruột.
- Sara, mẹ muốn con bắt bố ngày mai phải đưa con về nhà. Ở đó không an toàn cho con đâu. Hiểu chưa?
- Vâng. Con sẽ cố.
- Mẹ yêu con, Sara.
- Con cũng thế.
- Yêu như thế nào?
- Mẹ biết rồi mà...
- Luôn yêu và yêu mãi mãi chứ?
- Vâng.
- Thế thì nói đi, con.
- Con không thể nói được.
- Sao lại không?
- Mẹ ạ...
- Sợ mọi người nghe thấy à?
- Cũng có thể lắm.
- Con nói yêu mẹ mà người ta nghe thấy thì con xấu hổ à?

- Không mẹ ạ.

- Thế thì nói đi.

- Luôn và mãi mãi. - Nó nói nhỏ.

- Luôn và mãi mãi cái gì?

Sara không trả lời.

- Luôn và mãi mãi cái gì, Sara? - Mẹ nó hỏi.

- Con luôn yêu mẹ và yêu mẹ mãi mãi - Sara nói nhanh.

B.B bắt đầu khóc.

- Cô tiếp viên trên máy bay làm đổ cà phê nóng vào người mẹ. Quần áo mẹ bị bắn hết cả con ạ.

- Thế thì mẹ phải đem đi giặt đấy. - Sara nói.

- Ừ.

B.B nói rồi gác máy. Cô mất Sara rồi. Cô có thể cảm nhận thấy điều đó. Có thể Sara sẽ thấy hạnh phúc hơn nếu như cô không bao giờ trở về.

B.B tỉnh dậy vào lúc bình minh, chân tay tê cứng vì chuột rút, cổ ngoẹo. Cô đã ngủ trên chiếc ghế tựa đặt ở lối đi ngoài phòng cấp cứu. Mấy giờ qua cô chưa gặp mẹ, nhưng chắc không xảy ra chuyện gì vì nếu có hẳn họ đã gọi cô rồi.

*

* *

B.B bước vào phòng. Mẹ vẫn ngủ, hoặc là trông như ngủ. Cô ngồi xuống mép giường, nhìn mẹ và cảm thấy sự uất hận dâng lên trong lòng. Thật khốn nạn, mẹ ơi!

Con là đứa con gái ngoan như thế. Con luôn gắng sức để làm vui lòng mẹ. Không bao giờ con làm một điều gì sai trái đúng không? Không bao giờ bị hư hỏng như những đứa con gái khác. Không bao giờ để bọn đàn ông chạm vào. Việc gì con làm cũng đều đúng cả, và bây giờ thì, hãy xem! Hãy xem con ngập trong đồng rác thế nào.

Sao lại đến nông nỗi này? Nếu là đứa con gái ngoan mà phải chuốc lấy sự ngập ngụa này thì ngoan mà để làm gì hả mẹ? Con trai thì chết, Con gái thì chẳng lo gì đến mẹ nữa. Chồng thì ngủ

với người đàn bà khác. Tại sao mẹ không nói trước với con? Sao mẹ đánh lừa con, rằng con sẽ có tất cả? Con muốn được hạnh phúc đến nỗi giờ đây con chẳng còn nhớ được hạnh phúc là cái gì. Từ khi bố mất đi, con chẳng còn biết thế nào là hạnh phúc nữa.

Cô xoay mãi chiếc vòng cô đeo trên tay. Có phải đúng là bố chết trên giường cô gái kia, hay đó chỉ là câu chuyện mẹ bịa ra vì khi đó mẹ đang vụng trộm với bác Morris? Con còn nhớ hồi ấy khi con bước vào, áo của mẹ bật hết khuy, nhưng mẹ cười phá lên và nói rằng bác Morris cù mẹ. Con đã tin mẹ... Con tin mẹ vì bác Morris cũng thích cù con. Mẹ hiểu không? Mẹ có biết rằng ngày cưới của con, bác ấy đã cù con? Bác ấy nói muốn con...

Mẹ dạy con rằng khi nào thấy khó chịu điều gì thì hãy quên nó đi và con sẽ không còn cảm thấy bất hạnh hay bức mình nữa. Sao mẹ lại dạy con như thế? Cô ôm chặt lấy vai mẹ. Sao mẹ cứ nằm yên như thế? Sao mẹ không trả lời con? Vì sao con lại bị trừng phạt như thế? Cô lắc mạnh vai mẹ và kêu lên. Tại sao mẹ lại phải dậy mà dò dẫm giữa đêm để đến nỗi bị đột quỵ như thế? Con chưa đủ khổ sao?

- Nào chị. - Cô y tá giữ tay B.B và đưa cô ra khỏi phòng cấp cứu. - Chúng tôi đang cố gắng hết sức. Vào thời điểm như thế này, chị phải hết sức...

- Cút đi. - B.B hét lên và vùng khỏi cô y tá.

- Mọi người đều phải giữ yên tĩnh. Nếu không sẽ phải ra ngoài.

- Đừng có nói với tôi như với trẻ lên ba.

B.B quay lưng và chạy nhanh khỏi phòng cấp cứu, lao tới nơi đậu xe. Cô phải bình tĩnh, phải lấy lại sự sáng suốt. Chiếc xe vọt ra khỏi bãi đỗ. Trời đã ngả từ tối sẫm sang màu tím. Mười phút, hai mươi phút, bốn mươi phút, cho tới khi đến nghĩa địa thành phố. Cô dừng xe, mở tung cửa và băng qua những hàng mộ im lìm. *Rẽ phải... rẽ trái... qua ngọn đồi này, dưới mấy cái cây này...* cho đến khi gặp một ngôi mộ nhỏ, tuyết phủ trắng. Trong ánh sáng yếu ớt buổi sớm, cô cúi xuống nhìn những dòng chữ khắc trên một bia đá đơn sơ:

BOBERT ALLAN BRODER

1964-1974

CON YÊU CỦA ANDREW VÀ FRANCINE

ANH YÊU CỦA SARA

YÊN NGHỈ TẠI ĐÂY

Cô gục đầu trên mộ khóc nức từng hồi.

Cô không nhớ mình nói như thế bao lâu cho tới khi một người trông mộ, còn trẻ, da đen đập vào vai cô và nói:

- Bà có làm sao không?

- Không sao! - Cô đáp rồi đứng dậy.

- Bà ướt hết cả rồi.

- Vâng.

B.B ngạc nhiên. Tới lúc đó cô mới biết là trên đang mưa tầm tã.

- Bị cảm lạnh mất thôi. Bà bất cẩn quá.

Cô bước chơi vui trên mặt đất tơi xốp tới ô tô. Ghế lái cũng ướt hết cả. Cô nổ máy, nhưng không biết làm sao để xe chạy cần gạt nước. Chẳng sao. Cô lái xe ra khỏi nghĩa địa. Xe chạy qua cầu Causeway. Chỉ một chút thôi, cô nghĩ. Chỉ chệch hướng một chút thôi là xe sẽ văng khỏi cầu và rơi vào khoảng nước đen ngòm phía dưới.

PHẦN III

CHƯƠNG 30

Bột matít lấm tẩm dính trên mái tóc Margo. Sáng hôm đó tuyết rơi nhiều quá, trường đóng cửa và cô quyết định ở nhà hoàn thành nốt công việc thu dọn căn phòng mới. Căn phòng thật đẹp, sáng sủa và thoáng đãng, một cửa sổ quay về hướng nam, tường ốp gỗ, sàn gạch đỏ. Cô hết sức ngạc nhiên vì chỉ trong bốn tuần, họ đã biến gara thành một căn phòng đẹp đẽ nhường ấy. Tự họ làm lấy tất cả, chỉ có một anh thợ mộc vốn chịu ơn Margo cũng xắn tay giúp một vài việc. Andrew cặm cui suốt ngày. Margo giúp anh vào ngày nghỉ cuối tuần và buổi tối, còn Stuart và hai người bạn tới giúp vào mỗi ngày sau khi tan học - kết quả của một cuộc thương lượng. Thậm chí cả Michelle cũng tham gia công việc lát nền. Tháng Giêng, khi lần đầu tiên Sara ở lại đêm tại nhà mình thì Margo chợt thấy căn nhà của họ chẳng có một chỗ trống nào cho một đứa trẻ tới thăm. Đã từ lâu cô định sửa gara này, ban đầu sẽ làm một chỗ làm việc riêng cho cô, sau đó khi Andrew dọn tới thì sẽ làm nơi ẩn nấu cho cô và anh. Nhưng tới khi Michelle nổi giận về chuyện Sara ngủ trong phòng nó mà không được phép thì Margo hiểu rằng điều mà họ cần nhất lúc này, một gian nhỏ, có thể làm phòng ngủ cho một đứa bé rồi sau sẽ nói rộng làm chỗ làm việc của Andrew và cô.

Đang cùng mẹ sơn khung cửa sổ, Michelle hỏi:

- Mẹ không định giành phòng này cho con Ngốc chứ?

Margo đã chờ đợi câu hỏi này từ lâu và cô ngạc nhiên sao nó lại đến muộn màng đến vậy.

- Không con ạ. Mẹ định dành phòng này cho Stuart cho tới hết năm nay. Khi nào Stuart học đại học thì nó sẽ là của con. Chúng ta sẽ dành phòng của Stuart cho Sara để tới đây thì nó có chỗ ngủ lại.

- Tháng nào có cũng có một lần phiền toái thế à?

- Chú Andrew muốn khi có phòng riêng nó có thể đến thường xuyên và tiện hơn.

- Mẹ nói năm tới đây sẽ là phòng riêng của con?

- Phải, nếu con muốn.

- Thế khi anh Stuart ở trường về thì thế nào?

- Mẹ nghĩ là anh ấy sẽ ở phòng của con.

- Ở phòng cũ của anh ấy thì tốt hơn.
- Thôi, chúng ta sẽ thu xếp chuyện đó.
- Nhưng nếu như thế thì con Ngốc sẽ lấy mất cái phòng của con.
- Mẹ nghĩ là chúng ta không nên lo lắng như thế vào lúc này.
- Mẹ, có bao giờ mẹ nghĩ việc gì một cách kỹ lưỡng không?
- Một số việc.
- Con thích suy xét mọi việc một cách kỹ lưỡng. Con muốn biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.
- Không ai có thể biết được chính xác điều gì sẽ đến.
- Nhưng con muốn như thế.
- Michelle, phải rộng lượng con ạ, nếu không cuộc sống sẽ trở nên không thể chịu nổi.

Michelle quay đi.

- Thế ai sẽ trả tiền sửa căn phòng này?

Margo cảm thấy tức nghẹn. Cô không thích tý nào khi phải nói đến chuyện tiền nong giữa cô và Andrew mà cũng không hiểu vì sao.

- Mẹ và Andrew mỗi người chịu một nửa.
- Như thế có nghĩa là một phần ngôi nhà này bây giờ là của chú ấy?
- Không, nhưng nếu mẹ có bán thì mẹ cũng sẽ trả phần tiền chú ấy đã bỏ ra.
- Giả sử mẹ lấy chú ấy... thì thế nào?
- Mẹ và chú ấy chưa bàn tới chuyện này.
- Thế mẹ có nghĩ là mẹ... sẽ lấy chồng chứ?
- Mẹ chưa biết. Con quan tâm chuyện đó sao?
- Con sẽ không phản đối... mẹ lấy chồng thì con sẽ không phải lo lắng nhiều nữa.

- Ôi con, đó là phần đời của mẹ... con không phải lo lắng như thế.

- Con phải lo chứ. Giả sử như năm tới mẹ lại đưa một người khác về nhà mà con lại chẳng thấy ư thì sao?

- Chắc là mẹ không đưa ai về nữa đâu.

- Nhưng mẹ không thể đảm bảo được, đúng không?

- Không, nhưng mọi điều giữa Andrew và mẹ rất đang tốt đẹp. Con cũng thấy thế, đúng không?

- Phải, nhưng chỉ có hai tháng thôi.

- Những tháng đầu bao giờ cũng là khó khăn nhất - Margo nói.

- Người ta nói rằng tình yêu sống được trong vòng ba đến sáu tháng, sau đó là sự chịu đựng. Men say khi đó biến mất.

- Nếu tính từ tháng hai thì giờ đã là sáu tháng rồi nhưng men say vẫn còn nguyên đó thôi.

Michelle nhìn mẹ hồi lâu, rồi nói:

- Thôi, con đi xây người tuyết đây.

Margo thở dài rồi lên gác. Cô đi vào bếp đặt nước.

Một phút trước Michelle còn như một bà già, lo âu tới chuyện đời, và phút sau nó lại trở thành một đứa trẻ con, bận rộn đắp người tuyết, Margo dễ hiểu con gái mình hơn.

*

* *

Vài giờ sau, Clare tới. Đứng giữa gian phòng mới, cô kêu lên:

- Tuyệt làm sao!

Trên đường về nhà sau khi đưa B. B tới sân bay để đi Miami, Clare ghé thăm Margo. Sáng sớm, B.B gọi điện báo cho Andrew rằng mẹ cô bị nạn và nhờ Andrew chăm sóc Sara khi cô vắng nhà.

- Phải tới, thì tới sẽ giữ phòng này cho mình. Rộng rãi hơn phòng ngủ của cậu nhiều.

- Phải đấy, nhưng tớ không muốn bỏ phòng tắm và bồn tắm mát xa.

- Ừ, cậu nói phải. Nhất là cái bồn tắm. Ngâm người một chút bây giờ cũng hay đấy nhỉ. Một mẻ quá.

Margo nhìn đồng hồ.

- Hay đấy.

Clare nằm dài trên giường trong khi Margo lo chuẩn bị bồn tắm. Lúc quay trở vào Margo đóng cửa kính lại, dựa lưng vào đó, hà hơi vào tay và nói:

- Ngoài đó lạnh đấy.

- Cậu bảo gì?

- Sáng nay thế nào?

- Mất hai giờ mới tới được sân bay. Chuyển bay mà không bị hoãn lại thì đã lỡ rồi.

- B.B thế nào?

- Thật sự không thể nói được. Trên đường tới Denver cậu ấy ngủ suốt. Chẳng nói một câu nào về mẹ.

- Cô ấy không nhanh chóng thích nghi với thực tế - Margo nói.

- Sao cậu lại nói thế? Trong làm ăn nó nhạy cảm nhất trong những người mà tớ biết.

- Tớ định nói về đời tư cơ. - Margo vào phòng tắm, cởi bỏ váy áo.

- Tớ không thể nói chuyện B.B với cậu được. Margo ạ. Khó nói lắm. Tớ cảm thấy không trung thành với bạn bè. Giờ đây tớ hiểu con trẻ cảm thấy gì khi đứng giữa cuộc ly hôn của bố mẹ, vì chính mình cũng bị kẹt giữa hai cậu đấy. Một bên, mình vui mừng khi thấy cậu và Andrew hạnh phúc, một bên, mình rất buồn khi thấy B.B nó đau khổ.

- Mình hiểu... mình hiểu...

- Và cậu ấy cũng có Lewis rồi. Ông ta cũng dễ thương đấy chứ?

- Ừ... nhưng có chuyện gì đó thì phải... mình không dám can thiệp... sợ lắm.

- Mình nghĩ mọi sự rồi sẽ ổn. Phải có thời gian. Bồn tắm được rồi đấy.

- Tốt, xương cốt tớ đang ê ẩm đây. Hồi trẻ cậu có bao giờ đau xương cốt không?

Margo cười to và nói:

- Gần đây tớ mới để ý.

- Cậu biết thế là sao không? Xương cốt chúng mình đang lão hóa, cũng như các bộ phận khác.

- Không công nhận đâu.

- Tớ cũng vậy, nhưng mỗi ngày, tớ lại đứng trước gương và phát hiện ra những dấu hiệu mới.

- Tớ chỉ soi gương khi cần.

Margo biết nói vậy không hẳn là đúng, nhưng cô thích nghĩ về mình như một người có nhiều thứ quan trọng trong đầu hơn là hình dáng ra làm sao, tất nhiên là trừ cái tuần ở Los Angeles kia, khi mà cô chợt nhận thấy không còn thân hình của một cô gái trẻ nữa.

Clare nói:

- Ngày xưa nếu chúng mình xấu xí thì có khi lại hơn.

- Sao... cậu cho rằng bé xấu xí thì về già dễ sống hơn à?

- Phải. Mất đi sắc đẹp quả là đau đớn. Nếu ngay từ đầu mình không có nó thì cũng chẳng lo mất.

- Tớ đã nghe người ta nói thế về tiền của, nhưng về sắc đẹp thì chưa từng.

- Về tiền của à? Mình chưa nghe thấy.

Margo biết Clare chẳng bao giờ phải bận tâm về tiền.

Tiền với cô ấy lúc nào cũng sẵn, sẵn như người ta có sẵn răng lợi vậy. Tiền của cô ấy khiến người ta sợ, nhất là đàn ông. Đối với Margo, tiền có nghĩa là tự do, không bị phụ thuộc vào kinh tế, sự phụ thuộc mà đã khiến cho chị gái cô, Bethany, không thể dứt bỏ được Harvey. Những người lắm tiền thì cũng chẳng biết làm gì với tiền. Tiền mang phiền toái đến cho cuộc sống của họ. Cô không muốn đồng tiền lẫn sự nghèo túng trở lại thống trị đời mình như cô đã phải nếm trải sau cuộc ly hôn.

Hai người bước ra ngoài, cởi áo choàng vào thả mình vào bồn. Nước nóng khiến cả hai cùng kêu lên choe choe.

Vài phút sau Clare hỏi:

- Andrew đã bắt tay vào viết tác phẩm mới chưa?

- Chưa. Anh ấy vẫn đang nghiên cứu. Với lại quá bận với căn phòng mới nên anh ấy cũng chẳng biết viết vào lúc nào.

- Mình không chịu nổi Robin cứ luẩn quẩn suốt ngày chẳng làm gì cả... phát điên lên được. À mà tuần trước lão ấy đã bay đi Montana tìm đất.

- Thật à?

- Ừ, lão ấy nảy ra ý nghĩ là muốn có một trại chăn nuôi... muốn sống gần với thiên nhiên.

- Vậy là cậu sẽ đi Montana?

- Cậu sẽ tới thăm tớ ở đó chứ? - Clare cười. Đột nhiên cô im lặng. - Lão ấy chán lắm. Không biết rồi bọn sẽ sao.

Margo vươn tay đặt lên vai Clare:

- Xin lỗi nhé. Mình không biết bọn cậu lại có chuyện. Mình hiểu cậu mong muốn sự êm đẹp làm sao.

- Mình muốn gì không quan trọng. Lạy chúa, mình muốn lão ấy khôn lên, gánh vác được trách nhiệm, đặt ra những mục tiêu và theo đuổi chúng. Cậu biết lão nói gì không?... Rằng cả đời đàn bà lo việc xây tổ, còn đàn ông thì tìm cách bay khỏi cái tổ ấy, rằng đàn bà thì thích yêu đương, còn đàn ông chỉ thích xài. Lão bảo nhìn thấy núm vú thì lão không thể không xông vào bú. Mình đã cố gắng giải thích rằng đó là vì lão phát triển theo sự chỉ dẫn của ấu trĩ. Lão bảo suốt đời đàn ông chỉ đi theo sự chỉ dẫn của cái dái. Mình bảo cũng được thôi, nhưng nếu thế thì nó sẽ dẫn đi xa giường ngủ của vợ lão và nếu vậy thì quên đi, lần này tớ sẽ không ngồi đây mà đợi lão nữa đâu. Sẽ không bao giờ mình cho phép lão khuấy động cuộc đời mình một lần nữa.

- Clare, nếu lão muốn thế thì để cho lão ấy đi. Chẳng có lão ấy cậu sống vẫn tốt chán.

- Mình biết thế... nhưng lần này mình hy vọng mọi sự sẽ êm đẹp... Cả hai đều rút ra được nhiều điều. Mà tại sao những người phụ nữ lịch thiệp lại cứ phải dây với quân lưu manh ấy nhỉ.

Margo cười to.

- Mình thích cậu dùng cái từ mình dạy cậu.

- Cậu dạy tớ cái chữ “quân lưu manh” ấy sao?

- Không phải à?

- Đây Margo, cái bọn lưu manh ấy không cứ phải là người Do Thái ở bờ Đông. Nơi nào cũng có thể thấy mặt chúng, đôi khi ở ngay nơi mà người ta ít ngờ nhất.

- Mình cảm thấy thực sự may mắn khi tìm thấy Andrew. May mắn tới mức mình thấy rất bối rối.

- Chẳng có gì phải bối rối. Cậu may mắn, đơn giản thế thôi.

- Nhưng cũng chẳng phải bọn mình không có chuyện.

- Chỉ nghèo thì mới hết chuyện.

*

* *

Sau bữa tối hôm đó, Andrew và Margo cùng ba trẻ chơi trò Monopoly trước lò sưởi. Lucy chạy lon ton tới ngửi chiếc bàn cờ, lại hít đồng tiền Monopoly rồi cuộn mình nằm gọn trong lòng Michelle.

- Nó thích chị đấy. - Sara nói.

- Con vật nuôi nào chả thế.

- Sao chị không nuôi con gì?

Michelle nhìn mẹ.

- Nhà cô có một con lợn - Margo nói.

- Cô có con lợn à? - Sara lại hỏi.

- Lợn gỗ ấy mà, - Michelle nói. - Mẹ chị đùa đấy.

- Ôi, lợn gỗ á, - Sara cười thích thú.

- Chị muốn nuôi mèo, nhưng mẹ chị không có đủ sức gánh thêm trách nhiệm nào nữa.

- Michelle, đó là ba năm trước. Hồi đó...

- Nuôi mèo dễ lắm, - Sara nói. - Nó tự lo cho mình. Mình chỉ cần cho nó ăn thôi. Chị có muốn

em tìm cho chị một con không?

- À, còn để xem đã. - Margo nói. - Phải bàn đã cháu ạ.

Chuông điện thoại cắt ngang câu chuyện của họ.

- Để mẹ nghe. - Margo nói và đứng dậy.

- Có khi là mẹ đấy. - Sara thì thầm với bố.

Lewis gọi, nói với Margo rằng ông gọi tới nhà B.B và máy tự động nhấc quay đến nhà cô. Margo giải thích rằng mẹ của B.B bị đột quỵ và B.B phải đi Miami thăm mẹ. Cô hứa sẽ nhấc B.B gọi điện tới cho ông ở Minneapolis ngay nếu B.B gọi về.

- Lewis gọi, - Margo nói với cả nhà. - Ông ấy ngạc nhiên vì không gọi được B.B.

- Thế mà cháu cứ tưởng mẹ cháu. - Sara nói.

- Đến lượt mẹ rồi đấy, - Michele giục - Mẹ đang ở ô “Công viên”.

Nửa giờ sau B.B gọi về. Sau lúc đó Sara chẳng còn thích thú chơi nữa. Nó ngáp ngủ vài lần cho tới khi Andrew hỏi:

- Mệt rồi à?

- Hơi hơi.

- Muốn ngủ chưa?

- Con sẽ ngủ ở đâu?

- Em có thể ngủ trong phòng anh, - Stuart nói. - Để anh ra ngủ phòng mới xem thế nào.

- Ngoài đó lạnh đấy. Chưa lắp lò sưởi mà. - Margo nói.

- Con đắp chăn. Mười lăm độ âm ngủ vẫn tốt.

- Không sao đâu. Em ngủ ở trên ghế sofa này tốt hơn. Em sẽ ngủ với con Lucy.

- Ván này thế nào, không chơi tiếp à? - Michelle hỏi.

- Ngày mai chơi nốt được không ạ? - Sara hỏi.

- Anh không thể hứa được là ngày mai anh sẽ chơi. - Stuart nói. - Nếu em không chơi thì em chia phần bài của anh vậy. - Thế thì còn gì là hay nữa, - Michelle nói.

- Sao mình không đem bàn cờ lên bàn cà phê mà thảo luận xem ngày mai làm gì nhỉ. - Margo đề xuất.

- Cái nhà này chẳng bao giờ làm được việc gì đến nơi đến chốn. - Margo nói.

- Thì đã làm xong cái phòng mới rồi thôi. - Stuart nói

*

* *

Margo và Andrew xuống gác và mở đài nghe tin. Margo muốn kể cho Andrew về Clare và Robin, về chuyện Robin nói rằng suốt đời đàn ông chỉ đi theo chỉ dẫn của dương vật. Nhưng Andrew có vẻ buồn bực chuyện gì đó. Bản thân cô cũng mệt mỏi, có lẽ đã đến kỳ. Andrew tắt đài, tắt điện. Họ lên giường ngủ, không ai nghĩ đến chuyện làm tình.

Nửa đêm, có tiếng Sara hét lên. Andrew lao vội lên gác. Nó ngủ mê. Khi trở lại, anh trần trọc, trở mình suốt mấy tiếng. Cuối cùng anh cầm một tờ tạp chí đi vào phòng tắm. Không có anh, Margo thấy lạnh. Cô kéo cao tất lên, nhưng không thể ngủ được. Sáng hôm sau, khi Sara và Stuart đã tới trường thì điện thoại réo vang. Margo đang mặc đồ trong phòng tắm chuẩn bị đi thì nghe thấy tiếng Andrew nói trong máy:

- Cái gì... lúc nào?

Cô rời phòng tắm, mang theo cả cái lược chải đầu đến bên anh. Anh đang ngồi bất động bên mép giường, ống nghe vẫn kẹp bên tai, mặt tái đi.

- Có chuyện gì thế, - Cô hỏi. Anh ra hiệu cho cô im lặng.

- Vâng, - Anh nói tiếp trên máy. - Vâng, cảm ơn. Tôi sẽ liên hệ sau.

- Chuyện gì thế anh? Tình trạng mẹ cô ấy xấu đi à?

- Không phải mẹ cô ấy. Chính cô ấy.

CHƯƠNG 31

Michelle nghĩ chắc mình bị bệnh gì rồi. Hẳn là cúm. Gemini bị cúm và tới nửa lớp của cô cũng bị mắc bệnh. Người đau nhức. Buổi sáng ngủ dậy cô thấy khát khô cổ và uống liền hai cốc nước cam, sau đó lại thấy nôn nao. Lúc mọi người đang ăn sáng trong bếp, cô thông báo:

- Con bị ốm. Con đi nằm đây.

Cô vừa chớp mắt thì điện thoại réo làm cô tỉnh giấc. Có thể là bà thư ký trường gọi đến để xem cô đi đâu. Cô nhắc máy và nghe thấy Andrew nói “vâng, anh gọi đúng số đấy” rồi một gã nào đó nói với Andrew về một chuyện kỳ lạ về nghĩa địa đầu đó và một bà nằm trên ngai mộ giữa trời mưa to. Một người trông mộ đã báo cảnh sát biển số xe của bà ta vì thấy bà ấy có vẻ tâm thần, không thể lái xe được. Khi cảnh sát đuổi kịp thì thấy bà đang đậu xe giữa cầu Caseway, hai tay ôm đầu. Bà ta không nói được, không giao tiếp được. Có vẻ như bà ta bị căng thẳng đến tột độ. Họ đưa bà tới bệnh viện gần nhất, bệnh viện Mt.Sinai.

Khi gã ở đầu dây nói xong. Andrew nói với giọng run rẩy “Tôi hiểu rồi”. Gã kia còn nói gì đó mà Michelle không hiểu, còn Andrew đáp “Vâng tôi đã hiểu, nhưng tôi muốn nhờ bác sĩ riêng của tôi ở Miami khám cho cô ấy trước. Tôi sẽ gọi lại cho các anh ngay vài giờ tới”. Gã kia hỏi “ông là chồng bà ấy phải không?”. Andrew đáp “Trước đây thôi. Chúng tôi đã ly dị”.

Đột nhiên Michelle hiểu ra. Họ đang nói về B.B. Cô mừng tượng thấy B.B hai tay ôm đầu, ngồi trong chiếc xe đỗ trên cầu. Hai cảnh sát tiến đến, gõ vào cửa xe, hỏi “Bà có làm sao không, thưa bà?”. Rõ ràng là có làm sao. Người nọ nhìn người kia và hiểu rằng họ phải nhúng tay vào. Hoặc là say ma túy, hoặc say rượu, hoặc là cả hai. Họ khám xe, nhưng không tìm thấy gì ngoài túi xách cùng với chiếc ví nhỏ và giấy phép lái xe. “Hừm, tận Colorado kia”. Họ so ảnh trong giấy phép lái xe với người thật và khẳng định đúng là một người, mặc dù mái tóc dài, hoe đỏ của cô đã bết lại và ánh mắt có cái gì đấy rất hoang dại. Cô ấy không trả lời những câu hỏi của họ. Họ dùng tới ngôn ngữ bằng dấu hiệu, tưởng cô bị câm điếc. Vẫn vậy thôi. Họ đập đập vào người cô. Cũng chẳng ích gì. Cô ấy chỉ ngồi đó, hai tay ôm đầu như một pho tượng vậy.

Đã có lần Michelle ngồi bất động như thế để quên đi thế giới quanh cô, nhưng chưa bao giờ thành công. Khi còn học lớp chín, một cậu cùng lớp bị suy nhược thần kinh, theo các thầy nói, và bị đưa đi một bệnh viện tư trên núi. Michelle nhớ nhất là lúc cậu ta cười, chỉ mỗi một bên miệng là biểu cảm, méo xệch. Nhưng làm sao có thể tưởng tượng một người đẹp như cô B.B, có đầy đủ mọi thứ như cô ấy lại bị bệnh thần kinh? Ai mà tin được.

Michelle lật mặt gối và thấy nó man mát. Sốt. Người cô run rẩy dưới sức nặng của tấm chăn. Hẳn sẽ phải nghỉ học đến cả tuần.

Michelle tự hỏi liệu bố có lo lắng cho mẹ như thế hay không, nếu người ta báo là tìm thấy mẹ cô đậu xe ở đường, hai tay ôm đầu. Hẳn là không rồi. Cô với Stuart sẽ phải lo liệu lấy thôi.

Cửa phòng cô mở ra và Margo bước vào, thoang thoảng mùi nước hoa Chanel No. 19. Mẹ cô ngồi bên mép giường, đặt tay lên trán cô và lo lắng nói:

- Con nóng đầu đấy. Uống aspirin chưa?

Michelle gật đầu.

- Mẹ phải đi làm, nhưng nếu con cần gì thì gọi chú Andrew. Chú ấy sẽ ở nhà. Trưa mẹ sẽ gọi điện về hỏi thăm nhé.

- Ban nãy ai gọi điện thoại đấy mẹ?

- Ồ, chẳng có chuyện gì đâu. Con nằm nghỉ và nếu thấy nóng nữa thì uống thêm aspirin nhé. Mẹ sẽ cố gắng về sớm.

Margo hôn lên trán rồi đi ra.

“Chẳng có gì,” Michelle nghĩ. “Cô ấy bị điên mà mẹ bảo là chẳng có chuyện gì”! Thế còn Sara thì sao?

Gần trưa, điện thoại đổ chuông. Michelle nghĩ là ở trường gọi đến. Cô nhắc ống nghe, nhưng Andrew đã cầm máy. Lần này là Lewis, bạn trai B.B. Cô lắng tai nghe Andrew kể cho Lewis toàn bộ câu chuyện. Cuối cùng Andrew nói “Tôi đã nói chuyện với bác sỹ riêng của tôi ở đó. Ông ấy biết Francine. Cô ấy là bệnh nhân của ông ta. Tôi tin là ông ấy sẽ có những...”

Nhưng Lewis đã cắt ngang:

- Tôi sẽ bay ngay chuyển tới. Tối nay tôi sẽ đến Miami.

- Không cần thiết như vậy đâu.

- Anh không hiểu. Tôi phải chịu trách nhiệm về cô ấy. Cô ấy là vợ tôi.

- Cô ấy là gì của anh? - Andrew ngạc nhiên hỏi.

- Là vợ tôi. Chúng tôi đã kết hôn vào đêm Giao thừa tại Hawaii. Cô ấy muốn giữ bí mật trong vài tháng, tới chừng nào chúng tôi có cơ hội thực hiện một vài dự định.

Michelle đưa ống nghe ra xa, sợ hai người nghe thấy tiếng thở gấp gáp của cô. Khi áp nó lại

gần tai, cô nghe thấy tiếng Andrew hỏi:

- Thế Sara có biết không? - Giọng Andrew trầm thì.

- Không. B.B và tôi định sẽ nói với cháu khi tôi tới Boulder vào lần tới.

“Lạy chúa!” Michelle nghĩ. “B.B cưới Lewis và họ chẳng nói gì với Sara. Sao họ có thể làm như thế nhỉ?” Cô sẽ không đòi nào tha thứ nếu mẹ cưới trộm. Cưới xin là chuyện của cả gia đình và con cái có quyền phải được biết. Bây giờ ai đó phải nói với nó, không chỉ chuyện mẹ nó lâm vào tình cảnh tội nghiệp đến thế, mà còn cả chuyện mẹ nó đã lấy chồng. Thật là mớ bòng bong. Một mớ bòng bong quái quỷ!

CHƯƠNG 32

Sara ốm mất hai tuần, lâu hơn cả nhà. Bác sĩ đã tới hai lượt, còn Clare thì ngày nào cũng đến, mang đến cho nó súp và Jell-O và cả đồ ăn cho Lucy, nhưng rồi cô ấy cũng lẫn ra ốm. Cả nhà ai cũng ho, nhưng Sara ho nặng nhất. Con họ dựng nó dậy giữa đêm, đôi lúc tưởng như không còn thở được nữa. Nó sợ hãi tới gọi cửa phòng Margo bảo bố đến với nó. Bố ngồi bế nó cho tới khi nó ngủ lại.

Giờ bố nó bảo đã tới lúc nó phải đến trường. Nó không muốn đi. Nó khóc và xin bố cho ở nhà thêm vài ngày nữa. Nhưng bố bảo, đến trường gặp bạn bè sẽ tốt cho nó hơn. Bố nói đi học nó sẽ thấy đỡ nhớ mẹ.

Nó không thể không nhớ tới mẹ, hình dung mẹ nằm trong viện giống hệt như cái hơi mà người ta đã đưa Jack Nicholson trong phim “One Flew Over the Cuckoo’s Nest” - mà nó đã xem ở nhà ông bà nội vào dịp lễ Giáng sinh. Sợ lắm toàn là bệnh nhân kỳ dị và các hộ lý độc ác. Mẹ chẳng thích ở đó đâu. Đêm đêm nó khóc cho tới lúc thiếp đi. Nó thấy mẹ mặc bộ đồ bệnh nhân, nằm trên một cái giường nhỏ, co gối lên tận ngực, tay vê tóc như nó thường làm khi mệt mỏi hay sợ hãi. Nó nghe thấy tiếng mẹ gọi “*Sara... cứu mẹ với... cứu mẹ... Sara*”. Nó muốn cứu mẹ, nhưng chẳng biết làm gì. Tỉnh thoảng giữa đêm nó khóc to đến khi tỉnh giấc.

Cái ngày bố bảo với nó rằng mẹ bị suy nhược thần kinh nó cũng khóc.

- Tức là mẹ bị thần kinh à?

- Phải, bố đoán thế.

- Nhưng mà tại sao mẹ bị thế?

- Bởi vì cuộc sống đôi khi rất phức tạp. - Bố giải thích. - Chỉ cần chịu thêm một tác động nhỏ là có thể vượt quá sức chịu đựng của con người. Chắc mẹ đã rất căng thẳng khi bà ngoại bị ốm.

- Nhưng lần trước mẹ bị ốm có một tuần và phải đi bệnh viện.

- Hồi nào hả con?

- Hôm mẹ biết tin bố sắp đến.

Bố nó lấy tay che mắt và ngả đầu ra sau. Rồi bố nó ôm nó vào lòng, xoa đầu cứ như nó là con búp bê và nói:

- Tội nghiệp con... những chuyện này làm con khổ lắm phải không?

“Thỉnh thoảng”. Nó sẽ nói như thế. Nó sẽ không nói với bố chuyện mẹ nó la hét, khóc lóc và hành động như người điên, mặc dù sẽ không có ai nói từ đó ra. Sara chẳng ngạc nhiên. Nó đã biết là có cái gì đó không ổn, nhưng không biết phải làm gì. Một mặt, nó cũng thấy nhẹ nhõm vì điều gì xảy ra thì đã xảy ra, và lại xảy ra ở xa nó. Nhưng Sara biết chẳng có gì là hay ho cả, mặc dù đã có lúc nó mong thầm mẹ đi thật xa và không bao giờ trở lại. Nó còn mong mẹ nó gặp những chuyện không lành, nhưng điều ấy kinh khủng quá, nó không dám nghĩ tới. Nó lại khóc.

Andrew hiểu lắm những giọt nước mắt của nó, anh nói:

- Mẹ không bị lâu đâu con ạ. Mẹ sẽ khỏi thôi.

- Bao giờ mẹ khỏi hả bố?

- Không thể biết chắc chắn được con ạ.

- Một tuần? Hay một tháng?

- Hơn một tuần, có thể là hơn một tháng.

- Con muốn nói chuyện với mẹ.

- Lúc này không thể gọi điện cho mẹ được con ạ.

- Sao lại không?

- Bác sỹ bảo hiện giờ chưa được.

- Nhưng khi người ta ốm thì người ta muốn được nói chuyện với người thân trong gia đình cơ mà?

- Sara ạ... mẹ của con...

- Bố đừng gọi là “mẹ của con”. - Sara hét lên - Con ghét bố gọi mẹ như thế!

- Bố xin lỗi. Bố không biết. Thế bố phải gọi thế nào?

- Gọi là Francine. Tên của mẹ là như thế.

- Thôi được, từ giờ bố sẽ gọi mẹ là như thế.

Hai bố con im lặng hồi lâu, rồi Sara khóc nức:

- Lỗi tại con bố ạ.

- Không phải con ạ. Con không có lỗi gì cả.

- Bố không biết thôi.

- Đừng tự trách mình vì những chuyện của Francine. Con không có lỗi gì hết trong chuyện này.

- Bố không biết gì hết!

Sara vùng chạy khỏi phòng. Mẹ nó sẽ giận nếu nó nói gì thêm và càng giận nếu nó vẫn còn ở nhà cô Margo. Mẹ sẽ không bao giờ tha thứ cho nó về chuyện này. Nó phải bắt bố đưa nó về nhà và ở với nó đến khi nào mẹ nó trở về.

Nhưng rồi mọi người đổ bệnh cả, từng người một.

*

* *

Trước hôm Sara phải trở lại trường học, bố đưa nó về nhà gói ghém một số đồ đạc của nó mang đi. Hai tuần rồi nó chưa về nhà. Mọi thứ vẫn nguyên như cũ nhưng cứ thấy xa lạ thế nào. Nó lấy tay vuốt nhẹ lên chiếc piano bóng lộn. Có thể nó sẽ không phải tập đàn nữa. Nó không thích học đàn nhưng mẹ bảo học đàn là quan trọng lắm. Nó không hiểu, nhưng mẹ bảo lớn lên nó sẽ hiểu. Có lẽ với nó thì người ta sẽ nổi tiếng ở các buổi liên hoan. Thỉnh thoảng nó được tới dự liên hoan, nhưng có thấy ai chơi piano đâu. Năm nay, hai lần Sara đi liên hoan ở trường về nhà thì cả hai lần mẹ nó bắt nó phải đứng dưới đèn và nhìn vào mắt nó xem đồng tử có bị giãn không. Mẹ nghĩ là trẻ con lứa nào cũng hút thuốc phiện. Mẹ còn gửi kỹ quần áo nó. Sara rất tức.

- Mẹ không tin con phải không? Mẹ không tin một ai cả.

- Khó tin lắm con ạ. - Mẹ nó bảo.

- Ít nhất thì mẹ hãy cố gắng tin những người mẹ yêu.

*

* *

Bố nó ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, đọc tờ Newsweek và bảo:

- Nhanh lên con, ở nhà còn nhiều việc lắm.

- Đây là nhà, - Sara nói, - và con không hiểu vì sao chúng ta không ở đây. Con không hiểu tại sao bố không về đây, chỉ cần cho tới khi mẹ khỏi bệnh về nhà.

- Con cố gắng hiểu bố. Bố không thể sống với con trong ngôi nhà này. Nó không phải là của bố.

- Vậy thì cái nhà ấy cũng không phải của con. Nhà của cô Margo. - Sara lý luận.

- Bố biết hiện giờ con đang cảm thấy như thế, nhưng khi nào mọi người làm xong phòng của con thì...

- Con đã có phòng riêng rồi. Một căn phòng rất đẹp. Ngay ở đây.

- Mọi người sắp sửa sơn căn phòng của con bên nhà cô Margo. Con thích sơn màu gì?

- Con không thèm cái phòng ấy! - Sara hét lên - Đây là phòng của Stuart, không phải của con. Con sẽ không bao giờ coi đây là của con, cho dù bố có sơn màu tía đi nữa.

Sara chạy lên gác, lao vào buồng ngủ của nó và đóng sầm cửa. Căn phòng mới tuyệt vời làm sao. Bà Herrera vẫn thường xuyên tới dọn dẹp. Bà Herrera thường treo lịch các bức tranh trên tường để mẹ biết rằng bà đã lau bụi. Ở nhà Margo bà cũng làm như thế. Hôm qua, bà Herrera lôi nó ra một chỗ và hỏi:

- Cháu ở đây thế nào? Mọi người đối xử với cháu có tốt không.

- Tốt ạ.

- Nếu cháu muốn biết bác nghĩ gì thì bác nói, đáng lẽ mọi người không được để xảy ra chuyện này. Không được. Cháu hiểu bác nói gì không?

- Cháu cũng mang máng, nhưng không chắc lắm.

Sara bật đài lên. Nó nhớ lại cái buổi tối mẹ ném vỡ chiếc đài quát mắng nó và nó cãi lại “Mẹ không xứng đáng là mẹ!” đó là cái đêm mà nó thầm mong mẹ đi thật xa và không bao giờ trở lại. Vậy là, điều nó mong muốn đã thành sự thật. Nước mắt nó trào ra và nó cố gắng nuốt đi những giọt nước mắt đó. Giá như nó ngọt ngào hơn với mẹ, giá như nó đã nói “con luôn yêu mẹ mãi mãi” cái đêm mẹ gọi điện từ bệnh viện về...

Sara tới tủ quần áo, lấy chiếc túi vải nhỏ và bắt đầu xếp đồ rồi đi tới phòng mẹ. Vẫn thoang thoảng mùi nước hoa mẹ vẫn thường dùng. Nó mở tủ quần áo của mẹ. Tất cả đều được treo

ngay ngắn, mặt quay về một hướng. Nó ôm chặt chiếc bờ lu vải màu xanh của mẹ và thì thầm: “lúc nào mẹ cũng nghĩ đến con, phải không?... nghĩ về những gì sẽ xảy ra với con nếu mẹ phải nằm viện lâu. Mẹ ơi, giờ đây con phải đến nhà cô Margo ở đây mẹ này”.

- Xong chưa con? - Bố hỏi khi mang chiếc túi vải đến phòng khách.

- Chắc là xong rồi ạ.

Ngồi trên xe nó hỏi:

- Ai sẽ tưới cây hả bố?

- Cô Miranda lo thuê người trông nhà.

- Thế ạ.

- Con định sẽ sơn màu tía cho phòng con phải không?

- Vâng, màu tía. - Sara nói, mắt nhìn ra cửa sổ.

*

* *

Hai ngày sau, tan học về, Sara thấy căn phòng của Stuart đã được sơn màu tía.

Margo nghĩ căn phòng cần có một tấm thảm mới và hỏi Sara có đi ra cửa hàng với cô không.

- Cháu có được dán tranh ảnh trên tường không? - Sara hỏi.

- Theo cô tốt hơn cả là cháu treo lên thôi, vì keo dán có thể làm bong sơn.

Sara gật đầu và suy nghĩ nên mua loại tranh ảnh gì. Nó thích nhất là tranh các con vật, nhưng nó cũng sẽ mua vài bức ảnh ngôi sao nhạc rock nổi tiếng.

Sara nhắc mình phải nhớ rằng cô Margo tốt với nó chỉ vì bố mà thôi. Nó không được phép thích cô ấy, dù chỉ một tý thôi vì như thế là không công bằng với mẹ. Chẳng một ai nhắc đến mẹ cả, trừ bố, nhưng cũng ít thôi. Bố bảo đã nói chuyện với ông Lewis và ông ấy đã đi Miami thăm mẹ để thu xếp cho mẹ tới điều trị ở một bệnh viện tư rất tốt, có bể bơi, có sân chơi quần vợt và có cả nơi biểu diễn văn nghệ, giải trí. Nghe ra nó giống một trại nghỉ hơn là bệnh viện.

Ở trường, Sara gặp mỗi phiền toái. Nó cố gắng tập trung, nhưng đầu óc cứ để đi đâu. Thầy cô giáo hiểu rằng mẹ nó bị ốm phải nằm viện nên không phê bình nó. Bạn cùng lớp biết nó đã

chuyển tới nhà cô Margo và cứ xem cách chúng nó nhìn thì Sara hiểu chúng đã biết cả về chuyện mẹ nó. Sara nhớ khi bố của David Albrecht treo cổ tự tử ở ga ra thì đứa nào cũng kháo nhau về chuyện đó sau lưng David. Chẳng ai biết phải nói gì hay làm gì trước mặt David, và bây giờ đối với nó cũng như vậy thôi.

Ít nhất có Jennifer không ngại phải nói chuyện với nó. Nó bảo:

- Cứ xem đấy, cha mẹ nào mà chẳng bị tâm thần. Chẳng có gì lạ. Tớ cá với cậu là một nửa bọn lớp mình có bố mẹ bị tâm thần. Thế cho nên Boulder này mới có tới một trăm linh chín bác sỹ tâm thần.

Sara cắn tay.

- Mẹ cậu lo nghĩ nhiều thứ quá. Ưa căng thẳng. Chắc chắn mẹ cậu thuộc người cổ điển kiểu “A”.

- Người kiểu “A” thì không bị đau tim. Tớ đọc trong tờ McCall ở nhà bà ngoại thấy nói thế.

- Phải, nhưng họ cũng bị tâm thần. Cái tâm thần đó giống như tín hiệu nguy hiểm báo rằng người ta phải trấn tĩnh lại. Mẹ cậu bị thế là may đấy. Suốt cả năm vừa rồi mẹ cậu hành động rất là kỳ quặc.

- Tớ biết.

*

* *

Sara nằm trên giường, cố gắng đọc, nhưng chẳng hiểu gì hết. Jennifer đưa nó cuốn “I Never Promised You a Rose Garden”[9] - viết về một cô gái mắc bệnh điên. Jennifer nghĩ câu chuyện đó sẽ giúp cho Sara hiểu được mẹ nó, nhưng cô gái trong truyện chẳng giống mẹ chút nào. Cô gái đó đã dựng lên một thế giới huyền bí, một ngôn ngữ huyền bí và mọi thứ huyền bí khác. Sara không tin rằng mẹ nó lại tạo ra một thế giới huyền bí trong đầu mẹ.

Lucy đang cuộn tròn trong lòng Sara. Sara thích nhìn Lucy ngủ. Nó lắng nghe tiếng Lucy thở, thả tâm trí phỏng đoán giấc mơ của cô bạn nhỏ. Tiếng thở đều, sâu, rõ ràng nó đang có một giấc mơ đẹp. Tiếng thở dứt quãng, thỉnh thoảng người rung lên, hẳn nó đang bị ác mộng hành hạ. Sara tự hỏi không hiểu cô bạn nhỏ đang mơ về con người hay đồng loại, dữ hay lành.

Sara nghe thấy tiếng chân đi bên ngoài. Nghe tiếng chân là nó có thể nhận biết được người. Bước chân của cô Margo nhẹ và gấp gáp, Stuart thì mạnh mẽ, Michelle thì khua gót lóc cóc. Đây là tiếng chân của bố đi giày hiệu Nike.

- Bố... - Sara reo lên.

- Bố đây, con yêu...

- Bố sang đây với con một tý nhé?

- Bố sang đây.

Bố bước vào phòng và ngồi xuống bên mép giường. Nó chìa tay ra và để bố nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nó.

- Con yêu bố.

- Bố cũng yêu con lắm.

- Yêu như thế nào?

- Con nói như thế nào là thế nào?

- Bố phải nói là “luôn yêu và yêu mãi mãi”. - Sara giải thích - Sau đó con sẽ nói là “con cũng yêu bố nhường ấy”.

- Ai quy định như thế? - Bố hỏi.

- Mẹ. Ngày nào mẹ với con cũng nói như thế.

- Có khi bố con mình nghĩ ra một cái gì mới hơn và hay hơn.

- Không! Con không muốn cái gì mới hơn và hay hơn. Con chỉ muốn bố nói đúng như thế thôi.

- Ờ, được rồi... bắt đầu lại nhé.

- Con yêu bố. - Nó nói.

- Bố cũng yêu con.

- Yêu như thế nào?

- Luôn yêu và yêu mãi mãi.

- Con cũng yêu bố nhường ấy.

Sara tưởng nói thế nó sẽ nhẹ nhõm hơn, nhưng không phải. Nghe có vẻ ngây ngô và ngốc

nghech. Chắc mẹ sẽ giận nó lắm vì đã dạy lại cho bố. Đó là nghi lễ đặc biệt dành riêng cho hai mẹ con. Sara nhìn bàn tay của bố. Nó thích hình móng tay như vành trăng khuyết của bố. Nó nói khẽ:

- Bố ơi, mẹ có nhớ con không bố nhỉ?
- Bố chắc chắn là mẹ nhớ.
- Theo bố con có thể viết thư cho mẹ không?
- Đó là ý nghĩ rất tuyệt vời

Ngày hôm sau nó bắt đầu viết thư cho mẹ, ngay trong tiết học tiếng Anh. Nó kẹp một mảnh giấy trong sách học “American Poems”[10] và bắt đầu viết:

Mẹ yêu quý.

Mẹ ốm con rất buồn, con mong mẹ khỏi bệnh thật nhanh, thật chóng. Con bị cảm mẹ ạ. Ốm mất hai tuần mẹ ạ. Nhưng bây giờ con khỏi rồi. Lucy khỏe lắm. Hôm nọ tuyết rơi nhiều lắm, nhưng bây giờ trời đã đẹp rồi, con mong tuần tới sẽ được đi trượt tuyết mẹ ạ. Con mong mẹ sớm...

- Sara... - Cô Walters gọi nó - Sara... em có nghe không đấy?
- Sao? - Nó bừng tỉnh - Cô gọi em ạ?
- Chúc mừng Sara đã trở về trái đất.

Mọi người cười ồ. Sara thấy mặt mình nóng ran.

- Cả lớp đang thảo luận là Frost nghĩ gì khi ông viết những dòng thơ “But I have promises to keep. And miles to go before I sleep.”[11]
- Em xin lỗi... em đã không chú ý.
- Từ giờ em phải chú ý nghe giảng. - Cô Walters nói.
- Em xin hứa.

Sara gấp lá thư bỏ vào quyển sách toán. Thư không hay. Đọc cứ như nó bị bắt phải viết chứ không phải tự nguyện.

CHƯƠNG 33

- Francine, chị có thư của Sara này.

B.B không đáp.

- Chị có muốn xem không?

Đầu cô trống rỗng.

- Hay là tôi đọc cho chị nghe nhé?

Cô không cảm thấy gì hết.

- Vậy thì tôi để ở đây. Trên bàn nhé, nếu muốn đọc thì chị còn biết.

Nhưng cô ngồi đó, mắt nhắm nghiền, lặng lẽ. Không một điều gì khiến cô mảy may chú ý.

CHƯƠNG 34

Đây không còn là chuyện tình ái. Không còn là chuyện dọn sang ở cho tiện. Ở đây đang xuất hiện một gia đình, đang tái hiện lại một quá khứ. Từ lâu cô đã ao ước có được Andrew. Cô đã muốn anh chia sẻ cuộc đời cô, nhưng cô lại không đủ can đảm chia sẻ cuộc đời của anh. Lẽ ra cô đã phải suy nghĩ kỹ hơn về mối quan hệ giữa họ. Lẽ ra cô phải kìm nén những tình cảm của mình từ trước. Chưa bao giờ cô muốn Sara dọn tới ở cùng. Cô không có thời gian để chuẩn bị, để làm quen với ý nghĩ đó, mặc dù trong lòng cô muốn mọi việc ổn thỏa. Cô đã giúp Andrew sơn tường cho căn phòng của Sara mà vài tuần trước đó còn là phòng của Stuart. Cô hy vọng màu tím dịu sẽ làm cho Sara cảm thấy đây là nhà của nó.

Mỗi lần muốn bắt thân với nó, Sara lại dựng lên rào chắn. Nó ngoan ngoãn với cô, nhưng chưa lúc nào tỏ ra thân thiện.

Một lần Margo nói:

- Sara, cô biết giờ đây cuộc sống của cháu rất nặng nề, nhưng nếu lúc nào đó cháu cảm thấy muốn nói chuyện...

- Vâng. Bố cháu đâu rồi?

Một lần khác, Margo bắt đầu câu chuyện:

- Sara này, nếu cô có thể làm bất cứ việc gì cho cháu...

- Vâng, cháu cảm ơn cô, - Sara đáp và nhanh chóng thay đổi đề tài. - Cô có một chiếc túi đi chợ nào không? Cháu cần một chiếc để đựng một thứ ngày mai tới trường.

Sara khiến Margo nhớ tới con chuột đồ chơi chạy bằng dây cót mà hồi xưa Stuart rất thích. Nó thường chăm chú xem con vật chạy trong phòng, đợi tới khi con chuột đâm vào một cái vật gì đó và còi kêu lên ầm ĩ cùng với ánh sáng cấp cứu nhấp nháy mỗi khi chuyển hướng.

Margo không tin tưởng chút nào rằng cô sẽ trở thành một bà dì tốt. Cô nghĩ về Aliza và không biết cô ta thấy thế nào khi cô gắng xây dựng một mối quan hệ nào với Stuart và Michelle. Cô tự bảo mình cần phải từ từ, kiên nhẫn, đừng mong đợi quá nhiều.

*

* *

Lần đầu Margo và Andrew nói về chuyện B.B bị thần kinh, Andrew đã khóc và cho rằng đó là tại anh. Margo đã ôm lấy anh, an ủi anh và lặp lại rằng anh không có lỗi, rằng tự hành hạ mình chẳng giúp được gì cho B.B cho Sara hay một ai hết. Anh bắt đầu gặp phải những cơn ác mộng. Suốt tuần mà anh bị ốm đã mơ thấy Bobby. Trong giấc ngủ anh bỗng khóc nức nở. Tiếng kính vỡ, tiếng trẻ con gào thét, hình ảnh người tung ra khỏi xe... lại hiện về mồn một trong anh. Margo xin anh đừng lẫn lộn chuyện B.B bị ốm với chuyện tai nạn. “Đây là chuyện của cô ấy”, cô nói vậy, “cô ấy phải tự mình tìm thấy lối thoát”.

Cô nói thì nghe có lý lắm, chắc chắn lắm, tới mức hầu như đã tự thuyết phục được chính mình. Nhưng cảm giác ân hận không chỉ có ở Andrew. Có những lúc Margo cũng tự đổ lỗi cho mình đã gây ra điều bất hạnh cho B.B nếu cô không gặp Andrew, không yêu anh.

Vào buổi tối Margo nói với hai con cô về chuyện B.B, cô nói:

- Đây sẽ là lúc khó khăn đối với Sara. Mẹ mong hai con hiểu được điều này.

Michelle nói ào phào như người bị cúm:

- Không cần mẹ bảo chúng con phải xử sự như thế nào, Bọn con có thể hoàn toàn hiểu được khi người mẹ bị điên thì con gái cảm thấy thế nào. Hơn nữa con với nó cũng đã gần gũi hơn.

Stuart lườm Michelle.

- Còn gì nữa, - Michelle nói tiếp. - Hồi trước tý nữa thì mẹ mình đã lấy dây thắt cổ khi vợ của Leonard mang súng đến dọa phải không mẹ?

- Đó là thời điểm rất khó khăn trong đời mẹ. - Margo nói.

- Không thể trông mong vào bất cứ ai hay bất cứ điều gì. Chẳng có một cái gì tốt trong cuộc đời này. Đời là chó mà... chó má - Stuart nói với giọng phẫn nộ.

- Stuart, - Margo tiến tới chỗ nó. Có vẻ như không phải Stuart phiền muộn điều gì hay nó muốn biểu lộ gì, mặc dù Margo muốn nó thường xuyên biểu cảm hơn - Puffin thế nào, vẫn bình thường chứ?

- Mẹ muốn hỏi về chuyện gì?

- Mẹ không định... mẹ chỉ định...

- Chuyện này chẳng có liên quan gì đến Puffin. - Stuart nói rồi vùng vằng đi ra.

Hai tuần sau thì mọi người đều bình phục sau đợt cúm. Một tối Andrew vào phòng tắm khi

Margo đang đánh răng. Anh hỏi:

- Em có cho rằng anh nên đưa Sara về nhà và ở đó cho tới khi Francine về không?

Margo đánh rơi bàn chải xuống lavabô.

- Đó có phải là điều anh muốn không?

- Em đừng nóng.

- Em không nóng. Em chỉ hỏi một câu đơn giản thôi. - Margo nhìn bóng anh trong gương, hai mắt anh thâm quầng.

- Em bảo anh phải làm gì?

- Ở lại đây.

Cô nghĩ nếu anh bỏ đi lúc này thì Sara sẽ chẳng bao giờ cho họ là nghiêm túc, cả Sara và Michelle cũng vậy.

- Bất chấp hậu quả sao?

- Phải. - Margo nhặt cái bàn chải lên làm nốt công việc còn dở.

- Như thế sẽ làm phức tạp thêm cuộc sống của em.

- Đời em đã phức tạp lắm rồi.

- Còn các con em thì sao?... Anh không muốn chúng nó khó chịu.

- Chúng nó sẽ tự lo. - Margo nói và quay lại nhìn thẳng anh.

- Anh muốn Sara coi đây như là một gia đình. - Andrew lấy tay vuốt mớ tóc phủ xuống mặt, - và ở đây nó có thể tự điều chỉnh, hơn là ở nhà Francine, phải không?

Margo gật đầu.

- Ở đó có quá nhiều kỷ niệm với nó.

- Đừng lo, anh ạ. Mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy thôi.

Anh đứng dậy, cô áp mặt vào áo anh, cảm thấy ấm áp, mềm mại và chắc chắn làm sao.

*

* *

Nhưng giờ đây, Margo thấy nó không dễ dàng như cô tưởng. Lúc nào Andrew cũng bị đè nặng bởi trách nhiệm đối với Sara. Còn Sara lúc nào cũng bám chặt lấy bố, rụt rè, nhút nhát. Cũng dễ hiểu thôi Margo thấy cần đưa nó tới bác sỹ nội khoa, hay một ai đó có thể giúp nó vui đi nỗi buồn nhớ mẹ. Nhưng Andrew bảo rằng nó chỉ cần tình yêu thương.

Họ không thể nhất trí với nhau về việc nói cái gì với Sara. Cô nghĩ cần phải nói sự thật, nói hết. Học cách thích nghi với thực tế là điều rất quan trọng.

- Em trở thành nhà phân tích, nhưng anh cũng không muốn Sara lớn lên giống B.B bác bỏ thực tế, phải không?

- Sara chẳng có gì giống Francine.

- Tốt. Thế thì nói cho nó biết về Lewis, về chuyện hai người đã lấy nhau.

- Chẳng có lý do gì để nó phải biết ngay lúc này.

- Chuyện đó đã xảy ra, đúng không? Đó là thực tế...

- Nhưng người nói không thể là anh... Phải là Francine.

- Ồ, có rồi. Việc bị thần kinh cũng phải là để Francine giải thích cho nó...?

- Anh sẽ nói cho nó về Francine và chuyện cô ấy ốm, nhưng không có lý do gì để nói chuyện cưới xin của cô ấy và anh yêu cầu em không được nói. Anh cũng không dám chắc rằng sau khi cô ấy khỏi bệnh thì đám cưới ấy có giá trị nữa hay không.

- Có phải đó chính là điều anh mong muốn không?

- Anh chỉ mong cô ấy sớm bình phục... chỉ thế thôi.

- Giả sử có một người khác nói với Sara về chuyện đám cưới?

- Ai?

- Lewis.

- Anh sẽ yêu cầu ông ấy không nói.

- Em không thích giấu giếm. Giấu giếm luôn phản tác dụng.

- Chỉ một lần này thôi, anh xin em.

- Vâng, vâng. - Margo thở dài.

Margo cảm nhận được sự ngăn cách mỗi lúc một rộng thêm giữa cô với Andrew, khiến cô rất lo sợ. Cô đã mất anh. Mất sự gần gũi mà họ đã có. Về vị trí, cô hiểu. Về tình cảm, cô đượm buồn. Cô sẽ không để mình lao vào cuộc đua tranh với đứa trẻ mười hai tuổi để giành giật Andrew. Làm sao cô có thể oán giận vì anh đã dành thời gian cho Sara? Nó là con anh và nó có những chuyện buồn riêng. Hiểu vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy oán nó và cảm thấy xấu hổ về điều đó.

Cô cần nói chuyện với Andrew về tình cảm của mình. Nhưng lúc này có quá nhiều chuyện xảy ra và họ chẳng nói được với nhau điều gì ngoài Sara và B.B và ăn món gì vào bữa tối. Vậy thôi. Tối đến, họ cảm thấy rã rời. Mấy tuần qua, họ như quên hẳn chuyện ân ái.

- Con yêu... - Mẹ cô gọi điện tới, - có chắc là con không phải con ốc tham lam đấy chứ?

- Mỗi ngày con lại gắng sức tha một chút.

- Thêm một đứa trẻ là nặng nợ lắm đấy con ạ.

- Chuyện này chỉ là tạm bợ thôi mẹ ạ.

- Con có chắc thế không?

- Chắc thì con không dám chắc một điều gì.

- Con phải làm điều gì tốt cho bản thân mình và cho bọn nhỏ của con.

- Con đang cố gắng mẹ ạ. - Margo ngọt ngào. - Thật là buồn cười, tất cả những gì con muốn chính là những gì bố mẹ đã có.

- Không, con yêu... con muốn nhiều hơn thế.

- Mẹ nghĩ rằng bố và mẹ không có những gì con nghĩ là có sao? - Bố và mẹ có sự gần gũi, tôn trọng và tình yêu, nếu con muốn nói là như thế, nhưng đêm xuống thì những điều đó vắng bóng.

*

* *

Clare bảo:

- Trông cậu như quỷ ấy. Có chắc là cậu không bị viêm phổi hay một bệnh gì khác đấy chứ?
- Mình nghĩ là không bị bệnh gì về thể xác, - Margo nói thế, mặc dù cô bị những cơn đau dạ dày hành hạ và bị phát ban ở cổ.
- Mình sẽ chăm sóc Sara nếu điều đó tốt cho cậu.
- Không. Nó liên quan tới Andrew... đến bọn mình.
- Nó làm cho cậu khó chịu phải không?
- Không đâu. Nó lủi thủi một mình. Mình lo cho nó, nhưng Andrew bảo nó không làm sao.
- Margo, cậu đi khám bệnh xem. Cậu mà lăn ra đây thì xôi hỏng bống không đấy.
- Mình không sao đâu.

Hôm sau, ở văn phòng, Michael Benson nói với cô:

- Tôi có thể giúp được gì cho cô không?

Lúc đó hai người đang trao đổi về một đề án làm giảm tốc độ phát triển trong thành phố bằng biện pháp hạn chế xây dựng các khu dân cư trong năm năm. Michael đang nói thì ngừng lời, ngạc nhiên nhìn giọt nước mắt lăn trên má cô.

- Sự thể xấu lắm sao?
- Michael, tôi cảm thấy căng thẳng quá, cảm thấy như mình không còn làm chủ được cuộc sống nữa.
- Tôi đã nói trước với cô rồi phải không? Tôi đã cố gắng nói về những sai lầm của chúng tôi.
- Đây không phải là sai lầm. Tôi yêu anh ấy.
- Có bỏ để trả giá cho tất cả những sự phiền toái này không?
- Hy vọng là như thế.
- Margo... cô không thể vứt bỏ mọi thứ chỉ vì một gã đàn ông.
- Tôi không vứt bỏ gì hết.

Có đôi lần, trước khi B.B bị thần kinh, Andrew nói tới chuyện vứt bỏ mọi thứ và tới sống ở Virgin Islands. Anh sẽ làm một nghề kiếm sống nào đó, lúc nào muốn thì làm việc, sống một cuộc đời an nhàn. Nghe vậy Margo đã quay ngoắt đi, tỏ ý giận và hoảng sợ nữa, một phần vì cô không dám chắc là cuộc sống của anh trên hòn đảo đó có chỗ dành cho cô. Nhưng lớn hơn, cô vẫn còn những trách nhiệm khác đối với các con, với công việc và với chính mình. Cô không muốn rũ bỏ những trách nhiệm đó để mà ngủ quên trên mảnh chiếu trải dưới nền một căn phòng trống trơn. Dù có khao khát được cuộc sống bên anh như thế nào, cô cũng không muốn phải sống như thế.

Những lần khác, anh thổ lộ bao dự định cho tương lai của họ. Sau khi bọn trẻ học xong phổ thông, anh với cô sẽ đi du lịch. Đi New Zealand, Nam Mỹ, tới phương Đông. Anh sẽ viết những cuốn sách về du lịch, cô sẽ làm những tiểu luận ảnh về kiến trúc. Cô thường phụ họa thêm cho những dự định của anh rồi kết thúc bằng “Em thích những công việc đang làm... anh biết thế đúng không?” Và anh thường ôm cô vỗ về và bảo “Anh chỉ nói là dự định thôi, đừng coi đó là chuyện quá nghiêm túc”.

*

* *

Margo đi khám bệnh. Tay bác sỹ hỏi:

- Cô thấy u uất phải không?

Cô cười:

- Bác sỹ nói vậy cũng đúng.

- Một giai thoại đầy sóng gió?

- Vâng, và tôi đang cố gắng vượt qua.

- Cô có tập thể dục mấy chứ?

- Tôi thường đi câu lạc bộ Jazzercise.

Margo nói và nghĩ rằng B.B cũng thường tới đó tập thể dục như mình.

- Tốt. Cô nên ăn kiêng một thời gian. Tôi sẽ cho cô thực đơn. Có vẻ như cô bị sút cân đấy.

- Gầy mất một chút do bị cúm.

- Cô cần nghỉ ngơi, Margo. Có bị thiếu ngủ không?

- Tôi ngủ được.

- Ra ngoài hít thở khí trời cũng rất tốt. Cô có thường xuyên ra ngoài trời không?

- Không, cũng chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện đó nữa.

Vì thế, khi họ được Early Sumner mời tới ăn tối ở nhà thì Margo nhận lời ngay chẳng cần hỏi ý kiến Andrew. Cô biết rằng khi hỏi anh thì anh cũng sẽ tìm một lý do nào đó để ở nhà với Sara. Nhưng Sara có vẻ rất thích thú vì được đi chơi và nó đã mời cả Jennifer tới ngủ chung.

Trước khi đi, Margo vào buồng tắm, thả người trong bể nước và nghĩ lại cái đêm năm trước, khi cô đặt ra những tiêu chuẩn cho người đàn ông tương lai mà cô chọn làm bạn tình lâu bền. *“Anh ta đã ly dị và có con lớn hơn. Mình sẽ không đại gì mà cưới anh ta. Chỉ còn một năm nữa, sau khi các con đi học đại học, thì mình sẽ được tự do. Mình sẽ không từ bỏ tự do đó cho bất cứ một gã nào đâu”*.

Margo cười to, chẳng thể tin rằng mình lại quá ngây thơ như thế, mà đâu có lâu gì. Chính cô đã thề sẽ đơn giản hóa cuộc sống của mình hóa ra lại làm cho nó rối rắm thêm. Andrew nói đúng. Cô lừa tay tháo van xả nước, nhưng vẫn còn nằm trong bồn, nhìn nước chen nhau chảy ra ngoài. Nếu như B.B không khỏi thì sao nhỉ? Nếu như Andrew quyết định sẽ giữ Sara lại? Thêm năm năm bận bịu cho tới khi Sara tốt nghiệp phổ thông... Cô cất giọng thầm thì bài hát “Me and Bobby McGee”.

Một thời bài hát đó là Kinh Thánh của cô. Thời đó, cô thèm khát tự do tới mức nào. Nhưng cô không hiểu được những vần thơ. Cô không hiểu được rằng tự do đó chỉ là thần thoại, rằng được chia sẻ với một người khác còn có ý nghĩa hơn nhiều.

Cô đứng dậy, với tay lấy chiếc khăn bông, cảm thấy cay cay ở mắt. Cuộc đời không thể phẳng lặng được sao? Người ta không thể phẳng lặng được sao? Người ta không thể sống hạnh phúc dù chỉ là một quãng đời ngắn ngủi?

CHƯƠNG 35

Michelle ở nhà một mình. Cô đã ăn ngẫu nhiên bánh quy Hà Lan và đọc cuốn *The Bell Jar*[12] thì có tiếng gõ cửa. Cô tụt khỏi giường chạy ra xem ai. Té ra là Puffin. Cô nói:

- Stuart không có nhà. Có lẽ đang chơi quần vợt.

- Mình đến thăm bạn, - Puffin nói.

Michelle hết sức ngạc nhiên, Cô và Puffin chẳng thân mật gì cho lắm.

- Mình vào nhà được không?

- Tất nhiên là được.

Puffin theo Michelle vào phòng ngủ và ngồi xuống giường.

- Ăn bánh quy nhé? - Michelle hỏi và chìa hộp bánh quy ra.

- Cảm ơn. - Puffin cầm lấy một chiếc và nhấm nháp rồi ngáp ngừng: - Hình như... mình bị chữa.

Michelle sửng sốt:

- Không thể tin được? Sao mà lại chữa?

- Bạn cũng biết... - Puffin bẽn lễn nói.

- Ý mình hỏi là hai người không dùng... không áp dụng biện pháp tránh thai nào sao?

- Có, nhưng hai đứa muốn thử một lần không dùng túi để xem cảm giác thế nào. Mình tưởng thử một lần thì không sao.

- Không... sao... - Michelle dài giọng.

- Bây giờ thì mình biết là sai rồi.

- Mình tưởng bạn có uống thuốc hoặc dùng màng ngăn.

- Uống thuốc mình bị buồn nôn, còn dùng màng ngăn có cứ nhày nhụa thế nào ý. Người ta

phải... - Puffin ngập ngừng rồi hạ giọng. - Cho vào khó lắm, và lúc lôi ra thì đau ời là đau, mình không chịu được.

- Stuart biết chưa?

Puffin gật đầu.

- Vậy hai người định như thế nào?

Puffin nhún vai.

Nhìn Puffin, Michelle lấy làm lạ sao cô Clare lại đẻ ra một sinh vật ngu ngốc đến thế. Sự ra đời của nó chứng tỏ người ta không bao giờ biết được mình sẽ nhận được gì khi quyết định sinh con. Cứ trộn các gien với nhau rồi chờ may rủi. Margo và Freddy quả là may mắn. Cô tự hỏi không biết đứa con của anh cô và cái người ngồi bên cô sẽ ra làm sao. Liệu có gì giống như cô ta không. Nhưng đại gì mà chờ xem nó ra sao. Puffin phải đi nạo thai. Bây giờ, nó chịu hay không là tùy thuộc vào cô. Michelle nói:

- Mình nghĩ là bạn chưa chuẩn bị sẵn sàng để có con, Puffin ạ.

- Nhưng mình sẽ chuẩn bị. Còn nhiều thời gian để đặt mua một cái nôi và mua quần áo hay những thứ khác.

- Mình không nói chuyện đó. Vấn đề là ở chỗ cả bạn lẫn anh Stuart đều chưa sẵn sàng về mặt tình cảm. Nếu hai người lấy nhau vào lúc này thì sẽ là một thảm họa. Mọi sự sẽ kết thúc khi bạn chưa kịp tới tuổi hai mươi. - Cô nói có vẻ thông thái, nhưng không ép buộc.

- Chắc chắn là bạn không biết điều này, - Puffin nói - Tháng Tám tới mình sẽ tròn mười tám. Mình lớn hơn bọn cùng lớp một tuổi. Mình bị dúp lớp bảy mà.

- Mình không biết. - Michelle đáp, cố gắng tập trung tìm ra những câu nói có sức nặng.

- Khi mình vào học lớp bảy ở trường mới, bà hiệu trưởng bảo mình nên học lại lớp bảy thì có lợi hơn. Vì không có ai ở đó biết mình nên học lại cũng chẳng sao, mặc dù hồi đó mình đã khóc.

- Đấy nhé, nếu như bạn nghĩ kỹ thì sẽ thấy là nghiêm trọng. Thử hình dung bạn mới hai mươi tuổi, chồng bỏ, gánh một đứa con hai tuổi. Bạn và Stuart sẽ đi đến chỗ ghét bỏ nhau, đổ lỗi cho nhau. Như thế sẽ hết sức tồi tệ không chỉ cho bạn mà cho cả đứa con.

Nước mắt Puffin trào ra.

- Mình còn nhớ rõ cảm giác khi bố mẹ mình bỏ nhau. Thật là khủng khiếp. Thậm chí ngay cả bây giờ khi hai người quay lại, những lúc họ cãi nhau mình lại thấy rất căm thù.

- Thấy chưa, - Michelle nói. - Đó chính là điều mình muốn nói với bạn kết hôn ở tuổi vị thành niên làm sao mà bền được.

- Hồi lấy nhau, bố mẹ mình có phải là vị thành niên đâu. - Puffin vừa nói, vừa tới bên cửa sổ. - Kìa, con Lucy đang đào lỗ ở vườn nhà bạn đấy.

- Nó thích đào hang.

- Có thêm Sara ở đây thấy thế nào?

- Cũng sống được.

- Mình là con một, cho nên mình muốn sinh con sớm và sẽ sinh hẳn một đàn.

- Bạn đã nghĩ tới việc đi nạo đưa bé chưa?

- Đừng gọi là đưa bé! - Puffin quay lại nói. - Hãy gọi nó là thai.

- Ừ, được. Thế cậu đã nghĩ chuyện nạo thai chưa?

- Mình sẽ không bao giờ nạo. Không phải nói khoác, không một gia đình nào có thể lo cho nó đầy đủ như gia đình mình. Sẽ có những quỹ đảm bảo dành riêng cho nó khi nó chào đời. Nó sẽ có tất cả. Vì vậy không bàn tới chuyện nạo hay không. Gia đình mình là gia đình có thể nhận người để nuôi chứ không đời nào bỏ người đi. Bạn hiểu mình nói gì rồi chứ?

- Ờ... - Michelle thở dài. - Có vẻ như nạo thai là lối thoát duy nhất.

- Bạn sẽ thuyết phục Stuart lấy mình chứ? Nhà mình có nhiều tiền. Anh ấy không phải lo lắng gì tới việc giúp đỡ mình hay giúp đỡ cái thai. Anh ấy vẫn có thể đi học đại học nếu muốn và mẹ con mình sẽ đi cùng anh ấy.

- Mình không thể làm được.

- Mình cũng nghĩ là cậu sẽ không làm đâu. - Puffin kéo khóa dây áo vét. - Bạn sẽ tới trạm xá cùng với mình chứ?

- Nếu bạn muốn.

- Bạn có thể hẹn trước với trạm xá hộ mình không?

- Thế bạn định khi nào?... Ngày mai nhé?

- Lúc nào cũng được. - Hai người vừa nói chuyện vừa đi ra cửa. - Bạn biết không, Michelle. Mình cứ tưởng bạn là người lạnh lùng, không bao giờ biết đùa, nhưng bây giờ mình mong được giống bạn. Mình ước có được hiểu biết như bạn.

Michelle vòng tay khoác lấy vai Puffin và ngạc nhiên trước thân hình quá nhỏ bé của Puffin.

- Có phải cái gì mình cũng biết đâu.

- Có thể là không phải biết mọi thứ, nhưng như thế cũng đã đủ.

Michelle đi cùng Stuart và Puffin tới trạm xá. Sáng Stuart có vẻ bất yên, nóng nảy. Ở bàn ăn, anh mắng Sara không được để con chó chết tiệt vào bếp. Sara khóc và bỏ ra ngoài.

Ngồi cạnh nhau ở phòng chờ lúc Puffin đang nạo ở bên trong, Stuart không nói một lời nào với Michelle. Đến khi Puffin bước ra với nụ cười chiến thắng thì chính Michelle là người bước tới ôm lấy cô ta và hỏi có đau không. Puffin lắc đầu, nắm lấy tay cô, còn Stuart thì đứng ngây ra như phỗng. Sau đó anh ta lái xe đưa hai người về nhà Puffin, Michelle nấu súp cho Puffin. Hai anh em ở lại với cô ta cả buổi chiều, nhìn Puffin ngủ mơ màng.

Đến lúc cô Clare về, hai người giải thích rằng Puffin bị lây một loại vi rút lạ ở trường học.

- Không thể thế được, - Clare nói. - Cả nhà cô vừa bị cúm cơ mà.

- Loại vi rút này chỉ tồn tại trong bốn mươi tám giờ thôi cô ạ, có thể còn ít hơn. - Michelle giải thích.

- Ờ, thế thì may.

Đêm hôm đó, Stuart tới phòng Michelle.

- May quá, mày giúp anh.

- Giúp được anh em cũng mừng.

- Mày sẽ không mách mẹ chứ, hả?

- Đòi nào.

- Tốt, Puffin nó muốn kể cho cả thế giới biết, nhưng anh bảo nó không được nói.

- Anh có yêu nó không?

- Trước anh tưởng là có, nhưng bây giờ thì không. Nghĩ đến chuyện phải ở với nó suốt đời là

anh lạnh cả gáy. Nó còn nghĩ ra đủ thứ, nào là sửa nhà cửa như thế nào, đi nghỉ ở đâu. Khiếp quá.

- Thế anh cảm thấy thế nào về đứa bé?

- Tao làm gì được với một đứa bé hả mày? Tao còn chưa biết sẽ đi học ở đâu đây.

Stuart đi khỏi, Michelle nghĩ không biết thời mẹ sao người ta không được nạo thai. Nếu có mang thai thì phải cưới. Chính vì sợ mang bầu nên con gái mới cần phải giữ trinh. Tất nhiên là trừ mẹ. Mẹ đã ăn nằm với James mà.

Bây giờ bỗng nhiên mẹ có bầu thì sao nhỉ? Bốn mươi thì bốn mươi vẫn chữa được chứ. Lạy Chúa, mẹ chữa! Không biết mẹ có đi nạo hay hai người lại đấm đuổi quá mà quyết định lấy nhau, sinh con? Mọi việc sẽ đảo lộn hết. Michelle đã từng lo rằng bố cô và Aliza sẽ lấy nhau sẽ đẻ con, nhưng cho tới giờ vẫn chưa có gì. Cô mừng. Cô chẳng muốn cả mẹ lẫn bố sinh thêm con. Cứ lo cho tốt hai đứa con chung của họ là được rồi.

Trong dịp lễ Giáng sinh, một người bạn của bố tới thăm. Ông đã có ba con lớn với bà vợ trước, bây giờ lấy vợ lần hai và bà này lại có bầu. Ông ta nói với bố *"lần này tôi sẽ dạy dỗ đâu ra đó. Tôi đã học được nhiều về cách nuôi dạy bọn trẻ. Nhẹ nhàng hả, quên đi! Cứ quân sự là xong"*. Thế cũng đòi nói! Thứ chúng cần là tình yêu.

Thậm chí mẹ và Andrew có lấy nhau thì cũng không có gì đảm bảo là ở được với nhau. Cứ xem vụ hai người đụng độ nhau sau cái tối liên hoan ở nhà bác Early Summer thì biết.

Một giờ sáng, hai người về nhà cãi nhau ôm tởi. Chủ yếu là tiếng mẹ. Chú Andrew thì cứ nói mãi một câu "Em hiểu sai rồi, cô ấy chỉ tỏ ý thân thiện thôi".

- Thân thiện! - Mẹ rít lên, đóng sầm cửa để đỡ lọt tiếng ra ngoài. - Bà ta đặt tay lên đùi anh mà anh gọi đấy là thân thiện sao?

- Thế em bảo lúc đó anh phải làm gì?

- Anh phải gỡ tay bà ta ra. Anh phải đi ra chỗ khác. Ôi, lạy chúa, Andrew, anh là người lớn. Anh phải biết phân biệt thế nào là thân thiện, thế nào là nhả nhót chứ.

- Anh ở đây với em, phải không nào. Như thế không có nghĩa gì sao?

- Không... ở đây chưa đủ. Tôi muốn có thể tin được anh.

- Tôi không ngủ với bà ta. Thậm chí còn không muốn nữa kia.

- Tôi không muốn nói chuyện đó, Tôi nói về chuyện cần tin rằng anh sẽ không làm hại tôi, có

thể phụ thuộc về tình cảm vào anh.

Thế là có chuyện ở buổi liên hoan rồi. Ai đó, hẳn là bác Early Summer đã là cái gì đó và Andrew tỏ ý đồng tình, làm cho mẹ cảm thấy đau đớn, cảm thấy bị phản bội, chẳng để ý đến chuyện mẹ ghen. Bác Early Summer cũng đã nhiều tuổi, hơn năm mươi nhưng mặt vẫn rất đẹp. Bác hơi gầy, lúc nào cũng vận đồ lót bằng da màu đen, áo rộng và đeo chuỗi hạt hổ phách, mỗi hạt to bằng quả gôn. Bác ấy tặng nhiều tiền cho thư viện và các nhà bảo tàng. Mỗi tháng một lần, bác ấy lại ghé qua trường xem có cậu học trò nào rồi rồi tới làm việc vặt tại nhà trả năm đô la một giờ, có điều lạ là bác ấy không bao giờ thuê học trò nữ.

Dù thế nào thì mẹ cũng đang nổi điên. Michelle lắng tai nghe, mặc dù quả thực là nó sợ.

- Đàn ông các anh ai cũng vậy. - Margo vẫn hò hét. - Tất cả các anh đều là lũ con nít ích kỷ. Tất cả các anh đều dễ dàng bị cám dỗ.

- Còn cô thì sao dễ dao động thế.

- Ai dễ dao động?

- Vậy cô cần gì ở tôi? Cô có biết cho đến lúc này tôi đã phải cố gắng khỏi bị điên không? Cô có biết rằng đã đủ khổ rồi không?

- Tôi có sung sướng gì. Phải lo thêm cho một đứa bé lại thêm bao chuyện gia đình kéo theo nữa. Không một ngày nào là không có điện thoại về mẹ cô ta hay về chính cô ta... Lạy Chúa, anh Andrew, tôi đã quá mệt mỏi với bà Goldy và B.B cùng nói chuyện ốm đau của họ. Tôi đã không dám nói với anh vì biết rằng anh cũng mệt mỏi lắm. Tôi cố gắng làm cho Sara cảm thấy đây là nhà nó, cố gắng nghĩ xem anh cần gì, các con tôi cần gì, vứt bỏ cả công việc lẫn những cái thích của mình... Và, phải, tôi cảm thấy uất ức và tôi đã muốn có một buổi tối thanh thản và đây là cái mà tôi nhận được ở anh!

Michelle cảm thấy ngạt thở. Một cục gì đó, có lẽ to bằng viên hổ phách của bà Early Summer chặn nơi cổ. Cô muốn chạy ra ngoài, mở tung cửa phòng của hai người ôm lấy họ mà hét lên "hãy thôi chuyện cãi cọ ngu ngốc này đi. Thôi ngay, trước khi hai người làm hỏng mọi việc!"

Rồi cô chợt nhận ra, lần đầu tiên, cô không muốn hai người chia tay. Cô muốn hai người bên nhau. Cô muốn Andrew có mặt trong ngôi nhà này, cả Sara cũng không sao. Nó làm cho cô thấy vui. Nó làm cho cô cảm thấy như nó chính là một phần trong gia đình này.

- Thôi nào, Margo... thôi nào... anh xin lỗi. - Andrew nói khẽ, khiến cho Michelle phải căng tai để nghe. - Anh chỉ muốn chúng mình có một buổi tối vui vẻ thôi mà.

- Em cũng chỉ muốn có thế, - Margo, khóc tím tím, - nhưng anh làm như em không có ở đây. Em cảm thấy mình như không tồn tại.

Michelle hiểu mẹ cô nói gì. Đôi khi cô cũng cảm thấy mình như không tồn tại. Cô phải béo vào đùi để tin rằng mình vẫn còn trên đời này...

*

* *

Vài ngày sau, khi chỉ còn Sara và Michelle ở nhà, Sara gõ cửa.

- Gì thế? - Cô hỏi, mắt vẫn dán vào cuốn “The Bell Jar”.

- Em, Sara đây.

- Vào đi.

- Chào chị. - Sara nói, vẫn đứng bên ngưỡng cửa.

- Chào em.

- Em có thể... vay của chị... một cái Tampax không?

- Được chứ sao. Ở đáy tủ con trong buồng tắm ý, - Michelle đang say sưa với cuốn truyện, không để ý gì. Đột nhiên cô nhớ ra hình như Sara chưa hành kinh lần nào.

Cô ngẩng lên và hỏi:

- Lần đầu à?

Sara đỏ mặt, gật đầu.

- Có cần giúp không?

Sara nhún vai.

- Em biết dùng Tampax chưa?

- Một lần Jennifer dạy em.

- Ờ, vào thử xem, nếu không được thì gọi chị nhé.

- Vâng.

Sara chốt cửa buồng tắm rồi lúi húi tới hai mươi phút. Cuối cùng, Michelle gõ cửa:

- Có được không em?
- Em nghĩ là được rồi, nhưng không chắc. Bôi một ít Vadolin lên trước đi đặt vào.
- Vadolin ở đâu?
- Cạnh gói Tampax ấy.
- À, em thấy rồi.
- Có cần chị vào giúp không?
- Không cần chị ạ. Em sẽ thử lại.

Mười phút sau Sara đi ra.

- Em nghĩ lần này chắc được rồi.
- Em phải không cảm thấy vướng víu, thấy dễ chịu mới được.
- Dễ chịu chị ạ. - Sara cười bẽn lễn.

Nó cảm động lắm đây, Michelle nghĩ.

- Lần đầu chị bị là hồi chị mười bốn tuổi. Lúc đó chị ngủ cùng sáu đứa con gái khác. Chị không nói cho đứa nào biết đây là lần đầu tiên, chỉ dùng Kleenex bịt vào cho tới khi về tới nhà. Khi chị nói với mẹ chị, mẹ chị sượng quá, kêu ầm lên, đến tối hai mẹ con đi ăn tiệm để chào mừng.

Michelle chợt thấy một nỗi buồn vụt đến trong mắt Sara.

- Ôi, xin lỗi em nhé. Chị không định làm em buồn.
- Không sao đâu.
- Ờ... nếu em cần gì thì bảo chị nhé.
- Cảm ơn chị.

Michelle lên bếp rồi nướng một chiếc bánh sôcôla.

Bánh chín, cô kẻ lên đó dòng chữ “Chúc mừng Sara”.

CHƯƠNG 36

Cho tới giờ, Sara chưa được nghe tiếng mẹ, nhưng nó đã được nói chuyện với bác sỹ của mẹ, cô Arnold. Một lần nó rất sợ khi nghe cô Arnold nói rằng mẹ không thể nghĩ được điều gì để nói với nó. Vì thế, nó ôn đi ôn lại trong đầu câu đầu tiên sẽ hỏi. Khi bác sỹ Arnold cầm máy nó liền hỏi ngay:

- Chính xác là khi nào mẹ cháu khỏi?
- Chưa thể nói chắc được. - Cô Arnold nói, làm như câu hỏi của nó cũng bình thường. - Mẹ cháu đang khá dần, nhưng chậm lắm.
- Cháu có thể tiếp tục viết thư cho mẹ được không?
- Được chứ. Thư của cháu rất có ý nghĩa đối với mẹ.
- Thế sao mẹ không viết thư cho cháu... hay là gọi điện thoại cho cháu?
- Sara, mẹ chưa sẵn sàng tiếp xúc.
- Thế cả ngày mẹ làm gì?
- Mẹ đã bắt đầu đi ra ngoài trời và đó là dấu hiệu rất tốt.
- Làm gì nữa ạ?
- Mẹ cháu xem TV.
- Mẹ chẳng bao giờ xem TV. Mẹ bảo là xem hư người.
- Bây giờ mẹ xem rồi đấy.
- Xem chương trình gì?
- Chương trình nào cũng xem.
- Cả "Happy Days"[13] và M.A.S.H ạ?
- Tất nhiên.

- Mẹ có cười không?

- Không, mẹ chưa cười.

- Cô nói với mẹ là nghỉ hè cháu sẽ đến thăm mẹ ngay nếu mẹ chưa về nhé.

- Cô sẽ nói. Khi nào cháu đến cô sẽ giới thiệu cháu với con gái cô, Mimi. Nó bằng tuổi cháu đấy.

Sara không nói với cô Arnold rằng nó không muốn gặp Mimi.

Mimi sẽ thương hại nó vì mẹ nó bị tâm thần. “Tâm thần!” Cái từ nghe mà ghét. Sara hình dung từng mảnh não trong đầu mẹ bị tách rời ra và bây giờ các bác sỹ phải gắn chúng lại với nhau như chơi xếp hình thì mẹ mới khỏi.

Sara thấy mừng vì bác sỹ của mẹ là nữ. Mẹ nó luôn nói *“Không bao giờ được thuê đàn ông nếu tìm được một phụ nữ làm được cùng một việc đó. Phụ nữ đáng tin hơn nhiều, Sara ạ. Phụ nữ có trách nhiệm hơn đàn ông”*.

Sara hiểu được trách nhiệm của nó vào buổi tối khi đi xem phim về. Lucy đã vào kho nghịch ngợm, kéo cả chục thùng thực phẩm ra phòng ăn và giấu chúng dưới gầm bàn. Nó cắn rách các thùng, làm thức ăn văng tung tóe trên sàn nhà. Stuart nói “xem kìa, con Lucy hôm nay được một bữa thỏa thuê” rồi anh ấy và Michelle cười phá lên.

Sara cũng cười, cho tới khi Margo nhìn nó cứ như Sara cũng có lỗi.

Bố nó bảo:

- Dọn đi, Sara.

- Nhưng... - Nó bắt đầu nói.

- Không nhưng. Lucy là của con. Con phải có trách nhiệm.

Và thế là Sara lủi thủi dọn một mình.

Nếu họ là một gia đình thực sự như gia đình của Brady Bunch thì mọi người đã phải giúp nó dọn. Nhưng họ chỉ là những người tình cờ đến sống chung một mái nhà. Họ đều có trách nhiệm, nhưng không có tình cảm.

Mỗi ngày, Sara lại hiểu thêm về trách nhiệm. Nó hiểu rằng cô Margo có trách nhiệm với Stuart và Michelle, nó có trách nhiệm với Lucy và bố có trách nhiệm với nó. Điều đó khiến nó

hiểu rằng nếu có chuyện gì xảy đến với bố nó thì nó hoàn toàn cô đơn. Cô Margo chẳng thích nó. Cô ấy chỉ cho nó đến ở, sơn phòng cho nó màu tía để làm vui lòng bố thôi. Không phải cô quan tâm đến nó. Sara biết thế, nhưng khi hiểu ra thì nó vẫn thấy vô cùng thất vọng. Chính nó đã nghe được Margo nói thế vào buổi tối hai người cãi nhau to.

Jennifer tới ngủ với nó. Hai đứa lên giường sau khi xem chương trình "Saturday Night Live". Sara vừa thiu thiu thì nghe thấy tiếng cửa đóng rầm. Lúc đầu nó chưa hiểu chuyện gì. Thế rồi nghe thấy tiếng cô Margo, rồi tiếng bố. Hai người cãi nhau to. Sara nằm im, giả vờ như đã ngủ. Nó hy vọng Jennifer đã ngủ rồi và đừng thức dậy, đừng nghe thấy tiếng Margo và bố nó cãi nhau. Hai người nói bao nhiêu câu về chung thủy với bội bạc trước khi nó nghe thấy tên mình.

- Sara? - Bố nói, - chuyện này có liên quan gì đến nó?

- Có thêm một đứa trẻ tức là phải gánh thêm nợ. Tôi không thể làm như không có nó vì nó là con anh.

- Tôi sẽ gói ghém đồ đạc rồi cắt ngay khỏi đây nếu như cô muốn thế. Nói đi. Nếu nó là gánh nợ cho cô...

- Đừng quát lên với tôi. Tôi muốn được trung thực với anh. Nếu tôi không thể nói thật về cảm nghĩ của mình... nếu tôi không thể nói tới chuyện đó...

- Em muốn tôi đi không, Margo?

- Thế anh muốn đi à?

- Đôi khi. Đôi lúc tôi muốn biến khỏi ngôi nhà này và đi ngay đến Bali.

Làm sao bố đi được? Làm sao bố đi mà không có cô ấy? Bố nói là chỉ muốn đi Bali với cô ấy thì có. Phải, đúng là như thế. Ôi, hay đấy. Cả hai người, tới Bali, hay đâu cũng được. Nó sẽ không phải đi học hay phải làm bất cứ việc gì khác. Nó sẽ không phải chia sẻ bố với cô Margo.

- Đôi lúc em cũng muốn anh đi... đi khỏi đời em như anh đã tới...

Sara nghe tiếng Margo khóc.

- Nhưng khi em hình dung cuộc sống không có anh, và em hiểu điều đó không phải là điều em thực sự mong muốn.

- Thế em muốn gì? Em muốn cái đích gì?

- Em muốn lại có được sự gần gũi.

Sara cảm thấy đau nhói ở bụng. Nó co chân lên ngực.

- Sara... - Jennifer thì thầm, - cậu vẫn thức đấy chứ?

Sara không trả lời.

Jennifer ngáp một cái rồi trở mình trong chiếc túi ngủ.

Căn nhà bỗng trở lại yên tĩnh, tới khi nó nghe thấy âm thanh quen thuộc khi Margo và bố nó ân ái thì nó lấy tay bịt tai lại.

Từ sau đêm đó, Sara lại thấy cô Margo và bố nó quẩn quýt lấy nhau hơn. Bố gọi cô ấy là Margarita, giống tên gọi một thứ đồ uống vậy. Sara ghét thói hai người hôn nhau trước mặt nó. Một lần, nó bắt quả tang bố lần tay dưới áo Margo. Nhưng chuyện đó chưa đáng xấu hổ bằng những tấm ảnh Polaroid[14] mà nó phát hiện ra ở ngăn tủ đầu giường giấu dưới khay nhựa để đồ trang sức trong phòng Margo. Khi nó nghịch các cây son môi và chì đánh mắt của Margo thì chợt để ý thấy một phong bì. Nó lấy ra, lật đi lật lại, rồi cẩn thận lôi ra năm bức ảnh. Trong ảnh, Margo đều chỉ mặc mỗi chiếc quần lót màu sẫm, mỏng dính, khoe bộ ngực trần.

Những tấm ảnh đó khiến cho Sara cảm thấy choáng váng, phải ngồi xuống mép giường, kẹp đầu giữa hai đầu gối để khỏi bị ngất như nó vẫn tưởng. Đợi cho cảm giác đó qua đi, nó mang chúng về phòng mình. Sara giấu chúng ở đáy ngăn cuối cùng. Nếu Stuart và Michelle mà tệ bạc với nó thì nó sẽ đưa những tấm ảnh này ra để cho họ biết mẹ của họ là loại người như thế nào.

Cũng không phải hai người đã gây cho nó chuyện gì phiền toái. Stuart có vẻ không để ý tới nó, nhưng Michelle thì ít ra đã một lần thân mật với nó. Chị ấy đã nướng cho nó một chiếc bánh vào dịp lần đầu nó bị. Buổi tối hôm đó, Michelle vào phòng nó:

- Nếu mẹ em lấy chồng thì em cảm thấy thế nào?

- Em không biết. - Sara đáp và cảm thấy câu hỏi thật dở hơi. Mẹ đang nằm viện, mà Michelle thì biết quá rõ chuyện ấy.

- Thế em có muốn mẹ em lấy chồng không?

- Còn tùy xem mẹ em lấy ai nữa chứ.

- Ông Lewis thì sao?

- Ông ấy cũng được. Nhưng mẹ em chẳng lấy ông ấy. Mẹ em chẳng lấy ai vào lúc này đâu. Thế còn mẹ chị? Chị có muốn mẹ chị lấy chồng không?

Michelle có vẻ rất ngạc nhiên trước câu hỏi của Sara.

- Mẹ chị á?

- Vâng.

- À... trước đây chị ghét cái ý nghĩ mẹ đi lấy chồng, nhưng bây giờ chị không quan tâm lắm, miễn là mẹ chị lấy ai mà chị thích.

- Bố em thì sao?

- Bố em được đấy.

- Chị có nghĩ là hai người... sẽ lấy nhau không?

- Chị không biết.

*

* *

Những lá thư gửi cho mẹ Sara viết rất cẩn thận. Nó không viết một chuyện gì mà có thể làm mẹ buồn. Nó cũng không kể về chuyện nó bị hành kinh lần đầu, mẹ có thể sẽ buồn vì lỡ một dịp được chứng kiến một sự kiện quan trọng trong đời nó. Sara không hiểu khi mẹ trở về thì cuộc sống sẽ ra sao. Nó cũng chẳng còn tin bố như trước nữa, mặc dù trong thâm tâm nó không tin rằng bố nó sẽ bỏ nó mà đi Bali.

Hàng đêm, trước khi đi ngủ, Sara lại lấy chiếc bờlu màu xanh vải lụa của mẹ và áp lên mặt. Nó cố gắng nghĩ một điều tốt về mẹ trước, sau đó nghĩ một điều không tốt. Bởi một điều nó hiểu rằng phủ nhận sự thật là có hại.

Để nhớ rõ, mỗi ngày sau khi tan trường, Sara lại về nhà. Hàng xóm ở đây khác xa hàng xóm nhà cô Margo. Nó nhớ những con đường rộng, những hàng cây cổ thụ cao to và những ngôi nhà thời Victoria. Nó ngồi xuống chiếc cầu đu lạnh lẽo. Kêu quá. Cứ sau mùa đông nào cũng vậy. Cần phải tra dầu. Nó đến bên cửa và bấm chuông. Có tiếng trả lời của người trông nhà. Anh ta cao lớn, có bộ râu quai nón xam xám. Hình như anh ta biết nó.

Về nhà lạ quá, chẳng còn cảm thấy là nhà mình nữa. Nó muốn leo lên giường mình, khóc thật to cho đến khi khản tiếng, khô họng, cho tới khi không còn thở được nữa. Thế nhưng, nó chỉ lấy quyển an bom trong tủ quần áo của mẹ rồi đi ngay. Người coi nhà bảo nó có thể về nhà bất cứ lúc nào nó muốn, chỉ cần gọi điện trước xem anh ta có ở nhà hay không.

Sara không nói gì.

Tối hôm đó, khi bố sang phòng nó để chúc ngủ ngon thì Sara đang ngồi trên giường, chăm chú xem ảnh. Bố nằm xuống cạnh nó và chỉ vào một tấm ảnh:

- Bố còn nhớ cái hôm con bị ngã. Con vừa trèo ra khỏi bồn tắm thì...
- Những tấm ảnh của Bobby đâu hết cả hả bố?
- Bố có vài tấm. Bà nội và bà ngoại cũng giữ vài tấm.
- Tại sao mẹ phải giả vờ là chưa bao giờ anh Bobby ra đời?
- Vì mẹ muốn làm như anh ấy chưa bao giờ chết.

CHƯƠNG 37

Francine và bác sỹ Arnold đi dạo trên con đường nhỏ trong viện. Francine hỏi:

- Mẹ tôi mất chưa?

Arnold nhìn cô và đáp:

- Chết thế nào được. Bà chỉ bị liệt một bên, nhưng đang khá lên.

Francine gật đầu.

- Con gái tôi khỏe không?

- Khỏe, - Arnold cười với cô.

- Chị biết chuyện gì xảy ra với tôi không?

- Chị có biết không? - Arnold hỏi lại.

- Có lúc biết, có lúc lại không biết.

Bác sỹ Arnold với tay ngắt một bông hoa trong bụi râm bụi đưa cho Francine và nói:

- Tôi đang cố gắng giúp chị nhớ được chuyện gì đã xảy ra.

Francine đưa bông hoa lên mũi:

- Hồi cưới Andrew tôi chỉ cài một bông hoa.

CHƯƠNG 38

Michelle quyết định không đi trượt tuyết với cả nhà mặc dù trời rất đẹp mà cô lại thích trượt tuyết hơn cả. tuyết bên ngoài dày và mịn, lại có gió nhẹ. Nhất! Cô sẽ có một nước da màu nắng như ý. Tất nhiên đến tối mẹ sẽ cho một bài giảng tổng hợp và chuyện chống ung thư và chống lão da.

Nhưng ý nghĩ muốn đi trượt tuyết lôi cuốn cô thế nào thì ham muốn được ở một mình trong căn nhà tĩnh mịch còn hấp dẫn cô hơn. Có thể tuần tới cô sẽ đi trượt tuyết, dù cho mũi bàn chân có còn đau đi nữa. Đó sẽ là cơ hội cuối cùng trước khi bãi trượt Eldora đóng cửa kết thúc mùa trượt. Bố mẹ của chú Andrew sẽ tới đây vào cuối tuần tới. Mẹ cô sẽ báo cho cả hai anh em và nói hai anh em sẽ phải có mặt trong bữa tối mà mẹ cô dự định, một kiểu lễ Quá hải của người Do Thái, nhưng không cần những thủ tục tôn giáo vì lúc đó đã qua dịp lễ này.

Margo nói hôm đó sẽ chỉ dành riêng cho những người trong gia đình. Thậm chí tới Puffin cũng không được mời, một điều mà Stuart cũng không bận tâm lắm vì hai người sắp sửa chia tay nhau. Tuy nhiên, mẹ không biết gì hết, cả việc cô ta “nhiễm một loại vi rút lạ, chỉ gây bệnh trong có bốn ngày”. Có thể một ngày nào đó Stuart sẽ nói cho mẹ biết.

Michelle quyết định sáng tác một bức tranh. Cô gọt liền sáu cây bút chì, vừa đặt bút phác họa thì có tiếng chuông gọi cửa. Cô chạy ra, Lucy lon ton chạy theo. Cô mở cửa và thấy một chàng lạ hoắc đứng sừng sững. Chàng ta to, da bánh mật, tóc vàng hoe, lại mỉm cười với cô.

- Xin chào...có Margo ở đây không?

- Không, bây giờ không có nhà. Tôi giúp được gì cho anh.

Mắt anh xanh và rộng như bầu trời.

- Tôi là Eric. Mùa hè năm ngoái tôi gặp Margo ở Chaco Canyon. Bà ấy bảo có dịp nào đến thị trấn thì ghé chơi nên tôi đến.

Anh ta chống một tay vào tường nhào người về phía trước. Quần bò của anh ta thủng một lỗ ở đùi, Michelle kìm mình lắm mới không thọc ngón tay vào đấy.

- À, khoảng năm giờ mẹ tôi mới về. Anh có muốn đợi không?

- Tôi đợi được không?

- Được chứ... mời vào.

CHƯƠNG 39

Trên đường từ Eldora về, Margo không để ý lắm xem hai bố con Andrew nói chuyện gì với nhau. Cô nghĩ về bồn tắm mát xa và về cảm giác khoan khoái khi trút bỏ xiêm y và trườn vào bể nước bốc hơi. Một đoạn kết hoàn hảo cho một ngày tuyệt vời. cô bị ngã một lần trên đường trượt, đầu đập xuống tuyết. Nhưng sau vài phút ngồi thở cô trở lại bình thường. Andrew yêu cô, lấy dầu nóng xoa vào má cô. Vụ bê bối trong cái đêm ở nhà Early Summer về, lúc đó thật là đau đớn, nhưng nó đã làm tan màn sương giữa hai người. Không còn nữa nỗi lo sợ tan vỡ. Họ lại chuyện trò, cười nói và ái ân. Sara cũng bớt rụt rè. Bữa trưa hôm nay trên triền núi, Sara tỏ ra gần gũi. Nhìn nó cười thoải mái, Margo tin vào khả năng rồi cô sẽ có được mối quan hệ thân thiết với nó.

Đến nhà, khi Andrew đánh xe rẽ lên lối vào thì Sara chỉ một chiếc xe máy đậu cạnh nhà.

- Có ai đến kìa.

- Chắc là bạn của Stuart. - Andrew nói.

- Không. Lúc cuối anh Stuart vượt lên trước và nói với con là anh ấy sẽ về nhà khoảng sáu rưỡi.

- À thì có thể là bạn của Michelle. - Andrew lại nói.

- Chị ấy làm gì có bạn đi xe máy.

Cứ nghĩ đến xe máy là Margo lại thấy ghét. Hồi học đại học, cô quen một người bạn, sau bị chết vì xe máy. Đứt đầu. Hồi đó thỉnh thoảng những cơn ác mộng về cậu bạn đó lại đến với cô. Cô cấm tiệt các con đi xe máy.

Andrew vừa mở cửa thì Sara đã lao vào, hét toáng:

- Con khát nước chết được.

- Bố cũng thế. Em có muốn uống gì không, Magarita?

- Nước nho. Em cũng phải đi bật điện bồn tắm đã.

Cô vào phòng ngủ, rũ bỏ đồ mặc ngoài, mở cửa ra sân và bước ra.

- Ô mẹ sao mẹ về sớm thế?

Michelle đó. Nó đang hụp lặn trong bồn tắm. Con bé còn thẹn thùng đến mức không dám thay quần áo trước mặt mẹ, thế mà giờ đây trần như nhộng, hụp lặn với một thằng cũng không mảnh vải che thân.

Margo chết lặng.

- A, chào Margo...- Thằng ranh ấy gọi, - vẫn khỏe đấy chứ?

Ôi, lạy chúa! Không phải là thằng ranh nào hết. Chính là Eric.

Nó làm gì ở đấy nhỉ? Nó làm gì trong bồn tắm với con gái mình?

- Cậu làm gì ở đây? - Margo hỏi.

- Bọn con đang tắm. - Đi chơi thế nào hả mẹ? - Michelle liến láu.

- Tôi đi qua đây, - Eric nói. - Bà nói rằng khi nào có dịp tôi...

- Phải! Tôi nhớ tôi đã nói gì.

Mùi thơm nhựa thông thoảng qua.

Mùa hè năm ngoái, ở Chaco Canyon, Eric đã cùng Margo trong những ngày cô định sống chỉ một mình, và sau đó cô bị suy nhược thần kinh mất một bận. Khi bắt quen, Eric ve vuốt cổ cô, Margo đã rụt rè hỏi “Cậu định giết tôi hay sao?” vì tưởng như hắn ta sắp bóp cổ mình. Hắn đáp “Không, em yêu, anh định làm tình!” Cô gật đầu, dù sao nếu hắn có bóp cổ cô thật thì cũng tốt.

Bây giờ thì hắn đang ve vãn con gái cô.

- Nước của em đây. - Andrew gọi vọng từ phòng ngủ.

- Em ở ngoài này. - Margo đáp lại.

Andrew tới bên cô, nhìn thấy cảnh đó và cảm thấy rất bối rối.

- Đây là Eric. - Margo nói. - Cậu ta đi ngang qua, tạt vào.

Margo chắc chắn là Andrew chưa hiểu gì. Cô gọi thêm:

- Eric...từ Chaco Canyon...mùa hè năm ngoái...

Đã có lần cô và Andrew tiết lộ cho nhau danh sách những bạn tình đã qua, kể cho nhau nghe chuyện làm tình với từng người tới tận khuya.

- À, Eric. - Cuối cùng thì Andrew cũng nhớ ra. Anh đưa cho Margo ly nước quả.

- Đây là Andrew, bạn trai của mẹ - Michelle giới thiệu với Eric.

Margo thấy cái chữ “bạn trai” ấy mới vô nghĩa làm sao. Đúng là trẻ con.

- A, chào Andrew. Khỏe đấy chứ? Hai người muốn tắm cùng chúng tôi không?

- Không! - Margo nói nhanh.

- Mẹ đưa cho con mấy cái khăn được không? - Michelle nói.

Andrew đưa cho mỗi đứa một chiếc. Eric đứng dậy và bước ra trước. Margo quay mặt đi.

Khi hai đứa đã biến vào phòng, Margo cứ để nguyên cả áo choàng nhảy tùm vào bồn tắm.

- Anh có thể tin được không? Anh có thể tin được chuyện gì đang xảy ra ở đây không?

Andrew thả mình vào bồn.

- Anh nghĩ rằng em nóng nảy không cần thiết.

- Nóng nảy! - Cô lôi chiếc áo sũng nước ra, vo viên rồi ném ra xa. - Em không thích như thế. Em không thích một tí nào hết.

- Bọn nó chỉ tắm thôi mà. - Andrew nói. - Không phải là em đã bảo là tắt nóng mát xa thì không được phép làm tình là gì?

- Phải, em nói như thế, nhưng không có nghĩa là em tin.

Andrew cười.

- Lúc nó ra khỏi bồn, nó có thương không? - Margo hỏi:

- Không.

- Tốt.

Eric không chỉ ở lại ăn tối mà còn ở lại qua đêm. Michelle bảo “anh ấy không quen ai trong thị trấn”. Nó lấy trong kho mảy tấm lanh trải giường và bảo “con sẽ dọn cho anh ấy một chỗ ngủ trên ghế sofa”.

Đêm đó, Margo nằm trần trọc mấy giờ liền. Suốt bữa tối Michelle tỏ ra nhí nhảnh và có chiều lòng. Margo chợt nhận thấy và chắc chắn Eric cũng nhận thấy rằng nó là một cô gái đầy dục vọng. Cuối cùng, Margo trở dậy, mặc áo rồi rờ rẫm trong căn nhà tối om. Cô cần phải biết chắc chắn là Eric đang ngủ một mình trên ghế sofa thì mới yên tâm được.

Nhưng khi cô đang đi lên gác thì Eric lại đang mò xuống. Hai người cùng giật mình.

- Cậu đi đâu thế? - Margo gay gắt.

- Vào toa lét. Tôi muốn đi tiểu.

- Trên gác làm gì có toa lét. Michelle chưa chỉ cho cậu sao?

- À chắc là tôi quên.

Eric theo Margo lên gác. Cô dẫn cậu ta tới phòng vệ sinh rồi bật đèn. Hắn có thân hình rất đẹp. Margo nhớ lại cảm giác về làn da của hắn, về tấm thân của hắn.

Cô hắng giọng rồi nói:

- Tôi sẽ cảm ơn cậu nếu cậu đừng lộ mọ giữa đêm trong nhà thế này. Chó sẽ sủa và cả nhà sẽ mất ngủ, ngày chúng nó phải đi học.

- Được, - hắn vòng tay qua vai cô, nhìn vào mắt cô và nói: - Margo, tôi rất biết ơn bà đã cho tôi nghỉ đêm tại nhà bà.

- Eric, mọi thứ bây giờ đã khác rồi. Đây là nhà tôi. Kia là các con tôi. Cậu hiểu tôi nói gì chứ?

- Hửn rồi, - Eric rút tay khỏi vai cô. - Ở Chaco Canyon, bà là một người phụ nữ. Ở đây, bà là một người mẹ.

- Không hửn thế, nhưng cũng gần như thế.

- Vâng, mà nếu bà cho phép thì tôi đi tiểu nhé.

Margo có thể nghe rõ tiếng cậu ta tiểu khi cô nhón chân bước xuống cầu thang.

*

* *

Sáng hôm sau, không cần xin mẹ, Michelle nhảy tốt lên sau xe Honda của Eric đang lúi húi sửa xe ngoài cổng. Cô hỏi:

- Cậu còn làm gì ở đây?

- Michelle mời tôi ở lại, vài ngày cho tới khi tìm được một chỗ ở.

- Tìm một chỗ...ở Boulder này sao?

- Vâng. Thị trấn này rất đáng yêu. Hôm nay tôi kiếm được việc phụ nề làm hợp đồng theo giờ ở Sunshine Canyon.

Margo vào nhà và đi thẳng tới phòng của Michelle. Michelle đang bó gối say sưa viết nhật ký.

- Không thể để cậu ta ở trong nhà này, Michelle. Nhà này có đủ người rồi.

- Nhưng mẹ ạ...

- Không được. Michelle. Lẽ ra con phải bàn với mẹ trước.

- Mẹ không thể đuổi anh ấy đi được, ít nhất là phải cho anh ấy ở lại đêm nay.

Margo thở đánh sượt.

- Mẹ...con xin...

- Michelle, tối nay là tối cuối cùng. Cha mẹ của Andrew sẽ tới đây vào thứ năm.

- Cha mẹ của chú Andrew thì có liên quan gì tới Eric. Họ ở khách sạn Harvest House cơ mà.

- Nghe đây, Michelle...sáng mai, hoặc con bảo nó phải đi, hoặc mẹ sẽ bắt cậu ta đi.

- Anh ấy trước hết là bạn mẹ, phải không? Anh ấy đến thăm mẹ...mẹ nhớ không?

- Nhưng mẹ không mời cậu ta ở lại.

- Con không hiểu tại sao mẹ lại giận dữ như thế trong chuyện này. Có phải là do bọn con dùng bồn tắm của mẹ mà không hỏi không?

- Đó chỉ là một phần. Và con thừa biết mẹ căm ghét chuyện đi xe máy như thế nào rồi chứ?

- Mẹ sắp sửa trở thành trung tâm gây rắc rối rồi đấy.

Đêm đó, Margo không ngủ được. Cô trở dậy nhón chân đi quanh nhà. Nhưng lần này, khi qua phòng Michelle, cô nghe thấy có những tiếng động vừa quen vừa lạ và hiểu ngay ra rằng Eric đang ở trong đó, cảm giác đau đớn, ê chề ngùn ngụt bốc lên. Cô không biết phải làm gì. Nếu mở cửa phòng nó và đuổi Eric đi thì Michelle sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Chẳng gì, cô đã luôn nói rằng cô tôn trọng sự riêng tư của các con.

- Margo, về phòng đi em. - Andrew đứng sau cô thì thầm và nắm lấy tay cô.

- Nó ở trong phòng Michelle.

- Anh biết.

- Anh biết à?

- Cứ xem kiểu cách hai đứa nhìn nhau thì chuyện đó là không thể tránh được.

Margo theo Andrew về phòng ngủ và trèo lên nằm cạnh anh.

- Em không thể chịu được cảnh này. Mỗi tình đầu của một đứa con gái không thể là với thằng mà đã ngủ với mẹ nó. Nó còn gây thương quá. Em muốn cuộc ái ân đầu tiên của nó phải xuất phát từ tình yêu.

Andrew ôm lấy Margo:

- Ước muốn lại là một chuyện hoàn toàn khác em ạ.

- Không khác đâu. Em biết thằng này. Nó chỉ là cái máy làm tình. Nó không thương xót con bé một chút nào đâu.

- Lúc này thì em không thể làm gì được đâu. Cố ngủ đi, mai nói chuyện với Michelle sau.

- Mai thì muộn mất. Nếu phải Sara thì anh không thể bình tĩnh như thế đâu.

- Có thể em nói đúng. Nhưng tại sao em lại đưa địa chỉ cho nó làm gì?

- Anh biết hoàn cảnh lúc đó khác. Người ta thấy thú vị và có thể là muốn gặp lại nhau...

- Nó làm khá lắm sao?

- Ôi, thằng trẻ con ấy mà.

- Nhưng em nói nó làm như máy cơ mà.

- Cũng khá. Đơn giản chỉ là chuyện làm tình thôi, Andrew, không có gì hơn.

- Anh đang hình dung em với nó gặp nhau ở đây. Anh tưởng tượng nếu như em không gặp anh, anh không ở đây và nó đến thăm em...

- Chuyện vớ vẩn, Andrew. Hơn nữa, nếu có thể thật thì em cũng chẳng thích thú gì. Anh không ghen chứ, Andrew?

- Ghen như em ghen cái đêm anh với em ở nhà Early Sumner về vậy.

- Ghen thế cơ á?

- Anh nghĩ là thế.

Cái đêm ở nhà Early Sumner về cô đã mê muội vì ghen tình. Cô đã căm giận bản thân vì thấy mình nhỏ bé, bất lực, căm giận Early Sumner và những người đàn bà giống bà ta vì họ chỉ có cách duy nhất quan hệ với đàn ông là nhả nhót, và hơn cả là căm giận Andrew vì đã để chuyện đó xảy ra. Ôi, cô mới ghét những người giống Early Sumner làm sao. Nhưng Margo cũng thừa nhận rằng chính cô đã từng như thế, cái đám cưới của cô với Freddy đã từng như thế, khi mà mỗi lần đến dự một buổi liên hoan có nghĩa là một buổi tối lơ lửng, chẳng đem lại gì ngoài niềm hoan lạc trong vài giờ. Góc nào cũng thấy đầu mày cuối mắt, những cái cọ sát chân tay, đùi, ngực và những lời giảng gió. Thời đó, cô cũng không thua kém bạn bè về khoản này. *"Em ở đây này...hãy đến với em và làm gì thì làm...nếu anh muốn"*. Giờ đây, cô không còn được giảng gió như thế nữa, nhưng những người khác thì vẫn. Làm sao cô có thể ngăn họ tới với Andrew được. Đêm đó từ trong tâm khảm cô lại nghe được tiếng nhủ của lòng mình.

Đó chính là cuộc sống của cô, Margo. Cô phải chịu trách nhiệm về nó. Nếu anh ấy xử sự khiến cô bất hạnh thì bỏ anh ấy đi.

Tôi không muốn bỏ anh ấy.

Ôi, lại vẫn giọng điệu cũ rích.

Điều đó không thể được sao?

Còn tùy vào người cô đòi hỏi.

Vậy tôi cần phải làm gì?

Hãy nói với anh ấy về tình cảm của mình. Xem anh ấy xử sự thế nào. Có thể anh ấy sẽ hiểu. Có thể lần tới anh ấy sẽ chú ý hơn tới tình cảm của cô.

*

* *

Trưa hôm sau, Margo đánh xe tới công trường xây dựng tại Sunshine Canyon.

Cô quanh quẩn ở tòa nhà đang xây cho tới khi tìm được Eric.

- Tôi muốn nói chuyện với cậu.

- Rồi rồi. Margo.

- Không phải ở đây. Vào trong xe tôi.

- Vài phút thôi. - Eric nói với một công nhân khác. Tay này nhướn lông mày thay cho câu trả lời. Margo hiểu anh ta nghĩ gì, nhưng không thêm để tâm.

- Cậu làm gì thế, Eric? - Margo vừa mở cửa vừa hỏi.

- Chủ yếu là lát nền và sân.

- Tôi không hỏi điều đó. Tôi muốn biết cậu làm gì với Michelle.

- Đấy không phải là chuyện tôi định kể với bà, bà Margo.

- Đối với cậu, nó còn quá bé, quá non nớt.

- Cô ấy mười bảy rồi phải không?

- Phải.

- Còn tôi hai mốt. Cũng được đấy chứ?

- Mẹ cậu! Tôi sẽ không cho cậu chơi trò mía ngọt đánh cả cụm với nhà tôi đâu nhé.

- Đâu có liên quan gì đến bà? Có phải bà ghen không, Margo. Ghen à?

- Ghen?

- Phải, tôi nghĩ là như thế. Mà đúng thôi, bà vớ phải thằng cha phải đến bốn mươi... bốn lăm

chứ nhỉ? Không lý thú bằng cánh trẻ, phải không?

Margo chỉ muốn đập vỡ mồm thằng ranh con, muốn đá thọt dái nó, muốn mắng vào mặt nó rằng nó chỉ là con chó chưa mở mắt. Nhưng cô nén giận và nói:

- Cậu đã đi quá xa và tôi không buồn nói với cậu nữa.
- Bà sợ tôi nói cho cô ấy biết... phải không?
- Sex là chuyện khủng khiếp đối với nó.
- Yên chí lớn đi. Dại gì tôi khoe khoang chuyện tình ái của mình. Đời nào tôi nói.
- Cậu có thể kiểm thiếu gì đàn bà ở thị trấn này, tại sao lại phải con gái tôi?
- Tôi thích cô ấy. Cô ấy gọi cho tôi nhớ lại bà.

*

* *

Sau bữa tối hôm đó, khi Andrew và Stuart dọn bếp thì Margo xuống phòng của Michelle.

- Chào con... mẹ muốn nói chuyện với con.
- Mẹ ạ, con không có nhiều thời gian. Eric sẽ tới đây vào tám giờ. Anh ấy muốn con tới xem phòng anh ấy mới tìm được ở Arapahoe.
- Con đã làm bài chưa?
- Con làm rồi.
- Con không được đi xe máy ban đêm như thế.
- Con biết, chúng con đã mượn ô tô. Chú Andrew báo sẵn sàng bố trí.
- Michelle, hãy nghe mẹ... trên thế gian có những người đàn ông suốt đời chỉ tìm cách cướp giật bất cứ thứ gì họ muốn mà không bao giờ nhả ra chút gì.
- Cũng có những người đàn bà như thế.
- Có thể. Nhưng một số người, như Eric, cho rằng chẳng có gì đáng bận tâm... rằng không người phụ nữ nào có thể cưỡng lại được với cái mã của họ.

- Nhưng mẹ ạ, mọi việc đang rất tốt đẹp...

- Mẹ chưa từng nghĩ con lại dâm dục như thế Michelle.

- Con á? Chính mẹ mới thế. Mẹ là người nói xấu về anh ấy chỉ vì anh ấy đẹp trai. Mẹ không cho anh ấy một cơ hội nào. Mà làm sao mẹ biết được cái đàn ông của anh ấy.

- Mẹ biết rõ nó ra sao.

- Làm sao... mẹ biết?

- Mẹ cảm nhận được.

Margo không nói được cho rõ ý. Cô muốn có thể nói toạc ra được rằng “Nó đã ngủ với mẹ, Michelle. Mẹ và nó đã là tình nhân trong một tuần...” Nhưng trường hợp này không thể đặt ra hai chữ “trung thực”.

- Đừng ngủ với cậu ta, Michelle. Mẹ xin con.

- Đây là việc của đời con.

- Mẹ không muốn thấy con đau đớn.

- Mẹ ghen hay sao? Phải mẹ ghen không?

- Ghen cái gì?

- Ghen với con. Ghen với tuổi trẻ. Eric nói rằng phụ nữ ở tuổi mẹ đôi khi ghen tị với tuổi trẻ của con gái mình.

- Mẹ không ghen với tuổi trẻ của con. Mẹ đã có tuổi trẻ của mẹ.

- Thế thì con mừng, - Michelle lấy một chiếc áo phong từ trong ngăn tủ. - Con bắt đầu thấy thay đổi. Đừng lo lắng gì cho con được không mẹ?

- Mẹ sẽ cố gắng.

- Mẹ nhớ hồi con còn bé mẹ hay đọc cho con nghe truyện “*Higglety Pigglety Pop*” của Mauice Senda không?

- Nhớ...

- Mẹ có nhớ Jennie, con chó luôn tìm cách tích lũy vốn sống?

- Thì sao?

- Vâng, đó chính là con đấy mẹ ạ.

*

* *

- Michelle muốn đi tìm kinh nghiệm! - Tối hôm đó Margo nói với Andrew khi hai người đọc sách trên giường.

Andrew luồn tay vào váy cô, thì thầm.

- Đêm nay tí tốn tí chẳng?

- Anh chẳng chú ý nghe gì cả. Anh cho đây chỉ là chuyện đùa, phải không?

- Hờm... - Tay anh bây giờ đã luồn vào khe đùi cô.

- Mấy bức ảnh của chúng ta biến mất rồi đấy. Hy vọng nó đừng rơi vào tay Eric. Chủ nhật trước nó tắm vòi tắm hoa sen nhà mình đấy.

- Có lẽ bà Herrera đã phát hiện ra.

- Nếu bà ấy thấy thì bà ấy sẽ không làm cho mình nữa đâu. Bà ấy không chấp nhận được việc em sống với người không phải là chồng mình... một người đã từng là chồng của B.B. Bà ấy sẽ cho em là kẻ tội lỗi. Những bức ảnh đó chứng minh bà ấy đúng.

- Nào, con người tội lỗi...

- Anh chỉ để ý mỗi chuyện ấy thôi.

- Không phải là anh để ý, mà là cái này cơ.

- Ồi giời, - Margo nói. - Biết rồi.

Và một phút sau, cô chẳng còn nhớ gì đến những gì đến những tấm ảnh bị mất tích.

CHƯƠNG 40

Ngày Clare bay đi Miami thăm B.B., cũng là ngày cha mẹ của Andrew tới thị trấn. Andrew và Sara gặp ông bà Broder tại sân bay, trò chuyện với ông bà vài giờ sau đó đưa họ về khách sạn Harvest House. Lúc này chắc Andrew đang ở trên đường tới khách sạn để đưa ông bà về nhà Margo.

Margo bồn chồn ngồi chờ ở phòng khách. Cô ăn vận kiểu miền Tây Nam - chiếc váy vải bông chéo, áo vét màu sáng, đeo vòng tay bằng bạc và đi ủng. Cô lo lắng, suýt nữa thì đánh đổ khay pho mát và đĩa gan thái đặc sản mua ở nhà hàng New York Deli. Cô trang điểm trong phòng nhà bằng cây hoa tulip mình yêu thích. Cô muốn ông bà Broder thích mình, nghĩ tốt về mình, thấy rằng cô đúng là người phụ nữ phù hợp với Andrew. Ông bà Freddy tuy chấp nhận cô, nhưng chưa bao giờ họ nghĩ rằng cô xứng với con trai họ, vì thế nên anh ta mới đối xử như thế với những người phụ nữ về tay mình.

Chiều hôm đó Freddy gọi điện tới và buộc tội cô là đã lạm dụng tiền trách nhiệm của anh ta để nuôi thêm một đứa trẻ khác.

- Thật lố bịch! - Cô kêu lên.
- Cô đã đem con hấn ta về nhà phải không?
- Nó chỉ ở đây với chúng tôi trong lúc mẹ nó phải nằm viện.
- Nằm ở nhà thương điên, theo như tôi biết.

Cô áp chặt ống nghe vào ngực và hít sâu một hơi. Cô sẽ không cho phép anh ta làm cho cô phát điên

- Cô nghĩ xem như thế có công bằng không, Margo. Mang tiền của mình để nuôi con của hấn ta.
- Không phải là tiền của tôi.
- Cô phải dành thời gian mà chăm chút lấy bản thân cô, phải không?
- Đấy không phải là việc của anh, Freddy
- Bất cứ chuyện gì liên quan tới các con tôi đều là việc của tôi. Và tôi không muốn tiền của tôi

bỏ ra để nuôi con của người khác, dù chỉ là một ít.

- Không một xu nào của anh mà tôi dùng để nuôi Sara Broder!

- Tốt. Nghe vậy tôi rất mừng. Chuyện ấy coi như cho qua. Còn chuyện học hành?

- Học hành làm sao?

- Cô đã đăng ký phòng cho chúng tôi chưa?

- Tôi đã gửi cho anh danh sách các khách sạn.

- Tôi không muốn nhắc lại rằng nếu như cô chịu ở lại thành phố thì tôi và Aliza không phải đi tận cái nơi khỉ ho cò gáy đó mà lo học cho Stuart.

- Phải, phải! Tôi sẽ lo cho anh một phòng.

Margo không còn trách Freddy vì thái độ nóng nảy của anh ta trước việc cô tha hai con xa anh ta đến thế. Cô đã hiểu được, qua Andrew, tình cảm của người cha với đứa con đang ở xa trong vòng kiềm tỏa của người vợ cũ. Cô đã hiểu chia ly làm cho con người ta ra sao và cô không chắc liệu luật pháp có cho phép điều đó hay không, trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Giá như Freddy giành thời gian cho Stuart và Michelle khi họ còn sống với nhau. Giá như anh ta tỏ ra yêu quý chúng và không muốn mất chúng. Ôi, cuộc đời đầy những “giá như”.

Có thể luật pháp không được cho phép ly hôn, Margo nghĩ. Ly hôn tàn phá cuộc đời chẳng kém bệnh dịch. Cô cố gắng tưởng tượng một thế giới không có ly hôn, một thế giới mà trong đó cô buộc phải nặn ra một cuộc sống thế nào đó với Freddy cũng vậy.

Michelle bước vào phòng, nhìn cây hoa tulip, khay pho mát, hộp bánh quy giòn và mấy ổ bánh mì.

- Mẹ, cứ như mẹ chuẩn bị đón tiếp nữ hoàng ấy nhỉ.

- Có vẻ như thế thật ý con nhỉ. - Margo đáp lại và cô ngạc nhiên làm sao mình lại tránh được cãi cọ với nó một cách nhẹ nhàng như thế. Một năm trước, hẳn là cô đã phải tức giận trước lời chỉ trích như thế và hai mẹ con đã cãi cọ ngay tức thì.

- Anh Eric sẽ tới đây vào sáu giờ. Bọn con đi xem phim sớm.

- Con có thấy con quá quan tâm đến Eric không?

- Bây giờ con không có thời gian để nghe giảng mẹ ạ. - Michelle đáp và ngúng nguẩy đi xuống

thang.

Nào, không phải lúc này, Margo tự nhủ. Cô nhắm mắt lại, cố gắng vẽ trong đầu bức tranh Andrew và cô đang ngồi trên thuyền bồng bênh trên mặt nước ngọc lục của biển Caribes, tưởng như có thể ngửi được mùi muối mặn mẫn, nắm được những hạt nước li ti và sờ được cái gió huyền ảo luồn trong làn tóc. Từ ngày cô và Freddy bị đắm thuyền ở vịnh Sag Harbor chưa lần nào cô đi thuyền nữa. Nhưng cô và Andrew thường mơ ước về một chuyến đi biển. Có thể vào hè này... nếu họ còn sống được với nhau.

Từ ngoài đi vào, Stuart kêu gào thảm thiết và bắt đầu tấn công đồ ăn mà Margo đã sắp xếp cẩn thận.

- Nào, xin con Stu...đợi tí nữa ông bà Broder đến đã.

- Nhưng con đói cồn cả ruột đây này. - Stuart phồng mồm nuốt bánh mì.

- Thế thì vào trận ăn tạm cái gì vậy.

- Ôi, lạy Chúa, mẹ coi cha mẹ chú ấy còn quan trọng hơn cả các con của mẹ.

Margo mím chặt môi.

Stuart cười phá lên rồi hôn vội lên má mẹ.

- Đùa đấy thôi mẹ ơi, có ai mà quan trọng hơn các con của mẹ, đúng không nào?

- Phải. - Margo gật đầu.

Cuối cùng thì cửa cũng mở và Margo chạy xuống thang chào cha mẹ Andrew.

Ở tuổi thất thập thì ông bà Broder quả là đẹp đôi. Hai người đều mảnh dẻ, tóc bạch kim và ăn mặc hết sức chải chuốt. Bà Nettie Broder mặc bộ đồ sang trọng phớt hồng, quấn một chiếc khăn quanh cổ. Bà dùng loại son sáng màu, viền đỏ tía, lúc cười, Margo thấy một vết son dây vào chiếc răng cửa của bà. Ở ông Sam Broder, Margo có thể thấy được hình ảnh Andrew sau ba mươi năm nữa. Cũng khuôn mặt ấy, cũng nụ cười ấy, nhưng không còn vẻ rực rỡ trong đôi mắt như Andrew.

Mười hai năm trước, Sam Broder bán hàng Buick của mình ở Hackensack. Ông và bà Nettie đã định cư tại Florida, mà còn bởi vì Andrew và Francine đã sống ở đây, với cháu nội. Bây giờ Bobby đã chết, Francine mang Sara tới Boulder. Quá đủ sự kiện để họ thai nghén những dự định khác. Margo mong ước rằng cô và Andrew biết nhau hai mươi năm trước để giờ đây họ có thể hiểu rõ về nhau, yêu nhau say đắm, để không gì có thể xen vào được giữa họ. Margo có thể ôm hôn hai ông bà Broder, nhưng cô không muốn tỏ ra vồ vập. Vì thế cô đưa tay bắt một cách

nồng hậu.

- Dạ, mời hai bác lên gác.

- Lên gác à? - Bà Nettie hỏi.

- Lên phòng khách mẹ ạ. - Andrew giải thích.

- Vâng. Đây là kiểu nhà lộn ngược bác ạ.

- Kiểu nhà rời à?

- Không ạ, không hẳn thế.

- Một lần chúng tôi đã nhìn thấy một ngôi nhà bố trí phòng khách ở lưng chừng cầu thang và phải trèo lên bốn bậc nữa mới lên tới phòng ngủ. Ông còn nhớ ngôi nhà ấy không, Sam?

- Nhưng đây là kiểu nhà rời. - Ông đáp.

- Các phòng ngủ được bố trí ở bên này hai bác ạ.

- Cô không sợ ngủ ở tầng trệt à? - Bà Nettie hỏi. - Cô không sợ có nhỡ mình đang ngủ có khách vào sao?

- Dạ, cháu quen rồi.

Andrew đi trước, ông bà Broder theo sau. Khi mọi người đã an tọa, Margo hỏi:

- Chúng ta uống rượu vang nhé?

- Cho tôi một ly soda, - Bà Nettie nói. Bà mở nắp lấy ra hộp nữ trang và soi vào gương, nhanh tay lau vệt son dây ở răng rồi mỉm cười gượng gạo với Margo, cái cười mà Margo nhận thấy bà không cảm thấy thoải mái trong căn nhà này, nơi mà con trai mình đang sống với một người đàn bà xa lạ.

- Thế Sara đâu rồi? - Ông Sam hỏi.

- Cháu nó đang tắm. - Margo đáp. - Cháu sẽ lên ngay bây giờ.

Margo dứt khoát bắt Sara phải tắm trước khi ăn tối. Sara nói rằng hôm qua nó tắm rồi, tắm nữa cùng bằng thừa. Nhưng Andrew ủng hộ cô và dọa nó rằng không tắm thì không cho đi ăn tối ở nhà hàng John's French. Bà Nettie nói:

- Andrew nói với chúng tôi rằng cô có hai cháu.

- Vâng... một phút nữa là các cháu sẽ lên chào ông bà ạ.

Bà Nettie nhấp nhồm bồn chồn, ông Sam nhấp rượu. Margo nghe thấy tiếng xe máy lao về hướng nhà cô, rồi Eric đập cửa, tiếp theo là tiếng Michelle ồn ào.

- Gọi con đây... để con ra...

- Con gái cháu, - Margo giới thiệu. Bà Nettie và ông Sam gật đầu. Sao Andrew không nói gì nhỉ? Margo tự hỏi. Sao anh ấy cứ ngồi im như phỗng thế nhỉ? Cô vẫn còn chưa quen được khi anh để râu. Đã nhiều lần cô nói với anh rằng cô không tưởng tượng được khuôn mặt anh nếu thiếu râu. Đêm hôm đó, khi nằm bên anh, cô tưởng mình đang nằm cạnh một người xa lạ. Sáng hôm sau, anh hỏi:

- Được đấy chứ?

- Em nhớ nó.

Andrew cười:

- Một tháng nữa râu mới mọc lại như cũ.

Lúc ăn sáng, Michelle hỏi:

- Ôi chú Andrew... chú đẹp trai lắm. Ai mà đoán được.

- Đoán cái gì? - Stuart hỏi. Nó cũng chẳng để ý. Nhưng Sara thì nhìn bố một lúc rồi hét toáng lên:

- Sao bố lại cạo nó đi thế? - Nó vừa khóc và chạy ra khỏi bàn ăn. Giờ đây, Margo muốn Andrew ngồi bên cô, khoác tay lên vai cô để cho cha mẹ anh biết họ đã thân thiết nhau thế nào. Nhưng anh ấy cứ xử sự làm như không biết mấy về cô, làm như anh chỉ là khách đến chơi cũng như cha mẹ mình vậy. Michelle và Eric chạy lên cầu thang, cả hai đều đi ủng dã chiến và mặc quần áo bảo hộ. Trông hai đứa giống như lính Mỹ ở Israel, chỉ thiếu súng nữa thôi. Andrew giới thiệu:

- Eric, Michelle, đây là bố mẹ chú, Nettie Broder và Sam Broder.

- Ái chà, khỏe chứ bà Nettie. - Eric nói và lắc mạnh tay bà. - Khỏe chứ ông Sam?

- Đây là con trai cô à? - Bà Nettie hỏi.

- Không, đây là Eric. - Margo ngập ngừng, cố tìm một từ hợp lý... - Bạn của gia đình cháu.

Michelle vẫn đứng cách quãng, nhưng nó cũng nói:

- Xin chào, rất vui được gặp ông bà, chúc mừng ông bà tới Boulder. Ông bà thấy ở đây thế nào?

- Gió quá, - Bà Nettie nói. - Tôi chưa bao giờ thấy gió lộng như thế này. Tức cả thở.

- Vâng, mùa xuân ở đây gió mạnh lắm. - Margo nói.

- Và lại không có biển, - ông Sam nói. - Nettie và tôi thích biển hơn.

- Nhưng ở đây có núi. - Michelle nói.

- Núi thì làm gì? - Bà Nettie hỏi.

- Để trèo ạ. Eric nhai tóp tép miếng pho mát và bánh quy. Thấy đĩa gan thái, cậu ta liền hỏi:

- Gì thế này?

- Gan... cậu không biết sao? - Bà Nettie nói.

- Gan à... chưa bao giờ thấy nhưng tôi sẵn lòng ăn thử. - Eric cầm một miếng, kẹp vào một chiếc bánh và ăn ngon lành.

- Được đấy - Cậu ta nói và chùi tay vào áo.

Margo cảm thấy mặt mình biến thành một điệu cười méo mó.

- Thôi chúng cháu phải đi đây.

- Gặp được ông bà chúng cháu rất vui...hẹn gặp lại ông bà vào chủ nhật nếu không sớm hơn được.

Margo rót một ly rượu và uống vội cứ như là uống nước vậy. Sau đó cô rót một ly nữa.

- Một chàng trai dễ thương đấy chứ? - Bà Nettie hỏi. Có phải cậu ta là người Do Thái không?

Margo đáp trong cơn họ vì sắc rượu.

- Không ạ.

- Tôi nghĩ là đúng... chưa bao giờ nhìn thấy món gan thái. Cô không lo con gái mình đi chơi với một người Do Thái?

Andrew từ trên trời rơi xuống đỡ lời cho cô:

- Michelle sẽ không lấy cậu ấy đâu mẹ ạ.

Bao quy đầu nó còn chưa cắt mà. - Margo như muốn nói to lên.

Bà Nettie sẽ hỏi:

Làm sao cô biết.

Tôi biết vì tôi đã từng ngủ với nó.

Ôi, lạy chúa tôi! Sam, ông có nghe thấy cô ấy nói gì không?

Có, bà ạ. Cô ấy bảo cô ấy đã ngủ với nó. Vì thế mới biết nó chưa lột bao quy đầu.

Tôi ngủ với nó ba bốn lần một ngày trong một tuần.

Ông Sam sẽ nói:

Ba bốn lần một ngày! Nhiều quá.

Còn bà Nettie sẽ nói: *Tôi ngất mất thôi.*

Chắc bác chưa quen với vùng cao thôi - Margo sẽ đáp thế.

- Ôi, cháu Sara bé bỏng đây rồi. - Bà Nettie thốt lên khi Sara và Stuart xuất hiện.

- Chào bà... chào ông. Đây là anh Stuart.

- Con trai số một của mẹ Margo. - Stuart tiếp lời.

Bà Nettie ngạc nhiên hỏi:

- Cô có con trai nữa à?

Margo giải thích:

- Không ạ, đấy chỉ là cách nói của cháu nó.

Bà Nettie gật đầu rồi quan sát Sara.

- Vải thô à... mặc thế này đi ăn tối đấy hả cháu?

- Bò xanh đẩy bà ạ. Ở Boulder, người ta có thể mặc thể này tới chỗ nào cũng được. Nhìn váy của cô Margo kia kìa... cùng loại vải cả.

- Ờ, thế cũng được, nếu như bố cháu...

- Con thấy được. - Andrew nói.

- Ô, anh Eric đâu? Anh ấy đi rồi ạ?

- Hai người đi xem phim rồi. - Margo nói.

- Ôi, chó chết!

- Sara, nói thế à? - ông Sam mắng.

- Cháu xin lỗi ông... cháu quên là ông không thích cháu nói những từ đó.

- Em con với tay diễn viên nhào lộn đi xem phim gì đấy mẹ?

- Cậu ấy là diễn viên xiếc à? - Bà Nettie hỏi.

- Cậu ấy làm ở rạp xiếc à?

Margo cười.

- Không phải đâu bà ạ. - Sara nói và cũng cười theo. - Anh ấy đi được bằng hai tay nên anh Stuart gọi anh ấy là diễn viên nhào lộn.

- Không phải chỉ có thể đâu... - Stuart bắt đầu ngêu ngao.

- Stuart... - Margo nhắc.

Vì Andrew, Margo muốn mình tạo cho mình cảm giác thấy thích ông bà Broder. Cô biết trước rằng sẽ có những câu hỏi và đã chuẩn bị kỹ càng để trả lời chúng một cách trung thực, thân mật.

Nhưng cô ghét phải nói với họ về Freddy trong bữa ăn, về phần đời mà cô không còn sống với nó nữa. Cô hiểu, với câu hỏi đó, hai người đang cố tìm ra những chuyện rắc rối mà có thể cô sẽ gây cho con trai họ.

Sau bữa tối họ đưa Sara tới nhà Jennifer rồi tới khách sạn Harvest House.

Trên đường đi, ông Sam sờ tay lên chiếc ghế đệm xe và hỏi Margo:

- Cô thích những chiếc xe nhập khẩu này à?

- Vâng, cháu mua chiếc Subaru này được ba năm rồi.

- Trước đây tôi là chủ hãng Buick.

- Vâng, anh Andrew đã kể cho cháu.

- Đối với những người già như chúng tôi, những người còn nhớ như in những năm tháng chiến tranh thì thật là khó coi khi bọn trẻ cảm thấy sung sướng khi đi trên những chiếc xe Nhật Bản như thế này.

- Chiến tranh qua rồi bố ạ. - Andrew nói và rẽ theo đường vào khách sạn.

- Anh Andrew... bố tuy đã bảy tư, nhưng bố vẫn hiểu đời lắm.

Khi họ rời xe bước vào khách sạn, bà Nettie nói:

- Tôi thích một chiếc ô tô rộng rãi của Mỹ. Chúng tôi có một chiếc Buick bốn cánh cửa. Màu kem. Ở Florida, màu sáng là rất hợp. Nó phản chiếu ánh nắng.

Margo gật đầu.

Họ đi vào tiền sảnh và chọn một bàn phía sau, tách khỏi nhóm người tụ tập quanh bà. Họ gọi hai ly cà phê Ailen và hai cà phê đen. Bà Nettie nói:

- Chúng tôi đã tới thăm B.B, tôi không muốn bàn chuyện đó trước mặt Sara, nhưng tôi nghĩ anh chị cần phải biết.

- Nó không nhận ra chúng tôi. - Ông Sam nói.

- Nó nhận ra, nhưng nó không muốn nói chuyện gì với mình.

- Nó buộc một sợi dây chun quanh ngón tay. Suốt thời gian chúng tôi ở đó nó chỉ ngồi buộc sợi chun vào ngón tay. Như trẻ con vậy.

- Nó rất căng thẳng, - Bà Nettie nói. - Nó là người dễ bị xúc động.

- Trông nó sợ lắm. Hai mắt trũng sâu. Trước nó đẹp là thế.

- Nó lại đẹp thôi. Nó chỉ cần làm lại đầu là đẹp ngay. Khi nào khỏi nó sẽ lại được sắc đẹp như xưa. Nhưng bà Goldy thì...

- Đó là chuyện khác, bà này. - Ông Sam lau bà.

- Bà ấy già đi trông thấy. Xin chúa tha tội, ai rồi cũng phải chết cả, nhưng bà ấy chỉ mới sáu mươi lăm.

- Sáu mốt. - Andrew sửa lại.

- Thật thế à? Mới chỉ thế thôi sao?

Andrew gật đầu.

- Bà ấy không làm sao nói được rõ tiếng, - ông Sam nói. - Bà ấy phải chống chọi với thần chết. Nhưng chí ít bà ấy cũng nhận ra chúng tôi.

- Francine cũng nhận ra đấy chứ. Làm sao mà ông vẫn cứ bảo nó không nhận ra. Có điều nó không nói gì thôi.

- Thật là họa vô đơn chí.

Bà Nettie hỏi:

- Chắc là cô phải biết Francine chứ nhỉ?

- Vâng.

- Thật là xấu hổ, không chỉ cho Francine mà cho cả Sara.

Bữa tối chủ nhật, trong khi ông Sam và bà Nettie thao thao kể cho Andrew nghe về bạn bè của họ, ai còn, ai mất, ai đang nằm viện, ai bị mắc bệnh gì... thì tâm trí Margo vẫn lơ đãng vô định. Cô nhìn qua cửa sổ của Flatirons. Tuyết vẫn còn phủ trên khung cửa sổ. Thị trấn trắng xóa. Xa xa, ở Mall hoa tulip và thủy tiên vàng vẫn đang đâm bông. Từ khóm mắt, cô có thể thấy Michelle liếc nhìn đồng hồ, nóng lòng đếm từng phút cho cái tai nạn này chóng kết thúc để sớm về với Eric. Sara cũng không ăn gì, chỉ ngồi gầy thót ăn quanh đĩa, hướng bộ mặt ngơ ngẩn về Stuart, còn Stuart thì chọc Sara, vô tình khuyến khích nó xử sự không phải trước mặt ông bà. Sau bữa ăn bà Nettie và ông Sam kéo Margo sang một bên và nói:

- Cô có tin rằng nó thực sự yêu cô hay chỉ muốn chứng minh điều gì đó với Francine?

Margo như bị ai đó thúc gối vào bụng, mùi gà tây, khoai lang, đậu tương chen nhau chạy ngược lên cổ. Cô không thể thốt nổi một câu trả lời đơn giản là *“Có, anh ấy thực sự yêu cháu”*. Thay vào đó cô nói:

- Cháu không hiểu ý hai bác.

Bà Nettie nói giọng kẻ cả:

- Nó chưa bao giờ quên được Francine. Khi cô ấy mang Sara đi, nó không còn thiết sống nữa. Chúng tôi nghĩ không bao giờ quên được cuộc tình với cô ấy.

- Chắc chắn cô chưa bao giờ thấy tình yêu nào say đắm như Andrew yêu Francine. - Ông Sam nói. - Nó tôn thờ cô ấy.

- Chúng tôi không muốn làm cô đau lòng. Nó là con chúng tôi, nhưng nó sẽ không bao giờ cảm thấy hạnh phúc một khi chưa lấy lại được cô ấy. Đó là lý do vì sao nó tới Boulder này.

- Cô không phải là người đầu tiên và chắc chắn sẽ không phải là người cuối cùng. Không một ai trong số đó bền quá một năm, nếu cô thuận lòng làm người thứ hai...

Margo lắc đầu nguầy nguậy, bác bỏ những điều họ nói. Cô muốn hét thật to “*Không phải thế! Ông bà không biết gì hết*”. Nhưng cô không thể nói lời nào ngoài câu “Cháu xin lỗi” rồi chạy vội vào toa lét, khóa cửa phòng và nôn thốc nôn tháo.

CHƯƠNG 41

Francine nằm dài trên ghế băng ngoài vườn, mắt nhắm. Cô đang tập một bài thư giãn học được ở câu lạc bộ “Group” trong bệnh viện, mừng tượng mình đang nằm trên một chiếc võng treo giữa hai cây dừa trên bãi biển, lắng nghe tiếng sóng đuổi nhau trên bờ cát. Cô mặc chiếc váy trắng rộng, chân trần. Năng sớm vẫy lấy cô, chiếc võng đung đưa theo tiếng ru của gió. Thanh bình biết bao.

Cô đang đợi một người khách. Không chắc hôm nay cô có thể nói chuyện được không, nhưng cô sẽ cố gắng. Cô muốn mình chóng khỏe và để chóng khỏe, cô phải tiếp xúc với mọi người. Cô phải trò chuyện với họ, nghe họ nói và thậm chí quan tâm tới họ nữa.

Mở mắt ra, cô thấy Clare đang đi tới. Cô đứng dậy, vuốt phẳng nếp váy. Clare vẫy tay và rảo bước. Francine đứng im khi Clare ôm lấy mình.

- Ôi, gặp lại cậu mừng quá. - Clare nói và buông Francine ra, nhưng vẫn nắm chặt tay cô.

Francine gật đầu.

- Cậu khỏe chứ?

Francine lại gật đầu. Cô cầm bình nước chanh rồi rót hai ly, đặt trên mặt bàn trắng lốp.

- Cảm ơn. - Clare nói rồi kéo ghế lại gần bàn, nhấp ly hoa quả. Francine ngồi ở mép ghế băng. Mỗi cổ tay cô đeo một sợi dây chun, tưởng như đó là dây chuyền. Bác sỹ Arnold nói là không sao nếu như những sợi dây chun làm cô thấy dễ chịu.

- Sara thế nào? - Francine ngập ngừng hỏi.

- Khỏe và ngoan lắm.

- Cậu có gặp nó không?

- Có chứ. Mình cố gắng mỗi tuần gặp cháu một lần. Nó tham gia đội đồng ca của nhà trường. À mà nó bắt đầu có kinh rồi đấy.

- Kỳ kinh đầu tiên à? Mình không được biết.

Francine kéo một sợi dây chun khỏi cổ tay và bắt đầu quấn quanh các ngón tay. Cô mong nó

không bị đứt. Cô rất ghét mỗi khi dây chun đứt. nó khiến cô bâng hoàng như thế. Mỗi khi chun đứt, cô phải nối lại và nó không còn chắc được như trước. Clare lấy trong xác một phong bì màu xanh và nói:

- Sara gửi cho cậu này.

Francine cầm lấy rồi cho vào túi. Nói chuyện làm sao mà khó khăn đến vậy.

Nó làm cho cô đau đầu và đau cuống họng.

- Tuần nào nó cũng viết thư cho mình, nhưng mình chẳng viết lại bao giờ. Mình chẳng biết nói cái gì.

- Nó hiểu cậu.

Francine lấy sợi dây chun bên cổ tay kia và quấn nó quanh hai ngón tay.

- Nó sống chung với họ, phải không?

- Ừ.

- Nó có vui không?

- Nó nhớ cậu lắm, nhưng...

Francine ngắt lời:

- Mình biết một câu chuyện cười. Một bà hỏi “cần có bao nhiêu bác sỹ tâm thần để thay một chiếc bóng đèn?”. Đáng lẽ bà ta phải nhờ người ta trả lời rằng “tôi không biết” hay “tôi chịu”, nhưng bà ta không bao giờ đợi. Bà ta tự trả lời là “cần một”. Nhưng phải có nhiều thời gian với điều kiện chiếc bóng đó thực sự cần phải thay.

Clare cố cười.

Ở câu lạc bộ “Group”, họ học cách kể chuyện cười cho nhau. Cho đến nay cô mới học được mỗi một chuyện này. Cô không thấy có chuyện nào đáng cười cả. Chẳng có gì đáng cười hết. Cô rất chăm xem ti vi, chủ yếu là các chương trình vui và cố gắng hiểu chúng nói gì. Một số bệnh nhân cười ngặt khi xem “*Laverne và Shirley*” hay “*Three’s Company*”, nhưng cô không nằm trong số đó. Bác sỹ Arnold nói là cái cười sẽ sớm trở lại với cô. Cô nói với Clare:

- Một phần là vì mình chẳng thấy có gì đáng cười, trừ một điều này. Mình đã lấy một ông vào năm mới tại Hawaii. Mình không nhớ là đã lấy ông ấy, nhưng rõ ràng là có lấy thật. Có phải là đáng buồn cười không... khi lấy một người rồi lại không nhớ được? Tất nhiên là mình sẽ không

là vợ ông ấy nếu mình muốn.

- Cậu lấy Lewis à? - Clare vươn người về phía trước và hỏi.

Francine quần sọt chun quanh ngón cái.

- Ừ.

- Cậu có chắc không?

- Mình xin lỗi. Chỉ vì mình ngạc nhiên quá. Sara có biết không?

- Chẳng ai biết cả, trừ bác sỹ Arnold, Lewis và câu lạc bộ “Group”.

Clare uống cạn ly nước.

- Còn một điều nữa. Mình có một thằng con trai bị chết tai nạn ô tô hồi nó lên mười. Ở đây họ bảo mình phải chấp nhận điều đó. Cậu có nghĩ là người ta có bao giờ học cách chấp nhận điều đó không?

- Tất cả chuyện này có thật không, B.B? - Clare hỏi, nét mặt đầy lo âu.

- Phải, thật cả đấy. Từ giờ trở đi, cậu có thể gọi mình là Francine được không? Đó là tên thật của mình.

CHƯƠNG 42

Michelle đang yêu và không ai có thể phá vỡ tình yêu của cô cho dù là mẹ cô với thái độ hằn thù, cho dù Stuart gọi Eric là “diễn viên nhào lộn”, cho dù là chú Andrew với những cái nhìn hiểu biết hay là bạn thân nhất của cô, Gemini, có cảnh cáo rằng Eric là một thằng lừa đảo. Rõ ràng là cũng như những đứa con gái khác trong lớp cô, Gemini ghen. Chỉ cô là hiểu được một sự thực không thể tin nổi, và cũng hết sức kỳ lạ, là không chỉ Michelle yêu Eric mà Eric cũng yêu cô.

Michelle luôn tự nhủ rằng hãy cứ kiên trì phục kích, thời cơ khắc đến. Cô vui lắm. Cô vui sướng vì suốt năm tháng qua cô đã không ngã vào vòng tay của đứa nào trong đám con trai quê kệch ở trường, đã giữ mình toàn vẹn cho tới giây phút gặp Eric. Cô sẽ đi cùng trời cuối đất sau chiếc xe Honda của anh, ôm lấy eo lưng anh, ngửa mặt hứng gió trời lồng lộng, mũ bảo hiểm che kín tai để cô chỉ nghe thấy tiếng trái tim mình đập rộn rã. Ngày nào Eric cũng đợi cô ở cổng trường. Bọn con gái vây quanh anh, đứa nào cũng nhìn cô đầy ghen tỵ. Cô leo lên sau xe anh, Eric nổ máy, cô vẫy tay chào tạm biệt lũ con gái, rồi chiếc xe lao vọt đi đưa cô tới phòng của anh trên đường Arapahoe. Ở đó, hai đứa quấn quýt, say đắm nhau tận tới giờ ăn tối. Sau đó, Eric chở cô về với mẹ, má cô hồng hào, miệng cô chúm chím nụ cười hạnh phúc.

Sau cái đêm đầu chung chạ, cô đã tới trạm xá xin màng chắn. Chẳng có gì không may như Puffin. Đoán rằng Eric cũng là tay không vừa, Michelle đã hỏi xem anh ta có bị bệnh đường sinh dục không, nhưng anh ta thề rằng mình hoàn toàn sạch sẽ. Anh ta còn bảo cô khám. Anh ta bật đèn lên rồi bảo cô ghé sát mắt vào mà xem cho cẩn thận và cô đã làm như vậy. Cô cũng chưa từng chạm đến nó. Cô thích thú cái biểu hiện đầy sức sống của nó, cứ ngất ngưỡng như một thứ đồ chơi chạy dây cót vậy. Đêm đầu tiên, anh tỏ ra nhẹ nhàng, nhưng cô sợ quá đến mức chẳng thấy mùi vị gì. Đau quá. Cô không cảm thấy sướng như người ta nói, duy chỉ có ý nghĩ là hay hay. Lúc ấy cô cũng đã yêu anh ta đâu. Tới hôm sau, cô mới yêu Eric. Tình yêu đó cứ lớn dần lên trong suốt năm tuần hai đứa bên nhau. Eric đã làm thay đổi cuộc sống của cô. Giờ đây, cô không thể quay lại điểm ban đầu nữa. Vì thế, vào lúc năm giờ hai mươi phút ngày mười lăm tháng Năm, Eric bảo rằng anh phải đi thì cô đã chết ngất. Ngất thật trên giường của anh.

Khi tỉnh lại, cô thấy Eric đang ngồi quạt cho mình. Anh ta hỏi:

- Sao em lại làm thế?

- Chắc là em bị sốc. Anh sắp phải đi chưa?

- Anh phải kịp về để kiểm một việc làm trong hè. Nếu muốn học tiếp vào tháng chín này thì anh phải kiếm tiền.

Ngay từ đầu, Michelle đã biết rằng một ngày nào đó Eric sẽ ra đi, nhưng cô hy vọng năm học sẽ kết thúc và Eric sẽ đưa cô tới Oregon nghỉ hè. Ở đó, cô sẽ kiếm việc bồi bàn trong một nhà hàng, còn Eric sẽ làm ở một công trường làm đường nào đó. Họ sẽ sống tạm trong một ngôi nhà nho nhỏ hay trong một chiếc xe làm đường và cô sẽ học cách may vá để làm những tấm rèm cửa che các cửa sổ xung quanh. Tới tháng Chín, cô sẽ trở về Boulder, học nốt năm cuối trường trung học và rồi sẽ xin học tại trường học ở Oregon.

- Hết năm học này, em có thể đi Portland. Em không phải đi nghỉ hè ở miền đông nữa.
- Không được.
- Sao lại không.
- Vì anh không muốn ràng buộc với em.
- Anh gọi đây là sự ràng buộc sao?
- Anh chưa bao giờ hứa hẹn gì với em, đúng không?
- Vâng, nhưng...
- Anh muốn em nhận lấy cái này. - Eric với tay qua bàn trao cho Michelle một cây xương rồng.
- Em hãy chăm sóc nó hộ anh.

Michelle giữ chặt cây xương rồng, những chiếc gai nhọn như đâm vào tim cô.

- Nếu nó nở hoa, em sẽ khỏe mạnh. - Cô nói, mắt nhắm lại. - Nếu nó chết thì em cũng sẽ chết.
- Ướt át quá nhỉ. Michelle em quả là có năng khiếu đóng kịch đấy. Đã bao giờ em nghĩ tới chuyện tham gia nghệ thuật sân khấu chưa?

Michelle không gọi lại cho Eric rằng cô đã trao cho anh cả một cuộc đời trong trắng.

*

* *

Một tuần liền Michelle không ăn gì. Đêm nào cô cũng choàng tỉnh, mồ hôi đầm đìa, tim đập thình thịch. Cô thường bò xuống đất để kiểm tra cây xương rồng. Nó đang lớn. Cô mong ước được bé lại như xưa để chạy tới phòng của mẹ, leo lên ngủ với mẹ. Mẹ sẽ ôm cô cho tới khi cô không còn sợ nữa. Nhưng tuổi thơ ấu đã trôi qua, dù cô có cố tình bỏ nó hay không.

Gemini nói:

- Ngay từ đầu tớ đã biết nó sẽ kết thúc như thế nào. Tớ nhìn thấy điều đó trong mắt hấn. Hấn không phải loại người biết của đâu.
- Biết người biết của nghĩa là gì?
- Tớ không biết. Tớ nói đại đấy mà.
- Cậu bịa ra à?
- Ừ.
- Lúc nào cậu cũng bảo với tớ rằng người này biết người biết của, người kia biết người biết của, vậy mà chính cậu cũng chẳng hiểu mình nói gì. Có phải đấy là một câu nói dân gian không?
- Chẳng biết nữa.
- Thế thì tại sao.
- Tớ muốn cậu nghĩ rằng tớ tận thời và thông thái.
- Nhưng đúng thế mà! Cậu chẳng cần phải tỏ ra cái gì cũng tin cậu tận thời và thông thái.
- Cậu giận đấy à?

Michelle nhìn quanh, mắt dừng lại nơi cây xương rồng và nói:

- Không... bởi vì nếu cậu bịa ra câu nói đó thì cũng vẫn đúng. Có người biết người biết của, còn một số người lại không.
- Nhưng dù sao thì cậu cũng yêu hấn.
- Phải.
- Cho dù hấn là người không hợp với cậu.
- Anh ấy đem tới cho mình đúng thứ mình muốn. Anh ấy cho mình kinh nghiệm.
- Nhưng có đáng không?

Nước mắt lưng tròng, Michelle nói:

- Mình chưa biết. Nếu mình còn sống thì cũng đáng lắm. Nếu mình chết vì đau tim thì quả là không đáng.
- Làm sao mà cậu chết vì đau tim được. Cậu đẹp lắm, thông minh lắm, chết làm sao được.
- Chết thì đẹp với cả thông minh vẫn cứ chết.

CHƯƠNG 43

Sara không thể tưởng tượng nổi rằng Eric ra đi mà không chào nó lấy một lời. Thế mà anh ấy hứa với nó rằng sẽ đợi cho tới khi nó lớn, tới khi nó được cái năm hàm khởi răng, hứa rằng sẽ ở lại còn dự sinh nhật thứ mười ba của nó, mà chỉ còn vài tuần nữa thôi. Nó đã sắp xếp mọi thứ trong đầu.

Eric ngồi cạnh nó như thế nào và sau khi nó thổi tắt những ngọn nến trên chiếc bánh sinh nhật thì anh Eric sẽ hôn nó ra làm sao. Sara có thể cảm thấy được cái âm ấm của đôi môi mềm của Eric trên má. Khi Eric hứa hẹn nó đã tin.

Chính Michelle đã nói với mọi người rằng Eric đã đi. Hôm cả nhà ngồi vào bàn ăn, Michelle nói:

- Eric đi rồi. Anh ấy sẽ không trở lại.

Michelle nói khẽ tới mức chẳng ai, trừ Stuart ngừng ăn, ngược lên nhìn cô và nói:

- Thế là tay diễn viên nhào lộn biến rồi đấy. Thậm chí cũng chẳng có một câu chào. Thằng cha tử tế thật!

Michelle đẩy ghế lại rồi cầm ly nước táo, cứ như muốn nâng cốc chúc mừng. Đột nhiên, cô hất mạnh ly nước vào mặt Stuart:

- Đồ con lợn. - Rồi cô chạy khỏi phòng ăn. Lát sau có tiếng cửa phòng cô đóng sầm.

- Ôi lạy Chúa. - Stuart lầu bầu rồi lấy giấy ăn lau mặt.

Sara muốn cô Margo cho Michelle một trận. Làm sao người ta có thể hất cả cốc nước vào mặt người ta rồi bỏ đi như thế. Nhưng không, Margo lại nói Stuart:

- Nào, Stuart... có cần phải như thế không con?

- Sao? Thế theo mẹ con phải làm gì?

Margo lắc đầu rồi quay sang bố nó:

- Có lẽ em xuống xem nó thế nào.

Sara mở miệng định nói, nhưng bố lấy tay che miệng nó lại và Sara hiểu nó nên giả câm giả điếc thì hơn. Sau lúc đó, nó chẳng còn thấy đói nữa. Thừa lúc mọi người không để ý nó đổ cả đĩa khoai tây còn lại cho Lucy đang ngồi ở chân bàn chờ đợi.

Sau hôm ấy, đêm nào Sara cũng nghe thấy tiếng Michelle nức nở đêm khuya. Chắc là anh Eric hứa hẹn với chị ấy nhiều lắm.

Eric đi được mười ngày thì gửi về hai tấm bưu thiếp Sara thấy chúng trong hộp thư. Một tấm gửi cho Michelle có hình một ông râu xồm với dòng chữ “Lời chào từ Oregon”. Ở phía sau, Eric viết:

Michelle thân yêu.

Chỉ một dòng này để nói rằng em là một cô gái tuyệt vời và được quen em là một điểm phúc lớn. Mong gặp lại em một ngày nào đó.

Anh của em,

Eric

Tấm kia gửi cho Margo. Mặt trước có ảnh dòng sông Columbia, mặt sau viết:

Margo yêu mến.

Cảm ơn bà rất nhiều về lòng hiếu khách trong thời gian tôi ở Boulder. Xin lỗi vì tôi đã không có cơ hội chào tạm biệt tất cả mọi người. Hãy chuyển lời tới Andrew, Stuart và cả Sara nữa rằng tôi mong được gặp lại họ. Các bạn là một gia đình tuyệt vời.

Bạn tốt của bà,

Eric

Giá như anh ấy gửi riêng cho nó một tấm thì tốt hơn, nhưng ít ra thì anh ấy cũng đã nhắc đến tên nó.

Margo không tỏ ra thích thú gì tấm bưu thiếp, vì thế Sara hỏi nó có thể giữ được không.

- Được, có điều đừng để cô nhìn thấy.

Sara biết rằng cô Margo ghét Eric, nhưng nó không hiểu tại sao. Có lẽ cũng như tất cả các bà mẹ khác, ai mà chẳng ghét bạn trai của con gái mình. Sara tự hỏi liệu mẹ nó có ghét Griffen Blasch không. Cậu bạn mới cùng lớp này không hẳn là bạn trai của nó, nhưng nó âm thầm thích cậu ta, có điều cậu ấy nhút quá, chẳng bao giờ nói chuyện với nó.

Đối với Griffen Blasch, Sara không cảm thấy yêu như với Eric, nhưng nó yêu Eric thì cũng giống như nó yêu Matt Dillon hay bất cứ một ngôi sao nhạc rock nào khác mà thôi.

Sara giấu tấm bưu thiếp ở đáy ngăn kéo cùng chỗ với những tấm ảnh Polaroid và chiếc áo blu màu xanh của mẹ. Nó bật đài nghe nhạc rock. Họ đang chơi bài “Love is Drug” [15]

Tối hôm đó, Sara vào buồng tắm và thấy Michelle đang đứng bên bồn rửa, tay cầm chiếc kéo.

- Ôi, em xin lỗi. Em thấy cửa không đóng.

- Không sao.

- Chị làm gì thế?

- Đoán xem.

- Hình như chị cắt tấm bưu thiếp của anh Eric.

- Hoàn toàn đúng. - Michelle nói và thả những mảnh giấy màu rơi xuống bồn.

- Nhưng sao chị lại cắt đi. Tấm ảnh đẹp như thế cơ mà.

Michelle sụt sịt.

*

* *

Ngày hôm sau, tan trường, Sara đến nhà Jennifer. Hai đứa lên phòng ngủ. Sara giữ chặt mấy con chuột bạch trong khi Jennifer dọn lồng. Chúng thật dễ thương, lông mềm và mượt, nhưng chúng có vẻ sợ hãi, chỉ chực chạy trốn.

Jennifer vừa lôi tờ báo ở đáy lồng vừa hỏi Sara:

- Cậu đã nói chuyện được với mẹ cậu chưa?

- Chưa.

- Chắc thế nào mẹ cậu cũng gọi điện vào hôm sinh nhật.

- Chắc là thế, - Sara khẳng định, nhưng nó không chắc mẹ có nhớ ngày sinh nhật của nó không.

- Cô Margo và bố tớ bảo là sẽ tổ chức liên hoan.

Jennifer lấy tờ giấy sạch lót dưới đáy lồng rồi phun nước hoa. Nó hỏi:

- Liên hoan kiểu gì?

- Liên hoan kiểu sinh nhật.

Jennifer cầm mấy con chuột thả vào lồng và nói:

- Biết rồi, nhưng tớ hỏi là liên hoan sinh nhật kiểu gì?

- Kiểu gì cũng được.

- Kiểu nam - nữ có cả con trai lẫn con gái à?

- Thế nào cũng được.

Đám chuột bạch bắt đầu nhảy lên đánh vòng, tạo ra tiếng vo vo. Jennifer nói:

- Nếu tổ chức kiểu nam nữ thì tớ sẽ giúp cậu viết giấy mời rồi bọn mình bàn đến các công việc khác.

- Chả biết nữa. Mẹ tớ không muốn làm sinh nhật kiểu đó. Thường thì mẹ tớ mời sáu đứa bạn gái đến, kéo nhau đi ăn món Pizza và xem phim sau đó về nhà ăn bánh và kem.

- Sara, cậu lúc nào cũng chỉ nghĩ xem mẹ cậu muốn gì mà không nghĩ mình muốn gì. Phải tập nghĩ về bản thân đi. Đây là cuộc đời của cậu.

Sara bước tới bên cửa sổ nhìn ra xa. Bầu trời trong và xanh ngắt. Một đám trẻ đang nô đùa, ríu rít tiếng cười. Jennifer nói phía sau:

- Nghe này... Omar nói "Hôm nay mọi việc đều đã tốt hơn hôm qua rất nhiều, nhất là về đời sống tình yêu của bạn, hoạt động xã hội của bạn hay những hoạt động giải trí của bạn. Hãy tổ chức liên hoan đi."

Sara quay lại:

- Omar nói thế à?

- Ừ, đây này. - Jennifer vừa nói vừa chỉ vào tờ báo cầm trên tay.

- Hừm... thế thì mình sẽ tổ chức kiểu liên hoan nam - nữ. Có thể tớ sẽ mời Griffen Blasch.

- Tớ biết cậu thích nó mà.

Có tiếng trẻ khóc. Jennifer vội chạy vào phòng trong bế thằng bé ra. Nó bụ bẫm và trông rất yêu. Sara thích thú xem Jennifer thay tã cho nó.

Sara nghĩ thầm nếu mình có một đứa bé thì tuyệt. Trẻ con cần người lớn, yêu người lớn, bắt kể người lớn đó như thế nào. Bây giờ Sara đã có kinh và nếu muốn nó có thể đẻ con. Nếu anh Eric trở lại khi nó lớn, mười tám chẳng hạn, và muốn có một đứa con với nó thì nó sẽ đồng ý ngay. Hai người sẽ mua một căn nhà ở phố Thứ Sáu. Nó rất thích ngôi nhà làm bằng hộp xốp đó, trông cứ như nhà ở hành tinh khác. Nó sẽ đi học ở trường đại học Columbia và trở thành bác sĩ thú y, còn Eric sẽ mở một cửa hiệu xe máy ở trung tâm, hàng ngày nó sẽ ngồi sau xe Honda của Eric đến trường như Michelle vẫn ngồi.

- Cậu có nghĩ là mẹ cậu với ông Bruce sẽ đẻ thêm em bé không? - Sara hỏi.

- Không. Mẹ tớ chỉ đẻ đứa này vì ông ấy muốn nếm mùi làm cha. Mẹ tớ không muốn đẻ thêm. Ba đứa chúng tớ rồi còn gì. Còn khi bố cậu với cô Margo sẽ đẻ em bé đấy. Rồi cậu sẽ thấy thế nào khi mình không còn là đứa trẻ duy nhất trong nhà.

- Mình không phải là con duy nhất. - Sara nói. Jennifer chuyển đứa bé sang tay Sara, nó tóm lấy tóc Sara.

- Stuart với Michelle thì kể làm gì. Họ chẳng thuộc về bố hay mẹ cậu.

- Mình không phải con một. - Sara nói lặp lại.

- Cậu là con một, Sara.

- Không. Tớ còn một người anh, nhưng anh ấy chết rồi. - Sara ngạc nhiên thấy nó nói điều đó dễ dàng quá - Hồi đó anh ấy lên mười. Tên anh ấy là Bobby.

Đứa bé khóc e e...

CHƯƠNG 44

Khoảnh khắc ngồi xuống ghế trên bãi cỏ trường Trung Học Boulder, Margo hết sức xúc động đến nỗi không thốt được lời nào. Ý nghĩ con trai cô tốt nghiệp trung học dường như không chỉ là một sự kiện lớn lao trong đời nó mà còn cả đời cô nữa. Buổi sáng, cô hôn lên má đã cạo nhẵn râu của nó và nói rằng cô tự hào biết bao được làm mẹ của nó rằng nó đẹp trai sao trong bộ quần áo đồng phục.

Nó đỏ mặt lên nói:

- Mặc thế này con thấy chẳng ra sao.

Không kể đến bộ đồng phục, không kể đến chiếc áo sơ mi cổ cồn phẳng phiu, Margo thấy Stuart trẻ hơn rất nhiều, cứ như cậu bé mặc bộ đại lễ của người lớn.

Một tuần sau, Margo héo hon vì những chuyện buồn liên tiếp của các con, chẳng còn lúc nào để ý đến công việc của mình. Vào cái ngày mà Stuart nhận một lúc năm thư từ chối từ năm trường đại học, nó khóa trái phòng lại và vài giờ sau bước ra tuyên bố:

- Đây là ngày thảm hại nhất trong đời con kể từ sau ngày bố mẹ ly dị.

Lời nó như dao cứa, khơi lại vết thương lòng mà cô đã cố chôn chặt. Hồi lâu cô không nói được lời nào. Đó là lần đầu tiên Stuart thú nhận việc ly hôn đã tác động đến nó thế nào.

Cuối cùng, Margo lên tiếng, cố gắng an ủi nó:

- Mọi việc rồi sẽ tốt thôi, Stuart. Hãy tin mẹ, rồi đâu sẽ vào đó.

- Lúc nào mẹ cũng nói thế. Khi bố và mẹ chia tay mẹ cũng nói với con như vậy.

- Và mẹ nói đúng, phải không? - Margo nói thế mặc dù trong thâm tâm cô không nghĩ thế.

- Con bị thất bại ở tuổi mười tám... - Stuart rầu rĩ lắc đầu.

- Không. Không phải vậy. Chẳng qua là chúng ta quá quan tâm đến chuyện vào đại học, nhưng đại học đâu phải cả cuộc đời con?

- Mẹ nghĩ vậy, nhưng còn bố? Bố sẽ nghĩ gì?

- Bố sẽ hiểu. - Margo nói và thầm cầu nguyện cho Freddy hiểu được điều đó.

- Con xếp loại học ưu tú, con có bằng B nghiêm, con là vận động viên số hai trong đội quần vợt. Họ còn muốn gì nữa chứ? - Stuart ngừng một lát rồi nói tiếp. - Mẹ... hãy nói sự thật... con có lỗi lầm gì chăng?

- Không! Sao con lại nói thế?

- Vậy thì tại sao?

- Mẹ không biết, Stuart. Chắc là có những thí sinh đạt điểm cao hơn con mà số thí sinh được tuyển lại hạn chế.

- Có thể vì con đã quá hăng hái khi trả lời phỏng vấn. Nhưng con không muốn họ nhìn con như một thằng nhà quê Colorado.

- Người ta luôn cảm thấy đau đớn khi bị từ chối con ạ.

- Mẹ biết gì về bị từ chối?

- Biết nhiều lắm. - Margo nghĩ như thế cũng có cái tốt. Đôi khi thất bại lại làm cho người ta trưởng thành, khôn lớn. Rồi sau Stuart sẽ hiểu rằng đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Ngày thê thảm đó là mười lăm tháng Tư. Cho tới đúng một tháng sau, Stuart đã quyết định theo học một trường ở Penn.

- Đó là trường Ivy League. Đó cũng là trường trước đây bố đã học. - Stuart tuyên bố.

Lại vẫn muốn vui lòng bố nó đây. Margo nghĩ.

Thời đó Freddy là sinh viên trường y ở Penn. Cô gặp anh ở đó vào kỳ nghỉ hè sau tốt nghiệp trung học. Mùa hè đó, buổi tối cô làm bồi bàn cho một nhà hàng, ban ngày làm thuê sơn cửa kính. Anh nghỉ hè với hai người bạn thân. Với Margo, những ngày đó anh là tất cả của đời cô. Giờ đây, cách cô hai ghế, Freddy ngồi đó chứng kiến lễ tốt nghiệp của con trai họ, một bên là Michelle, bên kia là Aliza nổi bật trong bộ đồ kiểu nữ hải quân. Tay Aliza đưa lên giữ cho những lọn tóc mới uốn không bị gió làm xổ. Cô ấy trông cứ như chưa từng bao giờ phải đựng tới một cái bát, mặc dù Margo cũng biết cô ấy thích nấu nướng.

Khoảng sáu trăm học sinh tốt nghiệp bắt đầu xếp thẳng hàng và bước đều theo tiếng nhạc, đi... dừng... đi dừng giống như buổi lễ tốt nghiệp trung học của cô vậy. Margo ngẩng cổ tìm Stuart và vừa thấy bóng nó cô đã giơ cao tay định vẫy, nhưng chợt nghĩ nó có thể xấu hổ, cô lại hạ tay xuống. “Đứng thẳng lên con” - Cô thầm thì - “Thế, đứng thế...”

Michelle đưa tay ra nắm tay mẹ. Margo quay lại. Nó nói:

- Anh ấy đi sai chân mẹ kìa... có phải anh Stu đấy không?

Margo cười. Thế mà đã có lúc cô đã tưởng Michelle không vượt qua được nỗi đau đớn của tình yêu với Eric. Tuy nhiên, vài tuần trước, khi cô vào phòng chúc nó ngủ ngon, nó đang ngồi trên giường, giữ chặt cây xương rồng trước ngực.

- Mẹ, anh ấy chưa một lần nói dối con. Chưa một lần nào.

- Ờ, về sự trung thực thì có nhiều điều cần phải bàn.

Nó lại hỏi:

- Mẹ có nghĩ rằng con sẽ quên được anh ấy không?

- Mẹ nghĩ rằng con sẽ luôn nhớ tới cậu ta, nhưng cuối cùng, khi đã sẵn sàng thì con sẽ lại cho phép mình có lại tình yêu.

Ồi, sao cô nói có vẻ hiểu biết và thông thái vậy. Có bao giờ bọn trẻ nghi ngờ về chính bản thân bố mẹ chúng khi họ đóng vai làm người khuyên nhủ chúng, an ủi chúng không?

- Có phải mẹ cũng vậy không, mẹ?

- Phải, mẹ cũng vậy. - Margo gật đầu.

*

* *

Đám học trò tốt nghiệp đã ngồi xuống ghế. Ngồi cạnh Margo là Andrew, và cạnh anh là Sara đang ngồi cắn móng tay. Sau họ là Clare, Robin và cha mẹ của Margo. Cô rất mừng khi hai cụ tới được. Tiếp theo là hai bài diễn văn lê thê, một do đại biểu học sinh tốt nghiệp đọc, bài kia là của một ông nghị tương lai, đồng thời là học sinh cũ của trường. Cả hai đều nói đến tình cảm bước chân vào đời, về cái mốc đánh dấu cuộc đời trưởng thành.

Trưởng thành? - Margo nghĩ - Không, tuổi trưởng thành là ở đâu đó quãng bốn mươi hai. Andrew đặt tay lên vai cô. Margo nhớ lại cái đêm giá lạnh tháng Mười Một khi lần đầu tiên Andrew đưa ra ý nghĩ hai người sống chung và cô đã đồng ý thử. "Trong bao lâu" - Mẹ cô hỏi khi Margo nói với bà về những dự định của họ. Margo đã nói "Tới chừng nào còn có được". Ý tưởng đó giản đơn tới mức giờ đây nhớ lại cô bỗng cười to. Cả Andrew và Michelle đều quay lại nhìn, cho là cô phát hiện ra điều gì đáng cười trong bài diễn thuyết như cơm nguội của tay chính trị gia. "Ít nhất là cho tới cuối năm học này", họ đã hứa như vậy. Lễ tốt nghiệp này là cuối

năm học rồi phải không? Ngày mai Andrew sẽ bay đi Miami... và Margo không thể nào xóa được trong đầu cô những lời mà cha mẹ anh đã nói.

*

* *

Vào buổi sáng mà Andrew đưa cha mẹ anh ấy ra máy bay về Miami, Margo tới một công trường xây dựng rộng năm hécta tại Sunshine Canyon để bàn chuyện làm ăn với khách hàng. Đó là một cặp vợ chồng người Cincinnati giàu có, con cái đã lớn cả, còn họ thì muốn thay đổi cuộc sống.

Lúc đó, Michelle đi Aspen trượt tuyết với một phụ nữ mà ông ta chụp được ở mục tìm bạn trên tờ “New York Review”

Cặp khách hàng này muốn có một ngôi nhà kiểu miền tây nam như những ngôi nhà họ đã nhìn thấy ở Santa Fe trong dịp Giáng sinh, tường trát vữa, trần ốp gỗ cứng, gạch lát kiểu Mêhicô trong bếp và nhà tắm, có thêm một nhà khách riêng cho con cái mỗi khi đến thăm.

Margo cố gắng tập trung vào những câu hỏi của hai người, nhưng cô không thể xua đuổi được ông bà Broder và những lời nói của họ ra khỏi tâm trí. “Andrew không thể hạnh phúc khi chưa có lại được Francine”. Dù cho giữa cô và Andrew có bao nhiêu chuyện đau đầu, dù đã bao lần nghi ngờ và đau khổ, cô vẫn không một lần nghĩ rằng đối với Andrew cô sẽ chỉ là một cái bóng của Francine.

Về tới nhà, Margo quảng đôi ủng lấm bùn ở lối đi và đi tắm. Lát sau cô nghe có tiếng động mạnh bên ngoài, tiếp đến tiếng Andrew.

- Mẹ kiếp! Michelle... cô không thể để đồ đạc đúng chỗ được sao?

- Không phải ủng của cháu! Chuyện gì chú cũng đổ lỗi cho cháu là thế nào?

Margo vội vàng cuốn khăn vào người rồi chạy ra ngoài. Andrew đã vấp phải chiếc ủng của cô và ngã sõng xoài.

- Ủng của em đấy. Em xin lỗi. Anh có đau không?

- Trầy hết cả gối.

Cô đỡ anh dậy.

- Chú xin lỗi, Michelle. Đau quá nên chú phát điên.

- Vâng, không sao... ai mà chả thế.

Anh dựa vào cô đi vào phòng ngủ, cởi quần bò rồi nằm dài.

Margo xoa gối cho anh và hỏi:

- Hai cụ đi an toàn rồi chứ anh?

- Xạ cho anh một trận rồi mới chịu đi.

- Chuyện gì?

- Em muốn anh kể từ đầu?

- Từ đầu.

- Được... đầu tiên là không có nghề ngỗng đảm bảo. Rồi làm sao thực hiện được đầy đủ nghĩa vụ mà anh đoán là nghĩa vụ tài chính đối với Sara và em...

- Em?

- Phải. Các cụ cho đó là trách nhiệm của thằng đàn ông. Các cụ không thể hiểu rằng nhà báo tự do cũng là một nghề. Các cụ muốn anh trở lại với tờ "Heralds", ít nhất cũng có lương hưu và hưởng bảo hiểm y tế...

- Sau nữa?

- Rồi về phần chúng mình.

- Các cụ bảo gì?

- Bảo rằng chúng mình nêu gương xấu cho Sara và các con em.

- Nêu gương xấu...

- Các cụ khốt bảo chúng ta không được sống với nhau mà chẳng cưới xin gì.

- Thế anh nói sao?

- Anh bảo đây không phải là việc các cụ, hơn nữa chúng mình bận tối tăm mặt mũi, còn lúc nào mà nghĩ đến chuyện cưới xin.

Margo cười.

- Một lần em cũng nói với mẹ em y như thế.

- Thế mẹ em nói gì?

- Cụ bảo “con yêu... chẳng có việc gì là bận đến tối mắt tối mũi cả”.

Đến lượt Andrew cười.

- Các cụ hỏi em là liệu anh có yêu em thật không hay chỉ là anh muốn chứng minh điều gì đó với B.B. - Margo thì thầm, không giấu được vẻ lo lắng trên mặt.

Andrew xoay người ngồi dậy.

- Ôi, Giêsu! Anh không thể nghĩ rằng các cụ lại nói thế. Các cụ vẫn cho là anh muốn cô ấy sao?

- Vâng. Hai cụ bảo cô ấy là lý do khiến anh tới đây.

Anh lắc đầu thở dài.

- Có phải thế không? Có phải anh tới đây để tính chuyện tái hợp với cô ấy?

- Không hẳn.

- Tức là cũng có ý?

- Anh không biết. Có thể như thế. Anh không thể phủ nhận rằng đã có lúc anh nghĩ tới chuyện ngó ngàng đó... thời gian trôi qua đã đủ biến nó thành khả năng hiện thực.

Margo vùng ra. Cô nhảy khỏi giường, đi tới lui trong phòng, cố gắng không để mình nổi điên.

- Anh có... ngủ với cô ta... ở Boulder này không?

- Không, nhưng suýt nữa anh làm điều đó trong đêm đầu tới đây.

Margo ghen thở.

- Lạy Chúa, Andrew...

- Đây là trước khi anh gặp em. - Anh nói.

- Em biết, nhưng vẫn cảm thấy...

Margo đặt bàn tay run rẩy lên chiếc đèn bàn, cố gắng kìm mình không ném nó vào anh.

- Sao trước đây anh không nói với em những điều này?

- Nói cái gì? Nói rằng đã có lúc anh nghĩ lẫn thần là sẽ hạnh phúc được với cô ấy? Có gì mà em phải ngạc nhiên như thế?

- Nhiều lắm.

- Anh đã nói với em nếu anh biết em cho nó là quan trọng như thế hoặc em hỏi anh.

- Sao em lại phải hỏi? Chưa bao giờ em nghĩ tới chuyện đó cho tới khi bố mẹ anh nhồi nhét nó vào đầu em.

Margo bước tới chiếc bàn mặt gấp. Cô đã vui sướng biết bao khi tìm thấy nó ở cửa hàng Caprice và tặng Andrew vào buổi tối anh dọn sang nhà cô.

- Nhưng đây là bàn của em, anh không thể lấy được.

- Em muốn anh nhận. Em rất thích thấy anh làm việc, sửa bài trên chiếc bàn này?

- Thế còn em?

- Em sẽ làm việc ở chỗ khác. Em sẽ kê cánh cửa lên mấy chiếc bàn cửa.

- Thật thế à?

- Vâng. - Cô đã sơn xanh hai chiếc bàn cửa.

Giờ đây cô đang đứng trước nó, nhìn đồng bút mà Andrew đã mua về.

- Chuyện này đối với em không dễ quên.

- Margo... cái ý nghĩ nhảm nhí đó cũng chỉ đọng trong đầu anh có mười phút thôi. Thế rồi anh nhận ra rằng cô ấy chẳng có gì thay đổi không bao giờ thay đổi được, rằng anh và cô ấy không thể sống hạnh phúc bên nhau cho dù Bobby còn sống đi nữa.

Margo xếp bút vào chiếc ca, trên đó có hình một con chó. Chiếc ca duy nhất còn lại trong bộ ca cốc đủ loại mà Michelle tặng cô trong dịp lễ Giáng sinh hồi cả nhà còn ở New York.

Andrew nói:

- Ban đầu, ý nghĩ của anh về em cũng là nhảm nhí thôi.

- Thật thế sao?

- Anh đã ngắm trộm em nhiều ngày. Biết em là bạn của Francine, anh hiểu là anh phải tránh xa em, nhưng em có một sức hút ghê gớm. Cuối cùng anh đã phải lấy hết can đảm để tìm đến em. Lẽ ra anh không nên làm cái trò xuẩn ngốc cởi quần áo mò vào bồn tắm của em.

- Phải thật là ngốc.

Hai người im lặng hồi lâu, Margo nghe rõ tiếng thở nặng nề của anh và của chính mình. Cuối cùng cô hỏi:

- Có phải hồi đó anh muốn dùng em để làm cho B.B ghen tức?

- Không. Nhưng anh cũng thích được nhìn thấy cô ấy nhìn thấy một phụ nữ khác, một phụ nữ đẹp và lịch lãm, như em, thích anh.

- Giờ đây em còn đâu được như anh nói. Ước sao anh đến đây hoàn toàn không bởi ý muốn quay lại với cô ấy. Ước sao anh không hề có ý đùa cợt khi đến với em, dù vô tình hay hữu ý. - Cô gấp nắp bàn vào rồi lại mở ra. - Thật là đau đớn khi nghĩ rằng em chỉ là con tốt trong ván cờ giữa anh và B.B.

- Sao em lại có thể nghĩ như thế? - Giọng anh trở nên xúc động. - Sao em có thể không tin rằng giờ đây anh yêu em hơn lúc nào hết... rằng anh mong muốn được yêu em hơn...

Anh đứng dậy và tập tễnh đến bên cô.

Cô chìa tay đón anh.

*

* *

Sau khi học viên cuối cùng nhận bằng, tất cả đứng dậy và hát đồng ca. Puffin đứng ở hàng đầu, mặc áo choàng trắng, váy đen như những cô gái khác, vừa hát vừa vỗ tay theo nhịp. Margo quay lại cười với Clare, Clare ngả người ôm vai Margo. Họ hạnh phúc biết bao.

Vài ngày trước Margo và Clare tâm sự về chuyện nuôi dạy trẻ, về tâm trạng của họ trước những nỗi đau của chúng và nỗi đau của chính mình. Clare nói:

- Puffin vẫn còn đau đớn lắm về chuyện chia tay với Stuart.

- Nó có nói vì sao chia tay không?

- Không... nó chẳng nói gì cả.

- Stuart cũng không nói với mình.

- Cậu bảo liệu chúng có ngủ với nhau không?

- Không biết được.

- Mình đưa một cuốn sách hướng dục và bảo cần hỏi gì có thể hỏi mình. Nhưng chưa bao giờ nó hỏi.

Margo cười:

- Mình cũng đưa cho Stuart một quyển.

- Puffin muốn năm tới đi học ở xa, vì thế tuần tới mình sẽ đưa nó đi nghỉ ở thung lũng Fountain. Hiện giờ nó có vẻ trầm uất. Mình nghĩ là cũng một phần do nó không biết chuyện gì đến với Robin và mình... nó không biết lần này vợ chồng mình có ở được với nhau không.

- Thế cậu có biết không?

Clare lắc đầu.

- Ước gì mình biết được. Từ khi anh ấy tiếp quản công việc của B.B thì mọi việc có vẻ tốt hơn nhiều. Anh ấy không còn quanh quẩn suốt ngày trong nhà để thắc mắc về ý nghĩa cuộc sống.

Margo cũng để ý tới sự thay đổi trong Robin. Từ ngày anh ta tình nguyện gánh vác doanh nghiệp của B.B một tháng trước, anh ta có vẻ như yêu đời hơn.

Một lần, cả bốn người cùng đi ăn tại nhà hàng Denver, Robin bảo:

- Tôi có khả năng kinh doanh bất động sản. Tôi muốn gánh vác công việc này cho B.B nếu các bạn không phản đối.

- Chúng tôi không có quyền phản đối. - Andrew nói. - Nếu anh có ý định như thế thì cũng rất hợp.

- Tôi đã viết thư cho B.B và đã nói chuyện này với Lewis. Lewis khuyên tôi nên xúc tiến. Tất nhiên là tôi sẽ không phụ trách hẳn một ban nào. Sau này tất cả sẽ được trao lại cho cô ấy.

- Một ý kiến hay. - Margo nói

- Làm dưới hình thức bán hưu trí, tôi sẽ có thể được phép chỉ làm những gì mình thích.

Clare và Margo nhìn nhau mỉm cười kín đáo.

Sau bữa ăn, khi Margo và Clare đi tới phòng vệ sinh nữ, Margo hỏi:

- Cậu có nghĩ là sẽ tha thứ và quên được không?
- Quên à... không bao giờ. Tha thứ... hy vọng là như thế.

*

* *

Margo đã đặt trước một bàn cho mười người tại nhà hàng Flagstaff, một nhà hàng sang trọng và có cảnh đẹp nhiều hơn là đồ ăn ngon. Cô đã đặt một chiếc bàn tròn, vậy mà họ lại kê cho cô một bàn vuông, làm đảo lộn kế hoạch của cô. Sáng hôm đó, Freddy kéo cô ra và nhất định đòi được thanh toán cho bữa tiệc này. Được thôi. Sao lại không? Về cái khoản rút séc ra cất séc vào thì anh ta nhanh nhẹn hơn bất cứ một khoản nào khác.

Khi cô giới thiệu Andrew với anh ta ở sân trường trước lễ tốt nghiệp, anh ta bảo:

- À, đây là Andrew.

Andrew cũng đáp lại:

- Ra đây là Freddy.

Rồi hai người cười vẻ ngượng ngùng, nhưng Margo thì không.

Tại bữa ăn, những lời khen ngợi đã lùi lại sau dành chỗ cho những lời nói lịch sự. Câu chuyện rôm rả cho tới khi Freddy hồi tưởng thời sinh viên của mình tại Penn.

- Margo, em có nhớ cái tuần đó không... Em ở Boston đến, trời giá lạnh, anh đã phải mua cho em chiếc áo nịt? Em còn giữ chiếc áo đó không... chiếc áo có mấy cái khuy bằng bạc ý?

- Không. - Margo - Nhưng em đã giữ trong một thời gian dài.

Hồi lâu không ai nói gì rồi Freddy trở lại những câu chuyện mà chỉ mỗi anh quan tâm. Còn Margo thì vừa phết bơ vào một lát bánh vừa nghĩ:

Người này đã từng là chồng mình. Mình đã sống với anh ta suốt mười bốn năm. Đã làm tình với anh ta một nghìn bốn trăm năm mươi sáu lượt, có thể là nhiều hơn hoặc ít hơn không đáng kể.

Xong chưa Margo.

Đợi em một phút.

Xong rồi chú.

Vâng. Nào, nhanh lên.

Margo hình dung xem Freddy làm tình với Aliza thế nào, nhưng không thể. Aliza kể với mọi người về chuyến đi tới Israel mà cô và Freddy đã hứa với Stuart và Michelle đi cùng.

- Ba tuần... - Cô nói. - Đi khắp từ Haifa đến Eilat. - Giọng cô pha trộn giữa giọng Idit và giọng Anh.

Margo nói:

- Một thời gian Andrew đã sống tại một nông trường của người Do Thái.

- Thế à... tôi sống ở thành phố nhiều hơn.

Mẹ Margo nói:

- Hồi ông Abe và tôi tới Israel, chúng tôi đã tới thăm một nông trường của người Do Thái.

- Chúng tôi xem họ hái lê. - Ông Abe nói thêm

Aliza quay sang Michelle:

- Năm tới tốt nghiệp xong mình sẽ đi thăm Paris và Roma nhé?

Michelle cười có vẻ không hăng hái lắm.

Một lần Michelle nói với cô rằng Aliza sợ một ngày nào đó Margo sẽ giết Freddy khỏi cô ta.
"Đừng lo, Aliza. Anh ta hoàn toàn là của cô."

*

* *

Sáng hôm sau, Margo lái xe đưa Andrew và Sara ra sân bay. Tới nơi, trong lúc Andrew đi mua vé thì Margo và Sara đứng ngoài trông hành lý. Margo nói:

- Cô mong mẹ cháu chóng bình phục Sara ạ.

- Cháu cũng mong như thế.

- Cô biết cháu rất nhớ mẹ.

Sara căn môi nhìn xuống đất.

- Sara, cháu có biết không... cháu đã trở thành một phần quan trọng trong đời cô. Sáu tháng qua, cô đã dần dần hiểu được cháu, thích cháu và yêu cháu. Dù ở Florida có chuyện gì đi nữa thì cô cũng sẽ rất vui được đón cháu về nhà khi nào cháu muốn... - Margo đã chuẩn bị cẩn thận những gì sẽ nói với Sara, nhưng giờ đây, cô không sao diễn đạt được cho rành mạch.

Sara nói:

- Cháu đã có một buổi liên hoan sinh nhật rất vui vẻ.

- Thế thì cô mừng.

- Cháu cảm ơn cô đã tặng quần jean và áo nịt.

- Cháu mặc trông đẹp lắm.

Sara nhìn quần áo mình:

- Chắc mẹ cháu sẽ nói là...

- Mẹ cháu nói gì?

- A, không sao. Không có gì đâu cô ạ.

Margo ôm chặt lấy nó và nghĩ lẽ ra mình phải ôm nó thế này thường xuyên hơn. Sao mình lại nghĩ rằng nó sẽ không cho mình ôm nó? Cô muốn nói với nó nhiều lắm, nhưng chưa phải lúc này, cũng có thể là sẽ không bao giờ còn nói được.

- Cô nhớ chăm sóc Lucy hộ cháu nhé.

- Cô sẽ nhớ.

- Để nó uống nước trong nhà vệ sinh cũng được cô ạ.

- Cô nghĩ là nó sẽ không phải uống nước trong đó đâu.

- Được... không sao đâu cô ạ.

Andrew trở lại với mấy chiếc vé trên tay. Anh nói với Margo:

- Tạm biệt em, Magarita. - Anh hôn cô - Anh sẽ gọi điện về.

- Vâng.
- Đi thôi bố ơi. Người ta gọi rồi đấy.
- Ôi, đợi một chút... - Margo lấy trong xách ra một gói nhỏ và đưa cho Andrew.
- Gì thế này?
- Khi nào lên máy bay anh mới được mở đấy nhé.

*

* *

Sau bữa tối, mẹ nói với cô:

- Cậu ấy đáng yêu đấy con ạ. Liệu mẹ có được dự đám cưới của con không đấy?
- Con không biết mẹ ạ. - Margo nói

Michelle hỏi bà:

- Sao lại phải cưới để rắc rối ra hả bà?

Bà hỏi lại:

- Cháu nghĩ là cưới sẽ hỏng mọi chuyện sao?
- Có thể lắm bà ạ.
- Margo con... con cũng nghĩ là đám cưới sẽ làm hỏng mọi chuyện sao?
- Không. Con đâu nghĩ như thế.
- Vậy con sẽ vui lòng chứ?
- Vui gì hả mẹ?
- Vui lòng lấy anh ta.

Margo cười to:

- Có chứ mẹ. Con muốn cưới anh ấy.

Michelle ngạc nhiên:

- Mẹ, con tưởng mẹ nghĩ cưới xin thời nay là lạc hậu rồi?
- Không, Michelle... không thể, có thể... nhưng không lạc hậu đâu con.

CHƯƠNG 45

Francine đã tập dượt tình huống này đến cả triệu lần. Chuông reo, cô bước nhanh ra mở cửa, và đó, vẫn là Sara của cô, chẳng có gì thay đổi, trừ một điều là nó đã cao hơn vài phân.

Sara sẽ nói “Chào mẹ...”

Francine sẽ ôm nó như bình thường, như ngày hôm qua hai người đã gặp nhau và Francine sẽ nói “Con uống một ly nước quả nhé?”

Francine sẽ đưa nó tới bếp, mở tủ lạnh và chỉ cho nó một nước táo lớn, một thùng nước cam và mấy chục chai V-8. Sara sẽ cười sung sướng và chọn nước táo.

Hai mẹ con sẽ đi dạo trên bờ cát rì rào sóng vỗ.

Mười ngày trước, Francine đã được phép về ở phòng riêng ngoài khu bệnh viện. Ngày thường cô vẫn phải vào viện điều trị, nhưng thứ bảy và chủ nhật cô được về nhà. Về thể xác, cô đã khỏe ra nhiều, đã bơi lội trở lại. Cô không bị bắt buộc ở bệnh viện nữa. Nếu cô bỏ viện một hai ngày cũng không sao. Bác sĩ Arnold bảo rằng cái chính là cô thấy những buổi tập luyện trong viện, đừng coi nó là một thứ hình phạt. Cô đã bắt đầu đọc sách truyện với những chi tiết khá phức tạp và nghe nhạc nữa. Chẳng có gì khiến cô buồn.

Cô giận thì đúng hơn. Hai tuần trước, cô đã giận khi biết rằng Lewis đã thanh toán viện phí cho cô. Francine nói với bác sĩ Arnold:

- Đây là việc của tôi. Tôi sẽ bị người ta cười vào mũi nếu để người khác trả tiền.
- Tốt thôi. - Bác sĩ Arnold nói - Thế thì chị thanh toán.
- Chắc chắn là tôi sẽ thanh toán.

Sau đó mấy hôm, Francine biết mình đã bình phục, sẵn sàng trở lại thế giới người thường, nhưng còn cảm giác tự tin thì chưa trở lại với cô.

Francine vẫn chưa viết thư cho Sara. Cô đã mua một bưu thiếp để mừng sinh nhật nó, nhưng lại không gửi. Bốn tháng đã qua, thiếp mừng sinh nhật đâu còn ý nghĩa nữa. Đã tâm sự với bác sĩ Arnold về cảm giác lo lắng khi gặp lại Sara.

- Francine, chị nhớ rằng Sara cũng sẽ không hoàn toàn tự nhiên khi gặp chị. Cháu nó không

biết được cuộc gặp gỡ sẽ ra sao, có thể còn thấy sợ nữa. Vì thế chị phải giúp nó.

- Nhưng tôi sẽ nói gì với nó? Làm sao tôi có thể giải thích mọi chuyện cho nó... và tại sao phải làm thế?

- Chị không phải giải thích cho cháu mọi điều cùng một lúc.

- Thế năm tới thì sao? Làm sao tôi có thể nói rằng tôi chưa giải thích được... rằng tôi không thể lo đầy đủ cho nó được? Có khi nó sẽ cho rằng tôi không còn yêu nó nữa.

- Francine, chị hãy nói cho nó sự thật, theo cách đơn giản nhất mà chị có thể nghĩ ra. Nói với cháu rằng chị sẽ phải ở lại đây thêm một thời gian nữa, có thể là sáu tháng, rằng mặc dù chị đã khỏe lên rất nhiều, nhưng vẫn cần điều trị thêm để nhớ được những gì đã xảy ra với mình.

- Thế nếu như nó không thích ở nhà Margo... ở đó nó rất tội nghiệp chẳng hạn?

- Khi đó chúng ta sẽ phải bàn bạc tìm ra một giải pháp.

- Cô có tin rằng tôi nên gặp cháu chưa?

- Tôi không dám chắc điều gì, chị Francine, nhưng nếu chị muốn gặp cháu thì nên gặp. Gặp ngắn thôi, khoảng nửa giờ, và không nên ngồi một chỗ mà nhìn nhau. Hãy ra bãi biển đi dạo.

- Vâng tôi, tôi hiểu... đi dạo ngoài biển.

CHƯƠNG 46

Ngồi trên máy bay, Sara để ý bố nó mở chiếc hộp của cô Margo. Nó được bọc bằng một lớp giấy màu trắng, in hình những trái tim đỏ, buộc một sợi dây đỏ, làm như ngày Valentine's Day[16] là vào tháng Sáu chứ không phải tháng Hai. Bố mở đến bên trong thì Sara thất vọng hoàn toàn. Chẳng có khác ngoài một hộp nho khô. Món quà này có gì hay ho đâu mà bố nó phá lên cười.

Máy bay nâng độ cao, núi nhỏ dần dưới chân nó và bố nó vẫn cười. Sara không hiểu điều gì khiến bố cười cho tới khi bố đưa cho nó xem cái nắp hộp. Ở chỗ vẫn thường có hình cô gái, Margo đã cắt một lỗ nhỏ và lồng ảnh mình vào đó, đội chiếc mũ màu đỏ trông rất ngộ nghĩnh. Bố vẫn cười, mọi người trên máy bay đều quay lại nhìn bố làm Sara thấy xấu hổ.

Ở sân bay Sara cảm thấy khó xử khi cô Margo tỏ ra tình cảm với nó bảo nó rằng cô dần dần đã hiểu được nó và thích nó, thậm chí yêu nó dần dần nghĩa là gì? Có phải là trước đó cô ấy ghét mình nhưng bây giờ đã nhận ra rằng mình cũng không đến nỗi nào? Nó không hỏi lại. Nó cũng không nói gì với cô mặc dù biết thừa cô ấy muốn nghe nói rằng “cháu thích cô”. Không phải là nó không thích cô Margo. Cô ấy cũng được, miễn sao đừng cố làm ra vẻ là mẹ của nó. Nếu cô ấy cố làm ra vẻ “mẹ”, nó sẽ bảo “Cô không phải là mẹ của cháu, đừng mất công ra vẻ như thế. Thậm chí cô cũng không phải là dì. Cô chỉ là người ngủ chung với bố cháu thôi”. Sara đã tập đi tập lại kịch bản này, nhưng cho tới giờ nó vẫn chưa được trình diễn.

Sáng nay lúc bố đang bận rộn chuẩn bị xe và cô Margo lúi húi trong bếp, Sara đã rón rén vào phòng ngủ của cô và bí mật để những tấm ảnh Polaroid vào chỗ cũ, dưới khay để đồ nữ trang. Nó không thể yên tâm để chúng ở trong ngăn kéo mà đi nghỉ hè và cũng không thể mang chúng theo. Sara đã tính chuyện cắt nhỏ chúng ra như Michelle đã cắt nhỏ tấm bưu thiếp của Eric, nhưng cũng không ổn. Nghĩ cho cùng, chúng có phải là của nó đâu.

Sara tự hỏi trại hè kiểu mới ở Buck, bang Pennesylvania sẽ như thế nào. Nó chưa một lần tới Pennesylvania. Nghe nói ở đó người ta được làm mọi thứ theo ý mình. Sara không biết là mình sẽ làm gì ở đó, nhưng nó thích cái ý tưởng được tự do theo ý mình. Có thể nó sẽ làm họa sĩ. Đôi lần cô Margo đã làm cho nó một chiếc giá vẽ, dạy nó cách dùng màu nước và sơn tổng hợp. Nó không được dùng sơn dầu. Những tuýp sơn dầu được cô Margo cất cẩn thận trong hộp gỗ - món quà mà cô được bố mẹ tặng hồi tốt nghiệp trung học.

Margo bảo cô ấy không có thời gian để vẽ nữa, nhưng cô đã cho Sara xem tập tranh của mình và nó hết sức ngạc nhiên khi thấy một bức tự họa chân dung bằng than chì. Trong tranh, cô ấy có cặp mắt rất to, đượm buồn:

- Cô vẽ bức tranh này hồi nào?

Margo nhìn mốc thời gian ở góc tranh rồi nói:

- Ngày hai tư tháng Ba.

- Trông cô buồn quá.

- Đôi khi buồn lại là đẹp.

- Có lẽ đúng.

Trước trại hè, Sara sẽ nghỉ mười ngày tới Florida thăm ông bà nội ngoại. Bà ngoại nó đang tập đi và ông bà nội sẽ đưa nó tới thăm bà ngoại. Vài ngày đầu bố sẽ ở cùng với nó, nên chẳng có gì phải buồn cả. Sẽ không có gì làm nó phải ôm mặt khóc hay nghiền răng ken két trong đêm. Bác sỹ nha khoa hỏi nó rằng “cháu có lo lắng về chuyện gì không, Sara”. Nó đáp “Không có gì mà cháu phải lo lắng”. Bác sỹ giải thích “vì lúc ngủ mà người ta nghiền răng có nghĩa là ban ngày người ta bận tâm chuyện gì đó”.

Phải, không ọc gì khiến nó bận tâm, trừ một điều là “Ngày mai”. Nhưng nó sẽ không nói điều đó với ai đâu vì người ta sẽ bảo nó là lẩn thẩn, đi lo nghĩ chuyện ngày mai phải gặp mẹ mình.

*

* *

Ông bà nội đón Andrew và Sara ở sân bay Miami và hai bố con kịp nhảy xuống bể bơi trước khi ăn tối. Sáng hôm sau, Andrew đưa nó tới tòa nhà của mẹ ở Boca Raton. Cũng giống như những tòa nhà khác bên bờ biển, nhà mẹ được quét vôi trắng, có nhiều ban công trông ra biển và có đường ô tô chạy vòng quanh, giữa hai hàng cọ xanh tỏa bóng mát. Sara không lý giải được vì sao mẹ khỏe thế, được về nhà ngoại trú ở mà sao không viết thư cho nó. Cũng chẳng thèm gọi điện cho nó nữa. Sinh nhật mẹ cũng không gửi thiệp chúc mừng nó.

Lúc đỗ xe, bố bảo:

- Con đừng buồn. Mẹ còn lo lắng hơn con nhiều.

Sara gật đầu.

- Bố đợi con ở quán cà phê nhé.

- Sao bố không đi với con?

Bố hôn lên má nó và bảo:

- Vì mẹ chỉ muốn gặp con. Bố hỏi bác sỹ Arnold, cô ấy nói rằng như thế tốt hơn. Con vào nửa giờ nhé... được không?

- Vâng.

Sara bước dọc hành lang tới thang máy, ấn nút tầng sáu và khi thang máy bắt đầu chạy, nó thì thầm cầu nguyện "*Lạy Chúa... xin Người phù hộ cho con gặp mẹ được vui vẻ. Xin Người đừng cho mẹ con hỏi gì về cô Margo*". Nó bước chầm chậm ngoài hành lang tìm phòng số 6B. Đứng trước cửa phòng, nó hít thở sâu vài lần rồi ấn chuông.

Chẳng có ai trả lời. Nó đợi vài phút nữa rồi lại nhấn chuông. Có khi mẹ không có nhà. Có khi mẹ quyết định không gặp nó nữa. Sara định bỏ đi thì cửa mở.

Mẹ mặc chiếc áo tím, quần Jeans trắng và đi giày vải. Mẹ để tóc ngắn, mái xoăn. Mẹ nhìn nó với ánh mắt xa lạ như chưa bao giờ quen biết.

- Chào mẹ...

Sara đợi mẹ đáp lại, một câu gì đó cũng được, nhưng mẹ thẳng thốt lùi lại. Có thể mẹ không nhận ra nó. Sara nghĩ vậy và nói:

- Mẹ ơi con đây mà... Sara ấy mà...

Mẹ nó cứ đứng đó, dựa tường. Sara không biết làm gì. Rồi đột nhiên mặt mẹ trở nên dửng dưng. Mẹ kêu lên:

- Ôi, Sara...

Mẹ khóc và lao đến bên nó.

- Sara con... mẹ xin lỗi con...

Mẹ ôm chặt lấy nó như ngày xưa và đột nhiên Sara được thấy lại hơi ấm của mẹ, mùi thơm của mẹ và vòng tay âu yếm của mẹ. Nó òa khóc.

*

* *

Khi trở về nhà ông bà, Sara thấy rất mệt mỏi nên nó vào ngay phòng ngủ. Nó cần thời gian để suy nghĩ về tất cả những gì mẹ nói với mình, nhất là về chuyện mẹ đã cưới ông Lewis và không

chắc mình sẽ sống với ông ta không.

Lúc hai mẹ con dạo trên bãi biển, Sara hỏi mẹ:

- Bác Lewis có biết chuyện Bobby không?

- Có.

- Mẹ nói với bác ấy à?

- Ừ, mẹ đã kể.

- Vậy thì điều đó không còn là bí mật nữa sao?

- Chưa bao giờ điều đó được coi là bí mật. Chỉ là mẹ muốn...

Thế nhưng mẹ không nói hết câu. Hai mẹ con im lặng đi dọc bờ cát.

Mẹ không hỏi nó câu nào về bố và Margo hay về chuyện nó ở nhà cô Margo hay Lucy có uống nước ở toilet hay không. Chợt nhớ mình có mang theo tấm ảnh Lucy, Sara lấy trong túi đưa mẹ xem. Mẹ cười. Một nụ cười bền lễn, không phải nụ cười tự tin như ngày xưa.

Sara hỏi:

- Mẹ có nhớ Lucy không?

- Có. Mẹ nhớ lắm.

- Thế thì hè này ở nhà sẽ gửi Lucy cho mẹ.

- Mẹ rất thích Sara ạ. Nhưng mẹ nghĩ nên để Lucy sống ở nơi nó quen.

Trở lại phòng của mẹ. Sara uống một ly nước táo. Mẹ nói:

Sara... mẹ không biết khi nào có thể trở lại Boulder. Mẹ chưa khỏe hẳn, còn phải điều trị thêm một thời gian.

- Nhưng khi nào mẹ về?

- Có thể là sáu tháng... có thể là hơn.

Sara muốn hét lên: *Còn con thì sao? Điều gì sẽ đến với con?*

Nhưng nó không thể hỏi mẹ. Phải đợi, và rồi sẽ hỏi bố.

- Có bao giờ con tha thứ cho mẹ về những nỗi đau mẹ đã gây cho con không, Sara?

- Có gì là đau khổ lắm đâu mẹ.

CHƯƠNG 47

Francine chưa thể gặp Andrew mà thiếu sự giám sát của bác sỹ Arnold vì thế cuộc gặp của họ diễn ra tại khu vườn nơi vài tháng trước Clare đã đến thăm nhưng hồi đó Francine chưa cười được. Giờ đây cô đã cười, cho dù không dễ dàng gì và cũng không được tự nhiên. Hàng ngày, cô phải dành một thời gian để tập cười trước gương.

Francine đứng im khi Andrew hôn má cô, rồi nói:

- Xin chào. Mời anh ngồi.

Andrew ngồi thu mình trên chiếc ghế băng, còn Francine bẽn lẽn ngồi trên chiếc ghế tựa đối diện với anh.

- Ờ... - Cô nói

- Ờ... - Anh đáp lại.

Cô ngoảnh mặt nhìn hai bệnh nhân đang chạy chậm chậm trong vườn.

- Em gặp Sara có vui không?

- Vui... Sao? Con nói gì với anh à?

- Không con không nói gì cả.

- Độ này con lớn quá.

- Ừ, anh cũng thấy thế.

Andrew bắt đầu nói. Anh kể về Sara, về chuyện học hành cùng kế hoạch nghỉ hè của nó, kể về cuốn sách anh đang viết, về hệ thống trường giới ở Florida, một cách nói khiến anh cũng bật cười. Tiếng cười của anh làm Francine đau nhói, vì chưa bao giờ cô đánh mất tình yêu với nó. Anh nói một mạch mười phút liền.

- Ờ... - Francine nói - Có nhiều điều phải nói lắm phải không? Như người ta thường nói “Tức nước vỡ bờ”.

Andrew gật đầu.

- “Tức nước vỡ bờ”... dân gian nói hay nhỉ. - Cô nói.

- Ừ.

- Em có một cuốn thành ngữ rất hay... những câu để người ta dùng tới khi không biết nói gì...

Andrew lại gật đầu.

Francine không biết cất hai tay vào đâu. Mặc dù tiết trời nóng nực, hai bàn tay vẫn lạnh và dính nhớp.

Cô ước mình mặc quần áo có túi, ước có sợi dây chun ở cổ tay.

- Nay, anh Andrew... có một điều em muốn hỏi anh là... - Francine nhìn đi nơi khác và nói tiếp,
- có cơ hội nào cho chúng ta không anh?

Andrew im lặng hồi lâu rồi nói như thì thầm:

- Francine, không còn cơ hội nào nữa em ạ.

Cô gật đầu.

- Em cũng nghĩ là không còn, nhưng em cần phải biết chắc chắn để còn dự tính tương lai cho đời mình.

Francine không gọi được tên cảm giác trong cô lúc đó. Không phải là thất vọng hay ê chề. Không phải là sợ hãi hay căm giận. Bác sỹ Arnold sẽ hỏi cô rằng “Lúc đó chị cảm thấy thế nào”.

Andrew hỏi:

- Lewis thế nào?

- Anh ấy đang chờ đợi.

- Anh ấy có vẻ lo cho em lắm.

- Em cần phải tin như thế. Anh ấy đã cưới em, anh biết rồi còn gì.

Cả hai cùng cười, nhưng tiếng cười của Francine không bình thường tí nào khiến cô đột nhiên im bặt. Andrew nắm lấy tay cô và nói:

- Anh xin lỗi, Francine... không bao giờ anh có ý định đùa cợt em như thế.

- Ờ, em hiểu. Anh không thể gánh trách nhiệm về mọi chuyện của em.

- Anh cũng không muốn làm thế.

Một lúc sau Andrew đứng dậy và nói:

- Thôi, anh phải đi...

Francine đứng dậy theo:

- Ờ... em rất mừng được gặp lại anh.

- Anh cũng rất vui được thấy em.

Anh trao vào đôi mắt cô một cái nhìn sâu thẳm rồi quay gót.

- Andrew... - Cô gọi.

Andrew bước lại.

- Ngày đó anh yêu em phải không?

- Đúng lắm Francine ạ. Ngày đó anh rất yêu em.

Cô gật đầu. Giờ đây cô đã hiểu được cảm giác đó. Cô thấy rõ rồi. Cái rõ rồi không thể tưởng tượng. Cô không muốn dự tính gì cho quãng đời còn lại. Cô không muốn dự tính gì hết. Cô chỉ muốn nằm xuống ghế băng, nhắm mắt lại để tìm một giấc ngủ dài. Nhưng bác sỹ Arnold còn đang chờ cô và Francine bước chậm chậm về phía Arnold.

CHƯƠNG 48

Margo ngâm mình trong bồn mát xa. Cô đã bật máy hát để có thể thưởng thức âm nhạc trong lúc ngâm mình. Nhạc Beethoven thật là hợp. Tối qua cô đã chia tay với bố mẹ và sáng nay là Stuart và Michelle. Michelle tới phòng cô lúc bảy giờ sáng, ôm theo cả cây xương rồng.

- Mẹ có thể chăm sóc cây này cho con không?

- Tất nhiên rồi. Mẹ sẽ trông nom tất cả các bồn cây của con.

- Đây là cây đặc biệt. Mỗi tuần mẹ chỉ được tưới một lần thôi nhé.

- Được. - Margo vừa nói vừa kéo khóa áo. - Michelle này... mẹ mong con sẽ có một chuyến đi tuyệt vời.

- Chắc chắn phải vui hơn ở trại Mindowaskin rồi.

Hai mẹ con cùng cười.

Michelle đặt cây xương rồng lên bàn trang điểm của mẹ và nói:

- Mẹ này, năm vừa qua con đã gây cho mẹ bao chuyện nhảm nhí mẹ nhỉ.

- Cũng vừa đủ.

- Tất nhiên, mà mẹ cũng đáng phải chịu hầu hết những chuyện ấy.

- Có thể lắm.

- Ờ... thế mẹ có hôn tạm biệt con không?

Margo ngạc nhiên. Michelle đã làm cô tin rằng nó không còn thích được sống trong vòng tay của cha mẹ nữa. Cô bước tới ôm lấy nó và hôn lên làn da mịn và lạnh lạnh trên má nó, thì thầm vào làn tóc mềm mại của nó:

- Mẹ yêu con, mẹ rất yêu con. Mẹ mong con hiểu được điều đó.

- Con cũng yêu mẹ. - Michelle thì thầm.

Bất chợt Michelle lùi lại nói:

- Mẹ biết không... có lúc con đã tưởng mẹ đã quy, thế mà mẹ vẫn đứng vững. - Nó cười rồi quay lưng chạy ra ngoài gọi ý ới. - Anh Stuart, nhanh lên... đến giờ rồi đấy.

Hai đứa đi rồi, Margo ngồi xuống giường khóc. Cô không cảm thấy buồn mà là xúc động, cái xúc động của một vở kịch tình cảm của một bản nhạc đẹp hay của một chiều hoàng hôn. Trong cô là một tình thương dạt dào với con xen lẫn niềm tự hào khôn tả về chúng. Cô đã phạm biết bao sai lầm, nhưng chúng đã cùng cô vượt qua. Trải qua ngần ấy gian lao mà ba mẹ con vẫn yêu thương nhau tha thiết, điều đó không đáng kể lắm sao?

Cô lau nước mắt rồi vào buồng tắm mặc quần áo chuẩn bị đi làm. Cô nhấc khay đồ trang sức để tìm hộp kem dưỡng da mới mua và như có phép lạ, chiếc phong bì đựng những tấm ảnh khóa thân rơi ra. Cô đã tìm kỹ chỗ này ít nhất là hai chục lần. Vậy là chúng còn nguyên vẹn. Margo mỉm cười nhớ tới cái đêm cô khóa thân cho Andrew chụp ảnh như một người mẫu của tờ Playboy, cô nhớ tới cuộc mây mưa sau đó và chợt thấy nhói đau. Làm sao mà những bức ảnh này lại trở về đây nhỉ... trừ phi Michelle đã lấy đi rồi bây giờ trả lại chỗ cũ, một biểu hiện nó muốn cầu hòa với cô. Phải rồi. Đúng là như vậy. Không thể còn cách giải thích nào khác.

Chắc phải nhiều năm nữa Michelle mới thổ lộ với cô sự thật. *"Mẹ có nhớ những tấm ảnh Polaroid lỗ lã đó không? Hồi đó con thấy hoặc cũng đáng sợ"*.

Cô sẽ trả lời rằng *"Mẹ nhớ con ạ"*.

Chuông điện thoại đổ dồn khiến Margo giật mình. Cô trèo khỏi bồn tắm và cứ để mình trần chạy vào nhà. Lucy lũn cùn bám theo. Cô cầm lấy ống nghe vừa thở vừa đáp.

Có một người một được gọi điện trực tiếp tới một người phụ nữ Nho-Khô - Sun Maid - Người trực máy nói.

- Vâng tôi nghe đây. - Margo cười.

- Có phải bà là bà ấy không?

- Vâng... vâng, chính tôi đây.

- Xin mời ông bắt đầu.

Sau đó là tiếng Andrew.

- Xin chào, người Đàn-Bà-Nho-Khô. Tình hình thế nào? Mọi người đã khởi hành theo kế hoạch chưa?

- Rồi. Chỉ còn một mình tôi ở nhà thôi. Tôi đang ngâm nước đá.

- Ước gì được ở đó để ngâm nước cùng bà nhỉ.

- Tôi nghe nói ông đã bị ngất xỉu vì hơi nóng.

- Không phải lần nào cũng vậy. Chỉ vì tôi quá xúc động và nốc quá nhiều rượu thôi.

- Ồ, ra thế.

- Hừm...

- Ở đó thế nào? Sara gặp B.B chưa?

- Rồi, chóng thôi. Tốt đẹp lắm.

- Thế anh đã gặp cô ấy chưa?

- Gặp rồi. Lúc chiều nay.

“Và...” Margo nghĩ, nhưng không nói thành lời. Cô muốn hỏi anh là “Anh đã quyết định chưa?”

Anh sẽ hỏi “Quyết định gì”, cứ như là anh không hề nghĩ tới điều cô hỏi.

Được thôi. Cô sẽ đánh vần từng chữ cho anh nghe rõ để anh không thể nói là hiểu nhầm được. Sự thực bao giờ cũng dễ hiểu hơn là tưởng tượng. Cô sẽ nói rõ từng chữ “Quyết-Định-Anh-Sẽ-Làm-Gì?”

- Có lẽ Sara sẽ sống với chúng mình ít nhất cả năm tới, có thể là lâu hơn. Em có thể chấp nhận không?

Margo không biết mình nên cười hay nên khóc.

- Nếu anh không trở lại, em sẽ đốt cháy cái bàn của anh thành than.

- Không trở lại? Em đang nói gì vậy?

- Không có gì... quên nó đi anh. - Margo ao ước cô có thể chui qua được đường dây điện thoại mà ghì xiết lấy anh.

- Em có thể thu xếp được chuyện Sara không? - Anh hỏi lại.

- Được. Hoàn toàn được. Em rất mừng vì lại có cơ hội gần gũi nó.

- Em có thể chịu đựng được không? - Anh hỏi. - Anh đã nghĩ rất nhiều về chuyện này... ở... em cũng biết là chúng mình quá bận bịu sẽ chưa có lúc nào nói chuyện được về... anh biết chuyện này làm em phiền lòng, nhưng anh thấy có những lý do... những lý do để chúng mình... em có thể suy nghĩ... anh không ép em đâu, anh hứa...

- Cuối tháng Tám được không anh? - Margo hỏi

- Cuối tháng Tám?

- Vâng, khi đó ba con đều có mặt ở nhà, trước khi Stuart đi học đại học.

- Em nói nghiêm chỉnh đấy chứ?

- Anh biết em là người nghiêm chỉnh, Andrew. Hơn nữa, em yêu anh.

- Anh cũng yêu em. Anh nhớ em. Anh ngủ với cái hộp nho đặt dưới gối.

- Em ngủ với con Lucy.

- Vẫn còn hạnh phúc hơn là hộp nho khô.

- Nhưng không bằng với anh.

- Ba ngày nữa anh sẽ về.

- Em chờ anh.

*

* *

Margo đặt máy, bước ra ngoài rồi thả mình vào bồn tắm. Thế là cũng có lúc mọi sự đều ổn thỏa. Chẳng phải có lúc cô đã nghi ngờ tưởng như anh sẽ không về. Hơn tất cả là họ yêu nhau. Anh đã không vứt bỏ cô, vứt bỏ tất cả. Nhưng mong muốn mọi việc đều ổn thỏa thì quả là mỏng manh, ngay cả với những người lạc quan. Thế đấy - Cô tự nói với mình - *cô xứng đáng được như thế. Thế là cô trả được món nợ rồi nhé, và anh ấy cũng thế. Còn nữa đây chính là cuộc đời thực. Hôm nay mọi chuyện đều ổn thỏa không có nghĩa là ngày mai không có nhiều điều ngạc nhiên. “Thôi thì trời cho gì hay nấy và cứ thế mà vui thôi”. Chẳng phải hồi còn bé mẹ thường bảo thế là gì? “Thôi được, con cứ chơi thỏa thích đi rồi nhớ bố củi nhé”.*

- Con đang bóp củi đây mẹ ời. - Margo nói một mình, vừa gõ tay lên thành bồn tắm bằng gỗ sồi.

Rồi như để cho chắc mình không nằm mơ, cô lại giơ tay lên gõ xuống lần nữa.

[1] Loại bồn tắm có bố trí nhiều vòi nước ở dưới phun lên, có tác dụng chữa bệnh như vật lý trị liệu. (Người dịch)

[2] Một loại người da đỏ sống tại miền Bắc Mêhicô.

[3] Chúc ngủ ngon và rất cảm ơn.

[4] P viết tắt từ Pretty, có nghĩa là xinh đẹp.

[5] “Frankenstein tái xuất.”

[6] Câu lạc bộ thể thao.

[7] Một loại áo choàng cổ chui của Nam Mỹ.

(1) Ống kính chủ nhật.

(1) Họ của Lewis là Branscomb.

(1) “Tận thế ngày nay”, bộ phim Mỹ nổi tiếng có liên quan đến cuộc chiến tranh xâm lược của Mỹ ở Việt Nam.

[8] Màu đỏ.

[9] Có bao giờ anh hứa tặng em một vườn hồng

[10] Những bài thơ Mỹ.

[11] “Nhưng còn lời hứa trong tôi – Làm sao tôi nhắm mắt ngủ được”

[12] Tiếng chuông lạc điệu.

[13] Những ngày tháng hạnh phúc.

[14] Ảnh có ngay sau khi chụp.

[15] Tình yêu là ma túy

[16] Ngày Thánh Valentin.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>